

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Udgiven af A. P. Liunge.

Juletræet : En Samling originale Fortællinger
og Digte

Kjøbenhavn : trykt paa Udgiverens Forlag i det
Schultziske Officin, 1821

[4], 240 s.

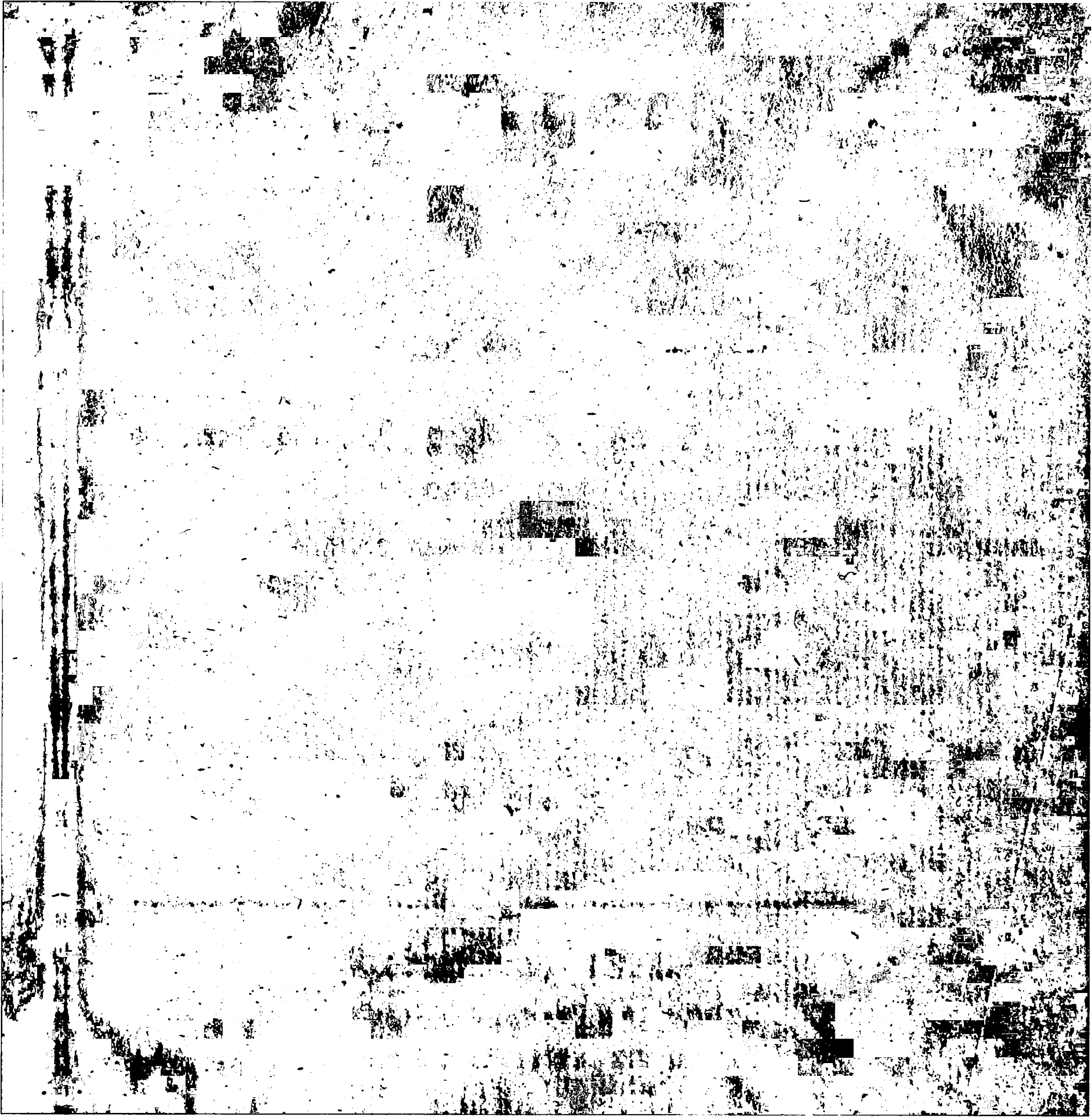
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Juletræet.

En Samling
originale Fortællinger og Digte.

Udgiven

af

A. P. Liunge.

Kjøbenhavn, 1821.

Trykt, paa Udgiverens Forlag,
i det Schultziske Officin.

1800

1800

1800

1800

1800

1800

1800

1800

Juletræet.

See, alt den er for Døren, den søde Juletid!
De Smaabørn glade stimle til Juletræet hid;
I broget Klynge vinke de Blomster paa dets Kvist,
Mangfoldig Fryd beskjærer dem den hellige Christ.

Saa kjær den Herre haver de elskelige Smaae:
Selv Himmeriges Porte skal for dem aabne staae.
Og kraftig har den Herre velsignet dem paa Jord:
Dybt i de spæde Hjerter et Paradiis alt boer. —

Saa rørte ved den Gammen de Store see derpaa;
Vel mindes de saa gjerne den Tid, da de var' smaae.
Men Mindet, see! det lokker de klare Taarer frem:
Mon da den kjære Juletid er ingen Fæst for dem?

"Al Jorden skal sig fryde! Der er en Frelser fød!"
Mon for al Verdens Rige den Himmelrøst ei lød?
Er ei hvert Hjerte aabent for Glædens milde Trøst?
Siig: lød ei og til Eder den hulde Frelser's Røst?

Har Herren ei Jer givet paa Jord den stærke Troe?
Dg mon ei Saabet lader Jer i hans Himmel boe?
Dg grønnæs ei paa Jorden et Eden i hvert Bryst,
I Kjærlighedens søde, unævnelige Lyst?

Hvad savne I da meer af det svundne Trylkerie?
Mon ei Jer Barndom lever i den friske Phantasie?
Dg mon ei Poesien kan, med sin Blomstervaar,
Gjensøde Jer i Sjælen de svundne Uskyldskaar? —

Aftørrer da den Taare, som væder Eders Kind!
Til Fryd I Eder vende af ganske Sjæl og Sind. —
Ja, glæder Jer! Den kommer, den søde Juletid!
O stimler Alle glade til Juletræet hid!

I friske Klynger vinke de Blomster paa dets Kvist;
Mangfoldig Fryd beskjerer os den hellige Christ.
Saa kjær den Herre haver de Store som de Smaae,
Dg for os Alle aabent hans Himmerig skal staae!

N. P. Liunge.

Sulecantate.

En Stemme.

Hvad ruger ud den stille Vintermorgen?
Hvi viger Kirkehøllens høie Mørke
For muntre Kjerter i de blanke Stager?
Hvi sammenstimler Menighedens Flok
Med Bøn og Andagt? Haabets søde Trøst
I hvert et Blik, paa hver en Læbe smiler.
Skjøndt Vintren strænges, blomstrer dog Viole:
En Rosensommerfest i Sne og Is.
Op til et deiligt Barn sig vender Diet
Med inderlig Tilbedelse. O Gud!

Sang.

Min Sjæl henrykkes! Brødre, følger
Fjernt over Land og Havets Bølger:
O seer I hisset Hytten staae?
Der sidder Hun, som har ham baaret,

Med Sløret om Kastagnehaaret,
 Halv purpurklædt, halv himmelblaa.
 Det store Die fjærligt brænder,
 Hun folder sine hvide Hænder,
 Og stirrer hen i dunkle Braa.

Chor.

Taget aabnes, Løftet viger,
 Sølvbræmmet Sky nedstiger,
 Gabriel paa Jord vi see.
 Gyldenloftet Herrens Engel
 Hilser med sin Liliestængel,
 Folder sine Vingers Sne.

En Stemme.

Himmelsk Duft sig trindt udbreder —
 Hun tilbeder —
 Men han hæver front fra Jord
 Josephs Brud, og hør hans Ord:

G a b r i e l.

Hil Dig, Benaadede!
 Herren med Dig, Du Belsignede,
 Bedste blandt Kvinder!
 See, Du skal føde din Søn!
 See, Du skal kalde ham Jesus.

Stor skal han vorde, thi Gud er hans Fader,
 Drot skal han være for Konger paa Jord,
 Evtigt hans Rige!
 Den Helligaands Magt kommer over Dig,
 Den Høiestes Kraft overskygger Dig.
 Hil Dig, Maria,
 Salige Liv!

M a r i a.

Min Sjæl ophøier Jehova, min Aand sig fryder i Gud!
 Han har min Ringhed velsignet, alt ved sit himmelske Bud.
 Nu skal mig Slægterne prise! Hans Arm har yttret sin Magt.
 Hovmodighed har Han ydmyget, og høit den Ydmyge bragt.
 Den Mægtige drog Han af Stolen, og satte den Ringe derpaa,
 Den Hungrige Gaver Han skjænkte! Den Rige kan dem ei naae.
 Han har min Ringhed velsignet, alt ved sit himmelske Bud.
 Min Sjæl ophøier Jehova, min Aand sig fryder i Gud!

Chor.

Min Sjæl ophøier Jehova, min Aand sig fryder i Gud!

En Stemme.

Hvi klinger Drølets gyldne Stjerne?
 Betyder den maaskee det Himmellys,
 De Vise saae, som drog fra Østerland,
 At finde Jesusbarnet i en Krybbe?

De hellige tre Konger.

Lys og kling, o Stjerne,
 Helligt fra det Fjerne,
 Led os paa vor Vej!
 Svæv for os paa Himlen
 Som et Tegn i Brimlen
 Maanen er der ei.
 Gne du
 Os leder nu;
 Men dit klare Svæv ei truer,
 Ingen for dig gruer.
 Ukjendt for hinanden,
 Hver, fra fjerne Stranden,
 Drog ad samme Kant;
 Alle vil det samme!
 Stjernens rene Flamme
 Hjerterne forbandt.
 Støvets Drot
 Er Tjener blot.
 Salighed til Maalet leder,
 Knæler og tilbeder!

Chor.

Knæler og tilbeder!

Zacharias og Elisabeth.

Zacharias.

Fleer store Mænd skal Verden se,
Min Søn skal ogsaa vorde se.

Elisabeth.

Med Herrens Kraft hans Mand skal lue,
Til Styrke for den svage Jord.

Zacharias.

Dg mangen Sjæl han skal omvende
Til Evigheden at erkjende;
I Drken lyde skal hans Røst.

Begge.

O søde Fader = Moder = Trøst!

Elisabeth.

Men, høre Jesus! ei hans Binge
Dog naaer til Dig, fra Støvets Bei.

Zacharias.

At løse Dig Din Fodsaals Tvinge
Fortjener min Johannes ei.

Begge.

Thi, skjøndt han stor for Verden staaer,
Til Dig dog ingen Kæmpe naaer.

Choral.

Nei, høie Jesus! Støvets Binge
 Ei naaer til Dig fra Støvets Bei.
 At løse Dig Din Fodsaals Tvinge
 Fortjene Jordens Sønner ei.
 Thi, skjøndt han stor for Verden staaer,
 Til Dig dog ingen Kæmpe naaer.

Herodes.

Hvordan? Jeg knæle for en indbildt Magt?
 Et Barn mig vriste Spiret af min Haand?
 En Almuqvindes Ut
 Fordunkle mine Stammefædres Skiold?
 Hans Lallen overgaae min Vaabenlarin?
 Hans Læbers Ord, hans Dies fromme Blik
 Bedøve mine Stridsmænds Hellebarder?
 Hvad Sværmerie! Dyd vorde Livets Drot,
 Guldsalighed og Viisdom kve Hormod?
 Fordømt! — Nei, aldrig! Kun Herodes bøier
 Sit Knæ for Victorøxen, ei for Ham.
 Op, mine Stridsmænd! henter mig hans Liig.
 Jeg har ei Roe, før ei Han aander meer.

Sang.

Op, mine Bødler! hærjer med Sværdet,
 Udøser Blodet, bringer mig Trøst!
 Nyfødte Moer gjør ei Kæmpen forfærdet;
 Skaaner ei Barnet ved Moderens Bryst!
 Gler til Hytterne! Dræber!
 I Dyrger mig Eigene flæber!
 Mødrene græde, Fædrene bede —
 Intet dog kjøle Dyrernes Hede.
 Kun Eders Myrden mig trøster.
 Aldrig I dræbe mig nok!
 Fallende Blut ved skjælvende Bryster,
 Legende Dreng, paa Tærskelens Blok.

En Stemme.

Barbar! Uffindige! Du fnyser?
 Forgjæves — uskyld Du ei dræbe kan.
 Den skjælver ei, den kjender ingen Fare.
 O Moder, Fader, vaandes ei! O seer!
 Did flyve de som Engle jo til Himlen.
 Det røde Blut blev lette Purpurvinger,
 Og Eders Taarer sprængte dem med Sølv.
 O Julen er uskyldighedens Fest,
 Og Jordens, Himlens Engle feire den.

Hyrderne paa Marken.

Hvad Under? Himmel —
 Nys var det mørke Midienat;
 Med Stjerner's Brimmel
 Var sorte Hvalving trindt besat;
 Med Armen slynget
 Omkring vor Hyrdestav, vi laae;
 Og dybt i Lynget
 Sov vore Hjorde, store, smaae.
 Nu brat, ved Røsten
 Af høien Sang, vi vækkes op.
 Ei rødmer Østen,
 Men Lufsten over Tøfens Top.
 En Kreds sig breder
 Af Purpurfyer, meer og meer:
 O Saligheder!
 O Skjønhed, som mit Øie seer!
 En Kreds af Engle
 Medsvæver i en Hvirvelvind,
 Med Liliestængle,
 Med Binger, og med Smil paa Kind.
 Op, Hyrder! Kaster
 Med Skjalven Jer i Støvet ned!

Hvo sig formaster
 At stirre paa Guds Herlighed?

Englene.

Frygter ei, Hyrder, vor venlige Skare!

Vi aabenbare

Eder en Glæde, som Alle skal nyde;

Tusinde Bække fra Kilden skal flyde.

Lysen udmaaler

Glæden i Straaler.

Salighedsblandsen til fjerneste Zoner

Klinger i Toner.

Halleluja!

Eder er i Dag en Frelser født,

Som er den Herre Kristus af Davids Stad.

Dg dette skal vorde Tert Tegnet:

Et Barn skal I finde

Øvst i en Krybbe.

Chor af Engle og Hyrder.

Halleluja! Hosanna!

Veri være Gud i det Høie!

Fred paa Jorden,

Dg i alle Hjerter Salighed.

Amen!

Choral.

(Psalmen: "I denne søde Juletid" vekselsvis fra Orglet
og Menigheden.)

Oehlenschläger.

Den barnlige Kunstner.

(Efter et Malerie af Du Jardin, i den Kongelige Westiske Samling.)

Sort Bølgen under Stormens Binger strømmer,
Høit, midt i Havet, svømmer Muslingfalken;
Der staaer, som nys fra Barnehimlen falden,
Paa Søbeboblen glad den lille Drømmer.

Selv tryk han paa en Farveverden svømmer
Imellem Dybets Grav og Stjernehallen;
Han seer med Smil og henrykt Glædeslallen
De Verdner smaae, som for hans Pust udstrømmer.

I tusindfarvet Regnbuglands de spille,
Dg brister En, ei sørger dog den Lille;
En ny og dobbelt skjon hans Aande skaber.

I Farveglands det drukne Blik sig taber,
Dg synker Muslingfalken under Foden,
Flyer Barnesjælen fro med Farvefloden.

B. S. Ingemann.

Bjergmænd.

Vi grave dybt i sorten Muld,
 Vi Jordens Hjerte saare;
 Det er det klare, røde Guld,
 Som flyder i hans Aare;
 Vor Jord den er en gammel Mand,
 Og meget maa han trælle;
 Skjøndt stum, dog manges Sugger han
 Mon sære Sagn fortælle.

Saa dybt, hvor Klippens Fodder staaer,
 Man hører Vandet trille,
 Der vander nu den mørke Gaard
 Den evigfoldte Kilde.
 Den klinger som et Orgelspil,
 Og aldrig Stemme skifter; —
 Naar Piberne man lytter til,
 Da er det Klippens Rister.

Vel ingen munter Sol vi har
 I vores rige Kube,
 Fra Schachten straaler Faklen klar
 Ned i den dunkle Grube;

Der stuer man det froesne Glar
 I Mulmet ud sig strækker,
 Hvor ingen Fisk sig svunget har,
 Hvor ingen Frøer vækker.

Langt inde i den graa Granit
 Der boer den gamle Drage;
 Vi Bjergmænd høre hende tit
 At klynke huult og klage;
 Vel tusind Aar hun ruge maa
 Paa Flintens skarpe Kanter;
 Thi udaf Flinten kan hun faae
 De klare Diamanter.

Vi kjende Herrens høie Magt
 I vores travle Hule;
 For ham, hvem Alt er underlagt,
 Man kan sig aldrig skjule.
 Ham see vi her, saa godt som I,
 Der hist har lyse Dage;
 Kun ham alene frygte vi,
 Og see os ei tilbage!

Christian Winther.

Fiskerinden,

(tildeels efter Souwald.)

Henover Søens Glette vaad
 Hendandser Fiskerindens Baad
 For Lustens sagte Mand;
 Og Vestenvinden længselfuld
 Dmspiller Haarets blanke Guld,
 Og klager Elskovs Baande.

Og Bølgen hvidsker: "Zephyr kjær!
 "Bring mig den skønne Pige nær,
 "Lad mig blot kysse Foden!"
 Da hæver Zephyr kruset Band
 Op over Baadens smalle Rand;
 Han kjendte jo ei Floden!

Den kysser Foden blød og varm,
 Og sukker; "ak! hvem hendes Arm
 "Dog ogsaa kysse kunde!"
 Og Zephyr er saa god, saa blid;
 Han hæver den mod Haanden hvid,
 Mod Armene de runde.

”D' skjøn er Armen, hvid og rund,

”Men skjønnere dog røden Mund,

”Og disse Læber bløde!

”O kjære Ven! blot eengang lad

”Mig kysse Læbens Rosenblad,

”Og disse Kinder røde!”

”Blot eengang? Nu velan, det skee!”

Han slynger Bølgeskummets Sne

Mod Kindens Rosenluer;

Da hæver Bølgen høit sig op;

I svage Baad, paa Bølgetop,

Den arme Pige gruer.

”Nu, Pige, est du evig min!”

Den Havmand sang til Bindens Hvin

De Elfkovslinge ømme;

I folden Arm han Pigen tog,

Det vaade Slør om Kinden slog,

Og sank med Havets Strømme.

Til Storm da voxer Zephyr op,

Og slynger Bølgens hvide Top

Ud over alle Strande;

Han borer sig til Havets Grund, —

Men Pigen laae paa hviden Bund,
Gjemt bag de dunkle Bænde!

C. S. Visby.

Kjerlighedsdalen.

Blandt grønklædte Bakker der ligger en Dal,
Saa lønlig og stille, saa luun og saa sval;
Der kommer ej Vinter med Storm og med Slud;
Dhi Dalen er Foraarets evige Brud.

Dg evigt den smiler i Foraarets Pragt,
Udsmykket med Blomsternes spraglede Dragt;
Den skifter ej Klædning, skjøndt altid som ny
Den hviler i Fjeldenes hegnende Ly.

Dg trindt er den hegnet af Skoven saa grøn;
Nyssprungen den prunker ungdommelig skøn.
I Bladenes Læ, udi Frihed og Røe,
De vingede Sangere bygge og boe.

Dg raslende pible fra løvrige Fjeld.
Blandt søde Violer de klareste Bæld;

De glide saa sagte, de snoe sig saa tit,
Som om de end gjerne gad tøve her lidt.

Dg inde i Dalen der ligger et Huus
Halv skjult mellem Løv — mellem Bækkenes Suus.
Med Lundene for og med Lundene bag
Det søger at dølge sit straalagte Tag.

Men Solen, som daler paa Himmelen blaa
Forraader bag Løvet de Vinduer smaae;
Dg snehvide Bæg gennem Rosernes Hæk
Sig andengang viser i speilklare Bæk.

Dg hisset bag Bækken blandt Roserne boe,
Useete af Verden, de Elskende To;
Paa Jorden de leve, men Himmelens Lyst
Opfylder og hæver uskyldige Bryst.

Naar Solen fremstiger paa Bjergenes Tind,
Den seer ved hans Barm hendes smilende Kind;
Dg naar den neddukker sin straalende Karm,
Den finder ham i hendes favnende Arm.

Som tvende Dugdraaber, der tindrende staae
Dg smelte i Eet paa det selvsamme Straae;

Som Lilier to paa en eneste Green,
 Skjøndt Tvillingeblomster, dog ere kun een.

De ændse ej Tiden; den kommer og gaaer;
 De tælle ej Dage, de mærke ej Aar,
 Ej Før eller Siden — de Elskendes Hu
 Kun fatte og føle det salige Nu.

”D siig os, du Sanger! hvor ligger din Dal
 ”Saa lønlig og stille, saa luun og saa sval?
 ”Hvor grønnes den Aar uden falmende Høst?
 ”Hvor fylder den Himmel de Elskendes Bryst?”

Det er som en Drøm fra min henfarne Aar;
 Jeg saae den engang i mit sextende Aar.
 Men Stormene bruste og Taagerne steg,
 Og Dalen tilsidst fra mit Dje bortveeg.

Men finder Du, Yngling, og finder Du, Møe,
 Den Dal, hvor I ønske at leve og døe:
 Da tænker med Smhed paa Skjalden, Jer Ven,
 Som Dalen har fundet og mistet igjen.

S. S. Blicher.

De tvende Gravhøie.

En Fortælling.

* *

Faa af Støvets Børn blev det vel givet at see deres Livs Væld i bestandig uforstyrret Rolighed og Klarhed at rinde hen i Tidens brusende Strøm. De fleste Mennesker have oplevet en eller anden Tildragelse, som med rystende Magt har grebet ind i deres Virken og Tilværelse, og som de ikke kunne erindre sig uden med dyb Beemod, og omendskjøndt selv det simple Hverdagsliv er rigt paa flige Begivenheder, høres dog disses kunstløse Fortælling, naar den skeer af den Paagjeldende selv, med al den Varme og Følelse, som den levende vakte Erindring fremkalder, altid med en Interesse, der bliver større eller mindre i den Grad som Tilhøreren's øieblikkelige Stemning og Gjenstandene omkring ham ere i Stand til at indvirke paa hans Sjæl. — Nedenstaaende lille Fortælling gjorde saaledes et Indtryk paa Forfatteren, som ikke kan tilskrives nogen forunderlig Sammenfjædning af Begivenhederne, eller særdeles usædvanlige Omstændigheder. Det maa imidlertid aldeles beroe paa hans Fremsettelse af den, om han er i Stand til at tilveiebringe hos Læseren den Stemning og sætte ham ind i de Forhold, hvori han selv var, da han hørte den, og som alene ere i Stand til at vække Deeltagelse for den.

I Sommeren 1819 foretog jeg mig en Fodvandring i det nordlige Sjælland. Den ligesaa afverlende som skjønne Natur frembød sig for mit Blik i sin yppigste Fylde, og den bestandig solklare, skyfrie Himmel, der smilende hvælvede sig over den, begunstigede min lille Reise. — Det var en luun Aften efter en brændende heed Dag, da jeg, træt og udmattet af en lang Vandring, uden i flere Timer at have haft Ly af Træer, ankam til en lille Landsby i Nærheden af en Skov. — Strax ved Veien laae der et Bondehuus, som behagede mig ved dets pene, hyggelige Udseende. Udenfor det var plantet skyggesfulde Træer, i hvis Læ der stod en Bænk, og førend man kom til det, gik man forbi en lille, med vel vedligeholdt Hauge, hvori der, foruden Kjøkkensager, stode nogle høie Frugttræer, hvis modnende Frugter skinnede ret lokkende og smukt i den nedgaaende Soels Straaler. Jeg gik ind; en aldrende, reenlig klædt Bondedone kom mig imøde med et lidet Barn ved Haanden. Jeg fremkom med mit Andragende om at faae Nattely der; og hun opfyldte det ret gjerne, "hvis jeg kun vilde lade mig nøie dermed saa godt som hun havde det." Hun tilføiede, at hun hvert Dieblis ventede sin Søn hjem fra Markarbeide, og indbød mig venlig til at tage Deel i et tarveligt Aftensmaaltid. Jeg lod mig ikke heller nøde ret længe, men satte mig til Bords og fortærede en Tallerken Melk og nogle Skiver Rugbrød med den bedste Appetit.

Konen spiste kun lidet, og jeg bemærkede, at hun et Par Gange førte Forklædet op for Dinene. Hendes blege, dog langt fra ikke sygelige Udseende, harmonerede kun lidet med Pigebarnets rødmosede Kinder, og tydede paa en hemmelig Kummer. Jeg spurgte om hendes Mand og erfarede, at han var død for omtrent et Aars Tid siden. — Hendes Søn, en rank Knøs paa en 16, 18 Aar var imidlertid kommen hjem, men tog ingen Deel i Samtalen, da han satte sig hen paa Bænken ved Vinduet og med stift, ufravendt Blik saae ud ad Veien. Der var noget i hans Væsen, som paa en uforklarlig Maade fængslede min Opmærksomhed. Hans Ansigt udtrykte Raskhed, blandet med en vis Trodsighed; men det var som om en dyb Mistroe og Mennekesjendskab laae skjult under de ungdommelige Træk, og hans sty Tilbageholdenhed og Indsluttelse i sig selv forhindrede mig fra at begynde nogen Samtale med ham. — Jeg talde endnu en Stund med Konen, som ogsaa blev alt mere og mere ordknapp og kort i sine Svar, bad hende endelig vække mig tidlig næste Morgen og begav mig til Hvile, hvorefter mine trætte Lemmer allerede længe havde længtes.

Det var en usigelig deilig Sommernat; Maanen skinnede klart ind i Stuen til mig, Himlen var besat med utallige Stjerner, og neppe et Løv rørte sig. Hvis jeg ikke havde været saa træt, som jeg var, maatte det sikkert have været langt beha-

geligere at fortsætte min Vandring end at bortsove en saa smuk Nat som denne. — Jeg sov imidlertid snart ind.

Jeg veed ikke hvad Klokken omtrent kunde være, da en Bevægelse i Værelset ved Siden af vækte mig. Det faldt mig strax ind, at det var min Værtinde, som kom for at kalde paa mig, og jeg bestræbedes deri, da det var ganske lyst i Værelset. Jeg sprang op og fik i en Hast Klæderne paa. Men hvor forundret blev jeg ikke, da jeg gik hen til Vinduet og saae, at det stærke Skin af Fuldmaanen havde skuffet mig og at det endnu var Nat. Men jeg havde nu udhvilet mig og var paa Klædt, og jeg følte ingen Lyst til at lægge mig igjen. Jeg gik sagte ud af mit Værelse, for ikke at vække Nogen i Huset. Huusdøren stod aaben. Jeg gik henad Veien, som førte igjennem Byen. — Alt var stille omkring mig. Jeg kom forbi Kirken. Den ligger temmelig høit oppe paa en Bakke og det hvide Taarn reiste sig ret ærværdigt og høitideligt i Maaneskinnet. Indgangen til Kirkegaarden var aaben. — En qvindelig Skikkelse sad med tilhullet Ansigt imellem Gravene. — Jeg nærmede mig. Figuren syntes mig bekjendt og jeg tog heller ikke Feil: det var min Værtinde. Ved Lyden af mine Fodtrin foer hun sammen og slog Forklædet ned fra Ansigtet: ”Min Gud!” sagde hun, da jeg stod tæt ved hende. ”Hvad vil dog Han her saa silde?”

”Det samme Spørgsmaal havde jeg netop i Sinde at gjøre Hende, Moer!” svarede jeg. ”Det smukke Weir loffede mig ud; men det lader just ikke til, at det er samme Grund, der har ført Hende hid.”

”Åh, ja vist!” sukede hun, ”Weiret er smukt, det er meget smukt, og hvorfor skulde det ikke ogsaa være det? Forrige Aar derimod, da var det ret en mørk og taaget Nat. Da levede Gaer endnu; men han var syg, åh! han var meget syg: og det varede heller ikke længe med ham. — Nu er det dog meget bedre!” — Hun saae ved disse Ord op imod Himmelen og hede Taarer rullede ned over hendes Kinder.

”Gode Moer,” sagde jeg, ”han har det sikkert godt nu; derfor skulde hun ikke græde!”

”O de har det vist Begge godt!. Vorherre er saa god; men vi Mennesker ere onde. Han skulde kun vide, hvad de har maattet gaae igjennem.”

Konens Udfærd rørte mig ubeskrivelig og forøgede i høi Grad den Interesse, jeg allerede følte for hende. — Jeg satte mig fortroelig ned i Græsset ved hendes Side. Alderdommen er snaksom; den forbigangne Tid stod i dette Dieblik med levende Træk for hendes Sjæl, og jeg behøvede ikke mange Omsvøb for at faae hende til at fortælle mig endeel om sin Skjæbne.

"Seer Han," sagde den Gamle, "denne Grav her hører
 min Mand til og den ved Siden af, med den smukke Rose paa,
 er vores Maries. Der var ikke stort mere end et Aar imellem
 at de døde." — — "Han kan troe, min Jacob var ret en
 brav Mand, og saa god, saa hjertensgod! Vorherre havde
 vel ikke givet os verdslig Gods; men vi levede lykkeligt sam-
 men, fordi vi holdt af hinanden og vare fornøiede med det
 lidet vi havde. Saa ganske uden al Rigdom lod den gode Gud
 os ikke heller blive. Han velsignede os med gode Børn! —
 Seer Han dernede over vores lille Huus, de to høie Frugttræer,
 der staaer i vores Hauge — Han kan tydelig see dem herfra
 — dem plantede Faer selv, det ene da jeg havde født Marie,
 og det andet, da vores Frederik kom til Verden. — O, Han
 skulde bare have kjendt vores Marie! Bedre Pige troer jeg ikke
 der kan være til her paa Jorden, hvor dog Tingenting er som
 det skulde være. Smuk maa Han ikke troe, hun var; men
 Vorherre havde givet hende et Ansigt, hvori hver af hans
 Skabninger kunde læse ligesaa grandgiveligt og tydeligt som i hans
 hellige Ord. Og der stod heller ikke andet i det, end hvad
 Godt og Fromt var. — At Faer holdt grumme meget af
 hende, kan Han let tænke sig. Hun var ret hans Afgud —
 af! Gud forlade mig dette Ord! Thi det var en Synd at sige
 ham paa i hans Grav, at han hørte til de Navnesædre, der,
 af lutter taabelig Kjærlighed forsomme deres Børns sande og

evige Belfærd. Men vores Marie var ogsaa en brav, tugtig og ærbar Pige, og leed slet ingen Skjæmt af de unge Karle, som de andre Piger. Hun havde ogsaa altid været meget stille af sig og tog sjelden Deel i de Andres Dands og Lystighed, men holdt sig til sin Skaber ligesaavel i sin Bandel som i sit Hjerte. — Da hun havde lært sin Christendom tilgavns, saa at hun ingen Skam kunde have deraf, og hun havde staaet sin Prøve paa Kirkegulvet, feilede det ikke, at mange af Byens unge Karle fæstede deres Dine paa hende, og jeg bad tidt til min Gud, at han vilde beffjære hende en god Mand, saa at hun kunde blive lykkelig her i Verden, thi uden et godt Ægte- skab er der dog ingen sand Lykke til, og jeg vidste nok, at der maatte blive en brav Huusmoder af hende, da hun røgtede al vor Gjærning hjemme nok saa godt som jeg selv, og var ferm og rap i sine Hænder. — Men Gud havde betænkt det anderledes. — Jeg mærkede snart, at Sognefogdens Søn fra den By, han kan see histovre ved den anden Ende af Skoven, havde et godt Die til vores Marie, og at Pigen ogsaa syntes om ham, og hverken min Mand eller jeg kunde have noget derimod, da Christen var en flink og vakker Karl, som vi begge godt kunde lide. Men hans Fader, Sognefogden var derimod en sær gammel Mand, som vel gik flittig i Kirke, men aldrig saae Folk lige ind i Dine; jeg havde aldrig kun- net lide ham. Folkovre i Byen sagde, at han stod sig godt,

men da han aldrig lod Nogen, som man pleier at sige, see sig i Kortene, og det ikke saae anderledes ud hjemme hos ham, end hos de andre Bymænd, holdt man ham just ikke heller for nogen meget riig Mand. Da han fik Nys om, at Christen kom saa tidt herover og af hvad Grund han gjorde det, blev han heed i Hovedet, og tog sig Sagen saa nær, at han strængeligen forbød sin Søn at tænke mere paa Marie og svoer høit og dyrt paa, at han aldrig nogensinde skulde faae hende med hans Minde. Men det gik her, som det altid pleier at gaae: den Gamle gjorde dermed ikke andet end gjød Olie til Ilden, thi Christen lofte ligesaa fast, at han aldrig i Verden vilde have nogen Anden end Marie, og Alting blev saaledes som det var, da den Gamle nok saae, at han dog ikke kunde ændre det. — Saaledes gik det et Aarstid, da Tingene paa eengang fik en anden Bending. Sognefogden blev syg og maatte holde Sengen, og Christen maatte nu holde sig hjemme, for at være om ham og pleie ham. — Marie var i Begyndelsen ganske utrøstelig, fordi hun nu saa sjeldent saae sin Kjæreste; imidlertid sendte han hende hver Dag de fjærligste Hilsener, nu med Gen og nu med en Anden, eller skrev hende nogle trøstende Ord til. Dette varede saa nogle Uger. Endelig fik vi Bud, at den Gamle var død. — Marie græd sine modige Taarer, ikke fordi hun havde holdt noget af den Gamle, som altid havde været hende imod, men fordi det gjorde hende saa hjertelig ondt,

naar hun tænkte sig hvor haardt et Slag dette Dødsfald maatte
 være for Christen, der altid havde elsket Faderen høit. —
 Stakkels Pige! hun vidste dengang ikke, at hun skulde komme
 til at græde langt bitterere over sin egen Skjæbne. — Naar vi un-
 der den Gamles Sygdom kun havde seet Christen sjelden, saa
 saae vi ham nu slet ikke. Dødsfaldet havde givet ham saa me-
 get at tage vare paa, at han ikke mere kunde faae Tid til,
 som før, hver Dag at lade Marie høre fra sig. Vi fik snart
 at vide, at den gamle Sognefoged havde efterladt grumme
 mange Penge. Den hele Egn talde om, hvor riig Christen nu
 var bleven, og det gjorde saa meget større Opsigt, da der var
 Ingen, som havde tænkt derpaa. Han lod os snart vide, at
 han maatte gjøre en Reise til Kjøbenhavn, for at faae den
 Afsødes Sager bragte i Orden; men det var, som vi siden fik
 at vide, egentlig for at faae en Deel af sine mange Penge an-
 bragte paa Steder, hvor han kunde have større Fordeel af
 dem. — Han blev en heel Maaned borte; og i al den Tid
 hørte vi kun een eneste Gang fra ham. — Endelig kom han
 tilbage. — Vi havde ventet, at han først vilde have besøgt os;
 men han havde allerede været hjemme flere Dage, førend vi
 fik ham at see. — Men hvor forandret saae han ikke ud! Hans
 Ansigt, som før var muntert og tilfreds, havde antaget ganske
 alvorlige Træk, og han var næsten høflig, naar han talde med
 os. Mod Marie var han rigtignok venligere, men det var

dog ikke længer som før, og Du'et, de som Kjærestefolk sagde til hinanden, lod det som han havde ondt ved at faae rigtigt frem. Han talde ogsaa tidt meget adspredt, og svarede sommetider reent forkeert paa hvad man spurgde ham om. Vi kunde neppe troe, at det var det samme Menneſke. —

At denne Forandring maatte gjøre Marie ondt, kan Han forestille sig. Smidlertid holdt hun for meget af ham, til at hun ſkulde lade sig mærke dermed, og naar vi Andre talde derom, undſkyldte hun ham altid ſaa godt hun kunde, og meente: det vilde nok blive igjen som det var før. — Af nei, min ſtaffels Marie! ſaaledes blev det aldrig mere! — Vi Gamle kunde nok ſee, at det var Pengene, som gjorde ham ør i Hovedet, og det gjorde os nu ret hjertelig ondt for vores Marie; thi vi kjendte hende for godt, til at vi jo nok vidſte, at hun aldrig vilde faae ham ud af hendes Sind. — Vi ſaae paa hendes Dine, at hun tidt græd i Smug, og vi talde til hende derom. "Af Gud!" ſagde hun da ſaa trøſtende til os, "jeg er endnu ſaa barnagtig og græder over det ringeſte, naar det ikke ganſke er efter mit Hoved. Alting vil nok blive godt." — Men, gode Herre! det blev ſlettere Dag for Dag. — Vi ſaae Chriſten beſtandig ſjeldnere og ſjeldnere, og endelig hørte vi mumle om, at han ſkulde have forlovet ſig med en riig Gaardmands Datter i den anden By. — Denne Eſterretning var ret ſom et Tordenſlag for vores ſtaffels Marie. Hun havde, ihver

Kjendelig han trak sig fra hende, dog bestandig hængt ved ham med al den Troskab og Æmhed, hun var vant til at vise imod ham. Det var endnu aldrig faldet hende ind at tænke, at hun nogensinde skulde skilles fra ham for bestandig. "O Gud! Jeg havde jo alt længe mærket, at han ikke holdt saa meget af mig som før," sagde hun hulkende, "men at han reent kunde glemme mig: det havde jeg aldrig troet!" — Faer var ikke lidet vred i Hovedet derover, og jeg troer, at det, hvis vi ikke havde holdt ham derfra, aldrig vilde have gaaet vel af, thi han vilde endelig have været over, og talt ham til som han fortjente. — Marie var ganske nedslaget og utrøstelig. En anden Pige vilde maaskee lettere have kunnet slaaet sig til Taals og ladet Forbittrelse over hendes Kjærestes Utroeskab faae Indpas hos sig i Stedet for Kjærligheden; men Marie havde holdt alt for meget af ham, og det var hende ikke muligt nogensinde i hendes Hjerte at være vred paa den, hun havde sat sit hele Livs Bæ og Vel paa, og med hvem hun saa gjerne vilde have deelt Alt i Verden. —

Der forløb flere Maaneder. Vi saae nu aldrig det ringeste til Christen, eller hørte saa meget som et Ord fra ham. Marie var bleven meget bleg, Smerten nagede som en Orm paa hendes Sundhed, og de mange Taarer, som hun daglig fældte, gjorde, at man ordentlig kunde see, hvorledes hun gik og tæredes hen Dag for Dag.

Det var en taaget Dag i Høsten, da en Bonde fra Christi-
 stens By kom ned til os. "Veed I Nyt?" sagde han, "I
 Morgen holder Sognefogdens Christen Bryllup med den rige
 Gaardmandsdatter." — Marie stod just i Stuen; hun holdt
 sig fast ved Sengestolpen, og saae ud som om hun skulde falde
 omkuld paa Stedet. Jeg løb hen til hende og spurgte ganske
 elendig, hvorledes det var fat? Men hun meente, det gik nok
 over. — Hun lod ogsaa virkelig som om der intet var paa
 Færde, og spurgte endogsaa Manden videre om hvorledes der
 da skulde gaae til og hvor Brylluppet skulde staae? Men hele
 Dagen igjennem saae hun ud, som om hun gik og grublede
 paa Noget, og om Natten hørte jeg hende et Par Gange at
 hulke ganske høit. Hun var oppe før det gryede ad Dag, og
 vi mærkede en besynderlig Uroelighed paa hende. Dagen gled
 saaledes hen og det var allerede halv mørkt, da vi savnede
 Marie. Det var den Aften det skrækkeligste Veir man kunde
 tænke sig: det regnede og blæste saa stærkt, at det vilde have
 været Synd at jage en Hund ud. — Vi søgte om hende alle-
 vegne, hvor vi troede hun kunde være, men det var altsammen
 omsonst: ingen Steder fandt vi hende. Det gik saaledes alt
 længere og længere ud paa Aftenen, og hun lod sig endnu ikke
 see. Vi begyndte nu at blive ængstelige, thi omendskjøndt Faer
 meente, vores Marie var for from og gudsfrøgtig til, at den
 frække Tanke skulde falde hende ind, at lægge Haand paa sig

selv, saa tænkte jeg dog — Gud forlade mig det: jeg har bedet Marie om Forladelse derfor paa hendes Dødsfeng — saa tænkte jeg dog: Fortvivlelsen var stor, og den kunde gjerne lokke det syndige Forsæt frem i hendes Hjerte. — Det var silde paa Aftenen, da kom Marie endelig hjem! — Hun var vaad af Regnen og rystede over alle sine Lemmer. ”Jeg har seet ham!” hvidskede hun ganske sagte til Faer og mig, ”men I maa for Guds Skyld ikke skjænde paa mig derfor — af, jeg maatte jo gjøre det — jeg kunde slet ikke lade det være! — Ja, jeg har seet ham, og jeg faaer ham sikkert aldrig at see mere!” — En Feber havde sat sig i hendes Krop og rystede hende medens hun talde, saa at det var stor Ynk, at see derpaa. Vi fik hende til Sengs, — Af, siden den Tid, gode Herre! hørte vi knap noget fornuftigt Ord mere af hende; men Folk fortalte os, at de havde seet hende om Aftenen i megen Hast paa Veien, som gaaer herfra over til Byen, og Andre igjen havde seet hende uden for Brudehuset, hvor hun havde siddet paa en Bænk i den stærke Regn, medens de spillede op til Dansen derinde, og hvorledes Tørklædet havde flagret om Hovedet paa hende i Blæsten. — Det varede kun otte Dage: saa var det forbi! — Det var om Aftenen — af, jeg glemmer aldrig den Aften i mit Liv! Hun var kort iforveien kommen til sin Samling igjen, men tale kunde hun ikke. Hun laae og bladede i den gamle Psalmebog, vi har hjemme, og

læste endnu i den en Time førend hun døde. Jeg husker endnu godt hvilken Psalme der laae opslaget; jeg har siden læst den saa tidt:

”Naar jeg betænker den Tid og Stund
 som jeg af Verden skal fare,
 mit Hjerte sig fryder saa mangelund
 som Fuglen ved Dagen den klare.
 Det er den Dag
 som al min Klag'
 min Sorg og Jammer faaer Ende:
 til Glæden fød
 i Abrahams Skjød
 kommer jeg fra dette Glende! — —”

Hun standsede et Dieblif; den saa levende vakte Erindring gjorde et rystende Indtryk paa hende; dog fattede hun sig igjen. — ”Det var meget sørgelige Dage,” vedblev hun — ”og dog skulde det blive værre endnu! Efter Maries Død følte vi først rigtig hvad hun havde været for os. Alting gik nu galt, baade i Huset og udenfor — det var som om al Lykke havde forladt os med hende. Men værst var det dog de lange Vinteraftener, naar vi sadde hjemme og syslede med vor Gjerning. Det kunde ordentlig ryste mig som en Feber, naar jeg hørte min Kof snurre saa eensom, medens Maries stod med Støv paa henne i Krogen. Det var mig hvert Dieblif,

som om Døren skulde gaae op og hun maatte komme ind. Og om Helligdagene — da pleiede Marie at læse for os af Bibelen! Åh, gode Herre! nu læste vel Faer selv et Stykke saalænge hans Dine kunde taale det; men, hvert Ord, skar mig ret ind i mit Hjerte: Marias bløde Stemme hørte jeg jo dog ikke, jeg saae ikke hendes Kjære, fromme Ansigt! — At Faer ogsaa tog sig det meget nær, kan Han nok forestille sig. Han havde allerede længe skrantet, som vel sagtens kom af den megen Slid og Slæb, han havde haft i sine Dage; nu blev det Onde værre og værre. Det hjalp hverken at jeg sendte Bud til Doctor eller Apotheker: mod Døden hjælper ingen Medicamenter, og hans Tid var omme. Det sneeg sig imidlertid saaledes hen med ham til Julen det næste Aar, da laae ogsaa han i den sorte Grav, og jeg stod nu ganske alene tilbage, og havde hverken Mand eller Datter mere.” — Ved de sidste Ord hulkede hun lydeligt. — ”Kjære Moer!” sagde jeg, ”slaae sig til Taals! Lad dog Skriftens Ord trøste Hende, og tænk paa hvad Bibelen siger os om Job. Hvor ringe er dog ikke Hendes Ulykke imod hans? Hun har jo endnu to vakre Børn tilbage, og, hvad der er mere endnu: den ene af dem er en voksen Søn.” —

”Åh ja!” vedblev hun, ”Gudskeelov, det har jeg! Og han har lovet mig det: han skal nu blive hos mig og være min Alderdoms Støtte! — Åh, hvor dog Herrens Veie ere for-

underlige! Han tog baade Manden og Datteren fra mig, men gav mig en Søn i Stedet.”

”Men siig mig dog, kjære Moer! hvorfor hun ikke talde et Ord om ham i hendes Fortælling?”

”Jeg skal siige Ham: vores Frederik havde alt fra Dreng af saamegen Lyst til Søen, og da Faer meente, der kunde blive en brav Søgut af ham, som vi og Kongen engang kunde have Være af, saa lod vi ham alt, da han ikke var stort over de ti Aar, gaae bort paa en Koffardimand; siden gjorde han et Par Reiser endnu, og jeg havde ikke seet ham i fire Aar, da han isjor kom hjem. Det var netop strax efterat Faer var død. Stakkels Dreng! han drømte ikke om hvad der imidlertid var gaaet for sig her hjemme. Christen havde som Barn været hans Legekammerat, og de to Drengene hang altid ved hinanden med Liv og Sjæl. Nu var det paa eengang bleven ganske anderledes. Min Dreng har ikke talt et Ord til ham siden han kom hjem. — Nu holder han ikke heller af nogen Moders Sjæl mere heri Verden, undtagen mig og hans lille Søster; han skjøtter knap om at see nogen Fremmed, og derfor maa han vel forekomme ret underlig og sær for dem, som ikke kjende ham; men Han kan troe mig, at det er en hjertensbrav Dreng og ogsaa en god Søn mod mig, hans gamle Moder, og jeg takker ogsaa Vorherre ret af mit ganske Hjerte fordi han sendte mig ham i min store Nød og Glendighed! — De, som ligge her paa Kirkegaard:

den under de gule Blade, de sover vist sødt og veed ikke mere af Verdens Sorger at sige, og jeg burde jo derfor ogsaa i christelig Hengivenhed sige med den Gudsmand, Han nævnte før: Herren gav, Herren tog, Herrens Navn være lovet!" —

Hun taug. — Uvilkaarligt kastede jeg Blikket op til Him-
melen, og see! Scenen over os havde forandret sig. — Jeg stod
op og saae mig omkring. — Morgenrødens første Skjær lyste
allerede paa den fjerne Horizont og farvede svagt Topperne af
de to Frugttræer, som reiste sig i Beiret over Husets lave
Tag. Høit over mit Hoved svævede en quidrende Lærke, der
bragte den unge Dag sin første Hilsen; ellers var Alt rundt
omkring stille: det var som om hele Naturen andagtsfuld lyt-
tede. Den hele opløstende Scene forekom mig saa levende et
Billede paa Opstandelsen! — Pludselig mærkede jeg, at noget
rørte sig bagved mig. Jeg saae mig om. Den gamle Kone
hadde reist sig og laae nu paa sine Knæ, med Hænderne an-
dægtig sammenlagte, og Ansigtet vendt mod det frembrydende
Daggry. Ogsaa jeg foldede taus mine Hænder, og det rørte
Hjerte løftede sig i en stille Bøn, paa den reneeste Andagts
Binger, op til Alfjærlighedens Trone.

A. P. Liunge.

Gamle Virendreier og Kildemanden.

”Alt ruger Natten i Skoven,
 Hver ganger hjem til sit —
 Jeg kan ei gange til mit,
 Bliver her ved Kildeoven.

Fordi jeg synger for Penge,
 Synger jeg længer ei glad —
 Ingen vil høre mit Qvad,
 Vidste de, hvor jeg mon trænge!

Aldrig jeg lærer at tigge,
 Gud mig vil skjærme for Nød!
 End har min Lomme lidt Brød —
 Kildemand! giv Du mig Drikke!”

”Ja, har Du Penge i Lomme,
 Perler det strax i Chrystal!
 Men — Gamle! Aftnen er sval,
 Det kunde slet Dig bekomme!

Stakket! kun smal er din Lykke!
 Derfor jeg nægter Dig Vand —
 Thi Viin jeg give dig kan,
 Og af min Nadder et Stykke!

Dagen lang Du mig forlystet,
 Uden at tænke derpaa,
 Derfor jeg tænkte som saa:
 Han ei skal blive utrøstet!

Seer Du: jeg misted min Kone —
 Gid hun maa slumre saa sødt! —
 Hjertet endnu er lidt blødt,
 Derfor mig trøstet hver Tone.

Hist staaer i Skoven min Hytte,
 Der Du et Leie skal faae;
 Og mine Kollinger smaae
 Gjerne til Liren vil lytte.

Saa ved den kommende Morgen
 Atter vi gaae til vor Plads,
 Jeg langer Band rundt i Glas,
 Mens Du bortsynger mig Sorgen.”

P. S. Friis.

Hun til Ham paa Reisen.

(Efter Stollberg.)

See, Natten grner,
 Hver Stjerne flyer;
 Bag Himlens Skyer,
 Hvor Stormen gaaer,
 Ei Maanen staaer.

Med sælsom Færd
 I Skovens Træer
 Nedsuser svær
 Natregnens Fald;
 Hør Hjulets Skrald!

Jeg flynger mig
 Heel ængstelig,
 Min Fryd, til dig;
 Kys varm min Mund
 I Nattens Stund.

Hvor kun vi to
 Kan sammen boe,
 Jeg reiser fro,

Naar Elfsøvs Magt
Har Nattevagt.

Christian Winther.

Sonetter.

1.

Hvor er jeg fro, naar Dagen meer ei larmer
Dg Midnatstimen Ro og Trøst mig bringer,
At Vandens sig paa Andagts brede Binger
Kan hæve til den evige Forbarmer.

Du søde Fred, som Sindet mig opvarmer,
Du Mismodsaanden i mit Bryst betvinger;
Af Dig oplivet Tanken frit sig svinger;
Nu Verdenstumlen mig ei mere harmer.

I hulde Vænder! som i Natten svæve,
Som hvidske til mig om et herligt Rige
Dg stille Syner for mit indre Die;

Vel maa i Livet mangt et Haab mig svige,
Dog skal ei Dagen saa mit Sind nedbøie,
At I jo atter mægter det at hæve.

*

*

*

Det var i Vaar; de unge Rosenknoppe
 End mægted ei at spalte snævre Gjemme,
 Ved Kilden Blomster stod, en broget Bræmme,
 Og Fuglen sang i Træets lyse Toppe.

Dog vilde der mit Blik endnu ei stoppe,
 Det higed did, hvor Skyerne har hjemme,
 Og Blomster, Fugle, Træ'r jeg maatte glemme,
 Alt for den klare Himmelglands beroppe.

Da hæved Sukket sig af Brystets Fængsel,
 Og bort paa Lustens rosenrøde Skyer
 Drog alle Dnskerne, som før var døde;

Men da nu Diet ned til Jorden tyer,
 Stod Vaarens unge Rosenbuske røde,
 Og bag dem — Billedet for al min Længsel.

*

*

*

Mens Træets Knop for lune Foraarsvinde
 Udfoldede de lysgrønne Blade,
 Og Skovens Sanger fra sit nye Stade
 Høit priste Vaarens mægtige Gudinde:

Jeg ventede med Længsel Dig at finde
 (Sangdu'et tør jeg mig vel her tillade?)
 Ei Solens første, lune Straalebade
 Dig kunde om Dit glemte Løfte minde.

Skal Filomeles Suk forgjæves lyde?
 Forgjæves Blomsten under Løvet dufte,
 Og Træet strække ud de grønne Grene?

Halvt kan jeg kun min Foraarsglæde nyde,
 Dimsvæve mig end Sang og Sommerluste,
 Saalænge jeg maa vandre her alene.

* * *

4.

(Efter Ludvig Giesebrecht)

Jeg grunder tit bedrøbet og alene,
 Vil gjerne lee og kunde heller græde;
 Var jeg kun der, hvor hun nu er tilstæde!
 Jeg jager efter Alt, kun for den Gne.

O, alting lod sig dog saa godt forene!
 Et andet Liv jeg vilde da betræde,
 Undværde Alt, forlangte ingen Glæde;
 Det hulde Bliif mig skulde Kraft forlene.

O, kunde jeg den Tanke dog kun nære,
 At hun sig fjærlig vilde til mig bøie,
 Da skulde jeg til Glæden mig indvie!

Nu, Du Høitelskede! nu maa jeg bære
 Dit Billed i mit Bryst og for mit Die,
 Maaſkee Du elsker mig — og jeg maa tie.

* * *

5.

Der var en Tid, da eensom jeg og stille
 Hernede vandrede min Tordegang,
 Da jeg kun levede i Skjaldens Sang,
 Og Ingen saae min Længselstaare trille.

Da kom Hun, som min Længsel vilde stille,
 Jeg følte i mit Bryst den stærke Trang,
 Og hvert et Minde blev nu til en Klang,
 Som naar i Vaaren Fuglen slog sin Trille.

Men ei for Eder er Niimfrandsen bundet
 I som fornuftig sidde og betænke,
 Om I vil Sangen rose eller hysse!

Nei ! har Terzinens sidste Riim jeg fundet,
 Og ligger Tanken i Sonettens Rosenlænke,
 Saa venter mig den Elskede med Kysse.

Adam Leo.

Tordstjelv.

Hist i de høie Bjerge,
 Dybt under svarten Jord,
 Der siger man at Dverge
 Ved Smeddie = Esfer boer.

Heel kunstigt udi Lede
 Det røde Guld saa glat
 De herligt veed at smede
 Alt i den sorte Nat.

Dem lider ei den Rise,
 Han ganger sig at staae
 Ved Bjerget, og en Bise
 Til Spot han sjunger saa:

"Ei Dreng! i Jord du ligger
 "Og med de Hamre smaae
 "Saa ynkeligen pikker
 "Og tørst dig ei fremgaae.

”Du Smed, kom ud at prøve
 ”Om Spjudet mit er vel;
 ”Da skal dit Liv det røve,
 ”Du liden Mørkets Træl!”

Ud treen af Bjerget liden
 Den Dverg og listig green,
 Sin Hammer bar ved Siden,
 Bar vims og ikke seen.

Da greb sit Spyd den Ræmpe,
 Han det i Luften svang.
 Han hug med liden Ræmpe,
 Det hvinte og gav Klang.

Det traf ei Dvergens Hjerte,
 Traf ei det mindste Sted:
 Han greb det uden Smerte,
 Steeg saa i Bjerget ned.

Der stander nu den Ræmpe:
 Han er saa gram i Hu,
 Han hug med liden Ræmpe,
 Sig selv til Spot og Gru.

Hans Brynie er af Plader
 Ud af hiint Guld saa rød:
 Bee den som Kæmpen hader,
 Ham er den visse Død.

Blaat er hans Skjold — en Løve
 Sig stander deri gram:
 Bee den, som fræk tør prøve
 At binde an med ham.

Bort gik han da med Harmen
 Alt til sin stolte Borg:
 Men gjemte vel i Barmen
 Sin bittre Hjertesorg.

Ei taug den Herre længe,
 Brat mæled han de Ord:
 ”Man op min Brynie hænge
 ”Dg skynde sig til Bord!”

Ud brød han over Borde
 Blandt høie Kæmper brat:
 ”Hvo lærer mig af Torde
 ”At faae paany min Skat?”

Da taug de Herrer bange,
 Turde lidet spørge ham,
 Hvor dog sit Spjud, hiint lange,
 Han misted sig til Skam.

Dog Kæmpen selv det sagde
 Udi sin Sorg saa stor;
 Og Ord paa Tunge lagde,
 Hvordan det Spjud bortfoer.

Som Hver nu taug og sukked,
 Og tabte Mad og Mund,
 Og dybt sit Hoved dukked:
 Da bjæffede Gaardens Hund.

Han rasled med sin Lænke
 Alt om sin Hals saa god:
 Det kan Enhver vist tænke,
 At nogen for Porten stod.

Mens alle Kæmper sukked,
 Da treen en Dreng her fram:
 Den Lille saa dybt sig bukked,
 At neppe de øined ham. —

Han sagde: en Hyrde ringe
 Forstaaer sig ei paa Strid;
 Men han kan Kvæget tvinge
 Alt med sin Stemme blid.

Han sagde: naar hist paa Bjerge
 Jeg sjunger det muntre Kvad,
 Da samles de Dyr og Dverge
 Om Hyrden i buntet Rad.

Han sagde: hvert Bjerg staaer aaben
 For mig: — de Nøgle mig gav!
 Jeg har den her under Raaben:
 Det vorde nu deres Grav!

Heel vel blev da tilmode
 De Kæmper i høien Sind:
 Af Hyrden de sig lode
 I Bjerget lukke ind.

Floi saa til alle Sider
 I Bjergets Gange smaae:
 Slet ingen af dem vider,
 Hvorhen han sig skal gaae.

Der funkled udi Lede
 Det røde Guld saa glat;
 Thi Dverge herligt smede
 Midt i den sorte Nat.

Høit gjalded Kæmpernes Stemme
 Dybt udi Bjergets Bug:
 Det monne da Folk fornemme,
 Kunde det ei grunde ud.

De Kæmpers Dine de Iyste
 Med sælsomt Krampetræk;
 Det saae Smaadvergen og gyste
 Og skjulte sig flux med Skræk.

Naar Jorden nu ængstlig hæver
 Og hvirvler ned en Stad:
 Naar Flammen vildt sig hæver
 Af Jordens Bjergerad:

Da er det end de Jetter,
 Heel gramme udi Hu,
 Som med de Dverge trætter,
 Sig selv til Spot og Gru.

Jeg kunde vel længer sjunge
Om Kæmpe- og Dvergefærd,
Endnu er ei træt min Tunge:
Men, lad dem nu blive der.

I Bjergene de sig støder,
De Kæmper med Panden høi,
Snart er det med de Fødder,
Da skjælver Jorden med Støi.

Setoft.

Til Billedhugger Freund.

(Da han reiste til Rom. 1817.)

Drag hen, hvor Skjønheds Genier Dig vinke,
Hvor Landet, det forjættede, Dig smiler,
Hvor Konstens Sphinx paa Oldtidsrester hviler,
Og høit Udødeligheds Stjerner blinke!

Forgjæves skal ei Genien Dig vinke:
Med Kjærlighed Du efter Palmen iler —
Den gaadefulde Sphinx Dig venlig smiler,
Og ei forgjæves hine Stjerner blinke.

Bevar Klenodet, som Du reent medbringer:
 Den Kjærlighed, som from og hellig luer
 For Guddomsglimtene i Konstens Rige!

Dg Du skal skue det Guddommelige,
 Forherliget i Konstens Tempelbuer,
 Dg Herrens Aand skal laane Sjælen Binger.

B. S. Ingemann.

Borgruinen.

Midnatsklokken lyder, Dæmring hviler
 Stille sødelig hen over Jord;
 Ingen Nattens blanke Stjerne smiler
 Med sin Lue lys og skøn og stor.
 Fredens hulde Stille ruger
 Taus og venlig over Skabningen,
 Dg den mørke Kummer-kruger
 Sorgens Ben.

Blidt i Natten Fortidsdrømme hæve
 Sig til Seclerne, som svundne er;
 Sødelig som Alfes smaae de svæve,
 Mens de flagre hen, snart her, snart der.

Hist i Borgens tause Dde
 Gler Tanken blidt og stille hen,
 Seer den i sin Morgenrøde
 Staae igjen.

Kneisende engang med stærke Taarne
 Høit mod Himlen hæved Borgen sig;
 Som sit Secul skjøn, af Piller baaren
 Kneiste Hallen stolt, en Kjemper liig.
 Kjæf den sine Mænd saae drage
 Hen hvor Faren vinkte, uden Gru;
 Saae med Seir dem gaae tilbage,
 Glad i Hu.

Sangeren begeistret sad i Hallen
 Dg om Kjærligheden venlig sang;
 Glade flokkedes i Riddersalen
 Borgens Møer til hans Harpeklang;
 Dg en Krands de venlig stynge,
 Signende ham, om hans Lokkers Guld,
 Dg hans Blikke sig forynge
 Underfuld.

Dg naar tindred Aftnens lyse Stjerne,
 Da paa Høienloft mon Møen gaae;

Blikket drog ud over Havets Fjerne:
 "Saae du ej min Elsker, Bølge blaa?
 Nd han drog i vilde Krige
 Mod en Viking mægtig, stærk og frem;
 Bølge! bær ham til sin Pige,
 Til sit Hjem."

Gensom iler nu i Aftnens Røde
 Vandrerer forbi den gamle Borg:
 Her engang jo Glædens Toner lode?
 Og nu synker den i stille Sorg!
 Som et Stjernesud den daled
 Lys og skøn og stor, sit Secul liig,
 Mens dens Straaler Buen maled
 Sødelig!

Nattens blege Skygger fast omslynge
 Borgens røde, bristende Ruin;
 Kunns Kjærminder sig til Muren klynge
 Dobbelt himmelblaae i Stormens Hvin,
 Gamle Sagn kun er tilbage;
 Venlig svæve de for Vandrerer,
 Alfer smaae fra svundne Dage,
 Stille hen.

Venlig Maanen atter blidt fremsmiler,
 Brydende den dunkle Nattens Skye.
 Stjernen atter paa sin Himmel iler,
 Glødende mod Dagens Morgengrye:
 Saa skal atter Secler vige,
 Heltetiden atter kjæk fremstaae!
 Utter Fromheds Stjerne stige!
 Kraft fremgaae!

Kraft og stille Fromhed skal omslynge
 Seclets Sønner atter med sin Krands!
 Utter Blikket saligt sig forynge;
 Naar det skuer Korsets Himmelglands!
 Trætte Vandrer! hæb dit Die!
 Seer Du Stjernen ej, saa skøn og stor,
 Sine lyse Flammer bøie
 Over Jord?

m. Winther.

Gjenhilsen til Taps Kirke.

Marle staaer jeg her imellem Grave,
 Ved ældgamle Kirkes Ræmpesod;

Mindes grant Gudshuus og Husets Have,
Mindes Alt hvad jeg som Dreng forlod.

Disse grønne, næsten sjunkne Tuer
Da alt bragte Beemod i mit Bryst,
Under disse Kirkens lave Buer
Er her end saa helligt og saa tyst.

Hine Høie bær' alt Haabets Farve, —
Barndoms Benner! I er alt i Seng! —
End jeg kan gjenminde Ederes Farve;
I har alle elsket mig som Dreng!

Her omtrent skal Bedstefader hvile —
Stedet ei med Minde tegnet blev,
Blomster smaae saa sødt i Græsset smile —
Gud det vist i Livsens Bog opskrev!

Ind ad Kirkens lave Dør jeg træder —
Ak, som Barn den syntes mig en Port;
Den vel lignes kan med Livets Glæder —
Hvad er lille her — og hvad er stort? —

Christ paa Korset, Altrets røde Klæde:
Alt som før, skjønt Tiden paa det skrev;

Hvorfor maa en Taare Diet væde? —
Gamle Fader! her Du christnet blev! —

Jeg har Eder hilset, Kjære Minder!
Jeg har Eder atter frisket op!
Nu I aldrig af min Sjæl forsvinder,
Før den skyder ud i bedre Knop. —

P. S. Friis.

Fadermorderen.

Taus Ridderen sidder i høien Sal,
Trindt om ham klinger Trompeters Skrald,
Høit lyder i Salen Bægrenes Klang
Alt til den lystige Bryllupsfang —
Men Ulven hylar i Skoven.

Taus Ridderen høier sig med Beskeed,
Paa Panden perler den kolde Sved;
Og Bruden ham favner med trinden Arm:
"Hvo haver vel voldet min Elskede Harm?" —
Men Ulven hylar i Skoven.

Dg Taflet hæves. Med Gammen, see!
 Til Brudekamret geleides de.
 Af Biin og Elskov den Ridder er varm;
 Han gjenner hver Sorg ved den Elskedes Barm. —
 Men Ulven hylar i Skoven.

Da Hanen galat ved Midnatsstund
 Det Brudepar vækkes af søde Blund;
 Mod Døren brager et mægtigt Slag,
 Af Faflet fremkaldes saa klar en Dag.

”Stat op, o Synder! din Kalk er fuld,
 Du kjøbt har din Faders Liv for Guld;
 Men skal det Kjøb end ved Magt bestaae,
 Med Blod for Blod Du det gjelde maa.”

I Fjern ham spænder den Riddersvend,
 I Afmagt hviler den Brud saa væn.
 En Rose end sidder i hendes Haar,
 Han bleg den tager og bævende gaaer.

For Windvet suser den fjøle Wind,
 Dg Solen brænder i Kamret ind;
 De Tærner indtrine paa sagte Fod,
 Bleg hviler i Sengen det unge Blod.

Tre Uger hensnige sig sørgelig,
 Ei Budskab hun fanger, taus harmer hun sig. —
 Da Hanen galer ved Midnatsstund,
 Brat vækkes hun op af urolige Blund.

Der lyder for Borgen saa tung en Gang,
 Som Lænkers Alirren og Skjoldes Klang;
 Ved Vindvet hun skimter saa sort et Tog,
 Det langsomt forbi hen til Skoven drog.

Med sorte Harnisk og Hjelm og Skjold
 I Midten gik der en Ridder bold;
 Med Blikket sænket, han gik saa mod,
 Huult Lænken rasled omkring hans Fod.

Og der han tæt for det Vindve stod
 Vel isned den væne Frues Blod;
 Vildt op mod Vindvet han Blikket slog,
 En visnet Blomst af sin Barm han drog.

Han standsed og rakte den med et Smil,
 Og foer i Alhyngen med rædsom Til.
 Den svinder, og Alt er taust som før;
 Klar fremtræder Maanen af dunkle Slør.

I Blomsten sig skjuler saa hvidt et Blad,
 Og snelt fra de andre hun skiller det ad,
 Hun stirrer i Maaneskin paa det saa stivt,
 Med Gysen hun læser den sorte Skrivt:

”Christ skjænke mig Naade i Himmerig!
 Ei times der Naade paa Jorden mig.
 Den Brudrose saa faur og saa rød
 Den voldede min og min Faders Død.

Ei folgte for Guld jeg min Faders Liv,
 Men dyrt jeg vandt mig min Egteviv.
 Som Riddermand kæmped jeg om min Møe,
 Thi maa for Bøddelens Sværd jeg døe!

Den Brudrose saa faur og saa rød,
 Den voldede saa min Faders Død;
 Hvor Skoven sig hvælver, ved Egens Fod,
 Rødt farvede Sværdet hans Hjerteblod.

Saa! hvor den brændte som Helvedsglød
 Den Brudrose saa faur og saa rød.
 Nu tvættes min Brøde, nu flettes den ud!
 Lev vel, du Elskte! vi samles hos Gud!” —
 Men Ulven hylér i Skoven.

Rjøge Huuskors *).

Første Scene.

Rjøge Dombuus. Raadet kommer i sorte Klæder og stiller sig om Bordet, der er betrukket med Sort. Store Hæreacter ligge opflagne. Et Timeglas. En Doctor medicinæ.

Første Borgemester.

Ja, Verden er saa fuld af Syndens Børn
Som Raadet her af Borgemestere.

Anden Borgem.

Ei, Kjære Broder! det vil lidt forflaae!
Gid Verden var saa fuld af Borgemestre
Som den er fuld af Syndere, min Ven!
Saa var vi frelste!

Tredie Borgem.

Er vi det da ikke?

I denne store Syndflod, bedste Mænd!
Er Borgemester Ebbe jo vor Noah,
(Han bygde denne rare Ark, Raadstuen,
Seg selv er Safet — I er saa skam Cham —

*) Et Forpil til Tragødien Magnetismen, af Sætoft, trykt i Rosenblade af Thiele, 1817.

Og I er Seth — og disse gode Mænd,
 Som sees isvrigt og for Resten her,
 Er Dyrene — de rene og urene —

Anden Borgem.

Det sang min Amme ei mig ved min Bugge,
 At jeg det tunge Huuskors skulde see.

Tredie Borgem.

Ei heller min.

Fjerde Borgem.

Ei heller min.

Første Borgem.

Sligt er

Ei heller Ammestuesnak, desværre;
 Det er ei Spøg, skjønt det er Spøgerie.
 Hver Kone i vor Bye er fast forgjort;
 Luthers selv vil dog ei troe vort Ord.

Anden Borgem.

Er han forheret med? Ei troe Borre —
 (hindres ved sin Hæftighed)

Tredie Borgem.

(griber Ordet)

— = mestre !

Første Borgem.

Her er hans Brev! Nu skal I høre, Benner!
 Før Heren kommer, vil jeg læse det:
 Han fører ret en deilig Stiil, den Mand!
 Det flyder for ham som hans Modersmaal.
 Hochzuverehrende Herrn etcetera —
 Det er en høflig Mand, det maa Man lade.
 Hochzuverehrende Herrn etcetera!
 Har jeg ei Ret? Det er en liflig Stiil!
 Hochzuverehrende Herrn etcetera.
 Det klinger jo som sødt Italiensk:
 Etcetera, etcetera. — Nu stille!
 Som gode Patrioter og Borgmestre
 I hade Tydsken — deri gjør I Ret:
 Gaa faaer jeg tyde Jer paa Dansken Brevet:

”Velvise, høilovlige Magistrat! Al den Ting I haver
 tilskreven mig om, tykkes mig saa forunderligt, at jeg
 fast skulde troe, det var et Digt og skjemtstomt Paafund
 udaf Eder selv; men saasom jeg allevegne haver erfaret,
 at I ere fromme, gudsfrygtige og eenfoldige Mænd, der
 ikke have noget Sjernespind udi Hovodet, saa beder jeg
 Eders Velviisheder, at I Sagen desnoiere undersøge,

saasom Eder selv Ret monne tykkes, da jeg ofte selv er
bleven bedragen.

Wittenberg 30. Juli 1533.

Eders Belviisheders tjenstfærdige

Lutherus."

(En gammel Kone ledes ind.)

Første Borgem.

2 Seg vender Timeglasset! Retten sættes.

(de sætte sig.)

Første Borgem.

3 Er I bemeldte Her. — Hvad hedder I?

Heren.

4 Ugape!

Første Borgem.

Snurrikt! — hm!

Anden Borgem.

Hm!

Tredie Borgem.

Hm!

Fjerde Borgem.

Hm! hm!

Første Borgem.

5 Betænkeligt! hm!

Anden Borgem.

Sm!

Tredie Borgem.

Sm!

Fjerde Borgem.

Sm! hm! hm!

Første Borgem.

Hvad tykkes Raadet vel om dette Navn?

Anden Borgem.

Sm!

Tredie Borgem.

Sm!

Fjerde Borgem.

Sm! hm!

Første Borgem.

Det er fordægtigt — hedensk.

Det staaer i Testamentet — det er græsk.

Anden Borgem.

Hvad? Græsk? — en Hedning — altsaa ikke døbt —

Tredie Borgem.

Ei døbt! — saa er hun allerede dømt!

Første Borgem.

Ja! paa det blotte Navn det lærde Raad

Kan høre, at du Baalet har fortjent!

Dø!

Anden, Tredie og Fjerde Borgem.

Dø!

Herren.

Men om mit Levnet taler for mig?

Første Borgem.

J raser! Har J ei ved Elskovsdrik

Forheret Somfru Ingeborg, saa hun

J Frost og Sne løb bort til Slagelse

Med bare Been — ret Elskov uden Strømper! —

Med Adam Nims — jo jo! en anden Eva! —

For Koglen er J tvende Gange dømt;

Sa sidste Gang selv sat i Kirkens Band.

Doctoren.

Sa saa! saa er hun bandsat!

Anden Borgem.

Sa, det saae

Seg strax med halve Dine!

Tredie Borgem.

Jeg med lukte!

Thi det er fælt at vende sine Dine
Til forbandet Ting!

Første Borgem.

Med dievelsk Maalen

Og Signen, nu fra Panden, nu fra Armen,
Har I helbredet Madam Ingefær
For Gigt og Hovedsvimmel. Har I ei?

Heren.

Jo! men —

Doctoren.

”Jo” svarer denne Satan — Vel!

Saa fordrer jeg da ogsaa hende dømt
For Indgrieb udi Medicinen!

Første Borgem.

Vel!

Saa bømmes jeg Jer da i Rettens Navn —
(Thi Retten selv er maalløs) — til at bøde
Paa Baalet, da I har fornægtet Gud
I Ord og Gjerninger og — Tanker!

Anden, Tredie og Fjerde Borgem.

Amen!

Første Borgem.

SD . See Timeglasfset er udrundet, Benner!

SC Det er paa høie Tid at hæve Retten.

(de reise fig.)

Heren.

SE Vil I ei høre mig?

Første Borgem.

Du est fordømt!

UC Du seer jo. nok at Retten her er hævet!

Heren.

!C D! troer kun ei jeg bede vil om Naade!

SD Snart skal I see mig i min fulde Glands!

Første Borgem.

SC Det haabe vi — paa Baalet! —

(flaaer Kors over hende)

Gaf med Gud!

(En Mand kommer ind og taler med ham.)

Første Borgem.

SC Det er for silde —

Manden.

Er min Møster dømt?

Første Borgem.

Hvi kom I ikke til mig før, min Ven!
Med Argumenterne —

Manden.

Af! gør det om!

Første Borgem.

Hvor stor er Grisen? — er den gammel?

Manden.

Ja!

Dg. Haren har et grumme deiligt Skind:
Deraf kan Borremester faae en Hue!

Første Borgem.

Wahrhaftig: — Griis og Hare — kjære Ven! —
Bistnok see fire Dine meer end to —
Men nu er det for silde denne Gang —
Smidlertid hav Tak for Gaverne.

(gaaer.)

Manden.

Fordømte Borremester! gaaer du nu
Gi hen og slagter mig min Griis og Moster,
Dg steger Grisen vel ved hendes Baal!
Af, af, af, af! min Griis! af, af, kjær Moster!

(gaaer.)

Anden Scene.

Ketterstedet. Folket strømmer sammen for at bese den store Brænde-
stabel.

En Fattig.

M Af hvilken deilig Hoben Egebrænde!
C Det er dog Skade, her er mange Folk;
D Thi jeg gad stjele lidt til en Kop Kaffe —
M Af, slikken Net vi har! tvi skamme Jer!
F Ih for al Landsens Skam, for Net vi har!
C Her ødste de Guds Gaver paa en — Her!
D Saa meget Brænde havde jeg ei nødig
F I tyve Aar at fuge Kaffe ved.
C Nu nøder Netten mig jo til at stjele:
F Ih for al Landsens Skam for Net I er!

En Anden.

C Hvad siger du?

Første.

Jeg siger ikke Andet

D End dette; — af var dog det Brænde vort!
C Hvad mener I? Er det vel Synd at stjele
D Et lille Stykke hjem, ifald Man kunde?

Anden.

D Ih Gud bevares! vistnok var det Synd!
C Det var at lindre Heren —

Første.

Kjære Nabo!

Ja det er ogsaa sandt! Hvor dog en Ting
 Har to, tre, fire, fem, sex, syv, otte, ni,
 Ti, ell've Sider at betragtes fra.

Nei, heller fryser jeg end hun skal fryse!

Man har Samvittighed! Man har Forstand!

Man har jo Christendom og Følelse!

(Herren ledes ind. Skoledrenge gaar foran og synger Psalmer, og bære
 Bortlys i den ene Haand til at tænde Baalet med. Herren bestiger det:
 det tændes paa alle fire Hjørner.)

Doctoren.

Nu, Godtfolk! Speiler Jer i hende smukt!

Dg lader al Kvaksalven ærligt fare!

Naa? lover I mig det?

Folket.

Ja, bedste Doctor!

Doctoren.

Kvaksalven er en djævelsk Kunst, som fører
 Til Helved! — I maae troe mig paa mit Ord!
 Jeg kjender den Ting just fra Grunden, seer I!
 Naa? troe I mig?

Folket.

Ja, bedste Doctor! ja!

Doctoren.

Hver Mand er Thy udi sin egen Næring.
 See, det gaaer an, bestaaer med Statens Tærb:
 Men stjele udi andres Næring, Børn!
 Er Thyverie, for ei at sige værre.
 Kandsager ei Naturens skjulte Kræfter:
 Det svækker eders egne Kræfter kun!
 Dixi!

Folket.

Viivat for Doctor! Medicin!

Doctoren.

Ja! det er godt for Folk og Stat og Alle:
 Men Chirurgien er en Kvælen blot
 Med brudte Been og Arme: denne Kunst
 Kan derfor aldrig komme ret paa Been.
 Men Medicinen! Hvilken himmelsk Kunst!
 Der bruger Man Filosofie og flutter
 Fra Fald til Fald: — Tilfælde, mener jeg!
 Den strækker sig i det uendelige,
 Umaalelige Dyb — af hvilken Høide!
 Vel sandt, at mangt et Dffer falder for.

Vor Afgud, vort System, som ei maa røffes,
 Men meer og meer befæstes ved en Hær
 Af Døde, som af alle Slags Soldater
 Er farligst — dog, da smukt de tie stille,
 Saa siger det jo Intet; ergo siger
 Den hele Ting jo Intet, kjære Venner!

S e r e n

(paa Baalet.)

1.

O blinde Folk! du seer ei Lægedommen,
 Som rækkes ukjendt dig i dine Bunder.
 Du ei forstaaer Naturens skjulte Under,
 Og troer dig dog til Wiisdomstemplets Kommen.

Du triner aldrig ind i Helligdommen,
 Hvor mangen Lægekraft uahnet blunder,
 Hvor Kjærligheden mod Magneten stunder,
 Og hvor Magneten er til Elskov kommen.

Du seer kun Døden i de døde Stene!
 Du ei Naturens indre Aander, ahner!
 Vil ved Fornuftens Lys dog vandre ene,

Dpløfter feirende blodrøde Fahner

Hen over det, du ei forstaaer, men tvinger
Til Baalet — see! paa Baalet faaer det Binger.

2.

Seg vandred stedse i Naturens Rige!

Snart sad jeg lavt bag Hyttens Ruder inde,
I Vinterfulden som en Signevinde;
Dog elskede du ei den Lægerige.

Snart stod jeg frem som fager Tryllepige;

Helbredte Ynglinger, som gik iblinde,
Hjalp dem til Elskerinden Bei at finde,
Selv naar hun syntes udi Dødes Rige.

Seg løfted Vandlerne til andre Sfærer!

Seg lægede, fordulgt, paa mange Maader
Hver Sorg, som Mennekket paa Jorden bærer.

Du raadte ikke Kjerlighedens Gaader:

Tro paa Naturens Kræfter! — Sees vi mere,
Seg straaler i min Glands — jeg er Cythere!

(Raaben falder: Luerne forvandle sig til Binger — hun hæver sig til
Himlen.)

Doctoren.

O Kors bevar os! hvilken Hæxevind!

Borgemeft.

Ja Kors! — Gaae vi nu til vort Huuskors ind?

Jeg seer, vort Huuskors aldrig vil faa Ende,

Da Kvinderne ei meer sig lade brænde!

Thi faaer Man være taalig, flog og viis!

Rom, kjære Doctor! med, og smag min Griis!

Langt bedre end at dømmes Folk til Baal

Man tager — nok sagt! — drikker deres Skaal!

Søtoft.

Johan og Lise.

(Træsuit)

Jeg sad i vores Hauge med Naalen i min Haand,

Og syede paa min Trøie de røde Silkebaand;

Da kom den unge Greve, med Fjedren i sin Hat,

Paa Jægertrøien flunkede hver Knap som en Ducat.

Han støtted' sig paa Bøssen, med Smil paa Mund og Kind:

”Hør, Lise, giv mig noget, som quæge kan mit Sind!

”Jeg er saa træt af Jagten; du har det ganske vist!

”Jeg beder dig saalænge, du gier mig det tilsidst!”

DZ Savel, min ædle Herre, jeg svarde ikke seen,
 9E Der hænge røde Æbler imellem Rød og Green!
 7E "Nei, Æbler er vel røde; men noget mere rødt..
 D" "Er det, som jeg forlanger, og meget mere sødt!"

0E Staa vil I, jeg skal hente den sukkersøde Mjød?
 9E Den skinner imod Solen saa liflig og saa rød.
 7E "Nei, det, som jeg forlanger, mig giver bedre Ruus,
 D" "End den, som endnu slumrer paa Bunden af et Kruus.

7E "Det, som mit Hjerte ønsker, som gjør mig glad og sund,
 D" "Er Kys paa dine Kinder og paa din friske Mund;
 7E "I fald du mig vil unde blot eengang denne Lyst,
 D" "Saa faaer du denne Kjæde, som blinker paa mit Bryst!"

9E Herr Greven er saa fjon! Men jeg tænkte paa Johan!
 0E Han er dog meget raskere, og være vil min Mand;
 9E Jeg sagde: ædle Junker! flet ingen Kys I faaer,
 0D Saa groede paa min Hage jo de krusedsorte Haar.

0E Imorgen efter Prædiken jeg gaaer til Nørrebye,
 9E Der lærer mig min Møster at kniple og at sye;
 0E Hvad vilde hun vel sige, den gamle Mutter graa,
 0E I fald det føle Skjæggehaar hun paa min Hage faae?

"Du er jo overtroisk, mit vakke Pigebarn!
 "Den, som har lært dig saadant, er et letfærdigt Skarn!
 "Jeg faaer da vel at svæge mig udi den blanke Sæ;
 "Men ræk mig nu dog Haanden til et kjærligt Adieu!

Jeg rakte ham vel Haanden, men tænkte paa Johan,
 Og da han saa var borte, jeg steg op paa Gjærdets Rand;
 Hist meiede han Svæde; men hurtigt paa mit Bink
 Han kastede sin Læe, og kom springende saa flink.

Smorgen efter Prædiken jeg gaaer til Nørrebne,
 Der lærer mig min Moster at kniple og at sye:
 Min sødeste Johan, hvis du vil med mig gaae,
 To Kys eller trønde, dem skal du gjerne faae;

Lad andre ramme Skiven, og lad Reglerne i Roe,
 Saa blier du ogsaa borte fra den flemme, flemme Kroe!
 Min Moster skal dig skjænke baade gammel Ml og Biin:
 Hun veed at du vil være Allerkjæresten min!

"Ja, Lise, jeg vil følge dig — alt i vort hele Liv,
 "Og jeg vil aldrig spille meer — naar først du er min Vid;
 "Saa drikker jeg ei Brændeviin; da er din søde Mund
 "Den Himlens Mannakrukke jo, som gjør mig stærk og sund!"

Den næste Middag stod jeg da, og ventede min Ven,
 Hvor Huulveien slynger sig imellem Buske hen;
 Naturens Skyer hang i Luften mild og luun,
 Paa Gadekjæret vipped' knap det fine Gaaseduun.

Da sprang den grønne Junker frem af grønne Krat og Siv,
 Og slog sine Arme om min Hals, om mit Liv;
 Jeg kjæmpede mig træt, med min Haand mod hans Bryst;
 Da hørde jeg fra Baggen min Kjærestes Røst.

”Hei! holdt! holde Greve! Nu gaaer I nok for vidt?”

”I jager efter Kys? ja men dette Kys er mit!

”Jeg er hendes Kjæreste, og Tøsen er min Brud;

”Gjem kun eders Lærkespid, og pak jer saa med Gud!”

Hvad drog han ud af Skeden? eja! sin blanke Kniv!

Den havde han vist stukket i min Kjærestes Liv,

Hvis ikke den Stærke havde grebet den med Magt,

Og den hele, pene Junker i Mergelgraven lagt.

Jeg græd med mine Dine, men jeg loe med min Mund;

Thi Greven blev saa pyntet i Mergelgravens Bund:

Den ene Side grøn og blank, som Baaren, var at see,

Den anden var saa hvid, som den klare Vintersnee.

Da hørde vi en Rumlen gennem Huulveien gaae,
 De fire gule Hengster og den lukte Bogn vi saae;
 Den bar den gamle Greve, den bragde vores Trøst:
 Ud steg han af Karossen med Stjernen paa sit Bryst.

”En lille Fugl har sjunget mig den hele Storm og Strid,
 ”Jeg vil bortjage Sknen, saa vil Himlen vorde blid;
 ”Men straffes skal I alle, og derfor hid jeg kom!”
 Da stode vi saa ængsteligt, og ventede vor Dom.

”Min hvidgrønne Junker skal forvises Slot og Land,
 ”Han føre skal de Ryttere, vel femhundred Mand,
 ”Under Marlboroughs Fane; ved Cartovernes Spil
 ”Han skal vise de Franske, hvad Dansken duer til!

”Johan skal straffes skarpest, og i evigt Fængsel gaae,
 ”I Egtestandens Lænker vi flux ham smedde maae;
 ”Og Lise skal ham holde fast, i Fangenskab saa haardt,
 ”At han hverken gaaer paa Sagt efter Rys eller Raart!”

Saa talde han, og tog min Haand, og flappede min Kind,
 Saa steg han med sin Søn i Karethen atter ind,
 Johan og jeg gif Arm og Arm tilbage til vor Bye,
 Jeg glemte reent af Glæde at kniple og at sje.

Om Aftenen ved Kroen flink de Sølvtrumpeter sang;
 Og oppe fra det høie Slot man hørde Atterklang;
 Foran sin raske Rytterfloß den fjønne Junker drog
 Forbi mit Vindue, trued', men dog mildt til Hatten tog.

Nu gaaer Johan i Mark og Bang, og passer' Kræ og Korn,
 Og frygter hverken Junkerens Jagt eller Horn;
 Jeg sidder alt, og sner paa de Buggepuder smaae,
 Og nynner denne Vise til; — den er kun saa som saa!

Christian Winther.

Morgen.

Bælted' du dig atter rundt, vor Jord!
 Paa den Bane, Almagts Finger tegned;
 Mattens Pragt for Lysets Bælde blegned',
 Fjerne Soles sidste Glands bortfoer.

Dybt i Vester synker Maanen bleg,
 Straalehavet frem af Øster higer —
 See! nu Solens gyldne Rand fremstiger —
 Taaren glindser, som i Diet steeg.

Skabning! kun det Skabte hilser du?! —
 Nu et Suk til Soles Skaber brænder:
 Gud! den lille Soel Du ogsaa kjender,
 Som i Andagtstaaren glimter nu!

Fader! tag min Tak for Nattens Ro,
 Morgensuffet, som fra Støv sig hæver —
 Naar min Aftenbøn til Dig opsvæver
 Fader! lad mig Dagen mindes froe!

*

*

*

Aften.

Atter Stjernehvælvingen er bygt,
 Som kun Almagts Finger understytter;
 Intet Straalepunkt sig enkelt flytter,
 Mens det store Hele dreies trygt.

Blanke Stjerner, Stjerneflynger smaae,
 Stige frem, mens andre vestlig svinde;
 Orion, hvis Belte Stjerner binde,
 Aldrig kan de smaae Pleiader naae.'

Østens Smaalys glimre mindre blank;
 Under dem see Havet rødlig hæver —
 Skjønne Maane! atter Du dig hæver;
 Ved din Sølvsti Bølgens Stjerner sank.

Du som skabte Himmel, Jord saa skjøn:
 O, jeg nærmere Dit Værk skal skue!
 See i Nattens Mulm min Andagt lue,
 Tag min Tak, og hør min stille Bøn!

P. F. Friis.

Hans Heger.

En Olding bæres hen
 Paa sorten Baare:
 Hvi ønskes han igien?
 Hvi fældes Baare?
 Har han ei naaet en fielden Livets Alder?
 Og er det ei en Trøst
 Naar modne Frugt i Høst
 Fra Træet falder?

O det er Trøsten ei
 Som os forlader:
 Men Ven paa Livets Bei
 Var han, og Fader;
 Vi mindes kun de skønne Dieblikke,
 Den Straale paa vor Sti,
 Og græder nu fordi
 Den lyser ikke.

O Held den Datter, Søn,
 Som har en Gubbe;
 Saa slynger Urten grøn
 Sig om sin Stubbe;
 Han sidder viis, en Skyttsaand i sin Bolig,
 Og Børnekredsen staaer,
 Udvidet Aar for Aar,
 Om ham fortrolig.

Han smiler ung igjen
 Til sine Spæde,
 Og han er Barnets Ven,
 Den Eldres Glæde;
 Med Urefrygt hans Ansyn de betragte,
 De see i ham en Gud,

Hvert Ord er dem et Bud,
Som de bør agte.

J forte Kapper nu
De Smaae hentræde,
Dg ane Dødens Gru,
Dg stille græde.
Forundring med Bedrøvelsen dem ryster.
Hvor Bedstefaer gif hen,
De spørge tit igien;
Dg Svaret trøster.

Gaa lad da salig Trøst
Nu ogsaa møde
Det datterlige Bryst,
Lad ei det bløde!
Hift, elskte Søstre, favner J ham atter.
Han seer fra Himmerig
Dig sørge ved sit Liig,
Trofaste Datter!

Men du, som trøste vil
Dit Indre rystes,

Maaskee du trænger til
 Her selv at trøstes.
 I mørken Braa dit Bemodssie stirrer,
 Og Harpen i dit Skjød
 Kun ved den Elsktes Død
 Saa sagte dirrer.

O Gud! han var min Ven;
 Nu Dødens Bytte!
 Forgieves tyer jeg hen
 Til vante Hytte.
 Vi sees i Himlen efter Livets Torden;
 Men ei som kjærlig Mand
 Han leder ved sin Haand
 Sin Søn paa Jorden.

Hvor tit med salig Lyst
 Gad vi tilsammen!
 I begges aabne Bryst
 Var Venkabsflammen;
 Thi Aldren ei adskilte vore Straaler:
 Kunst, Kjærlighed, forbandt,
 Og seent i Høsten fandt
 Seg Martsvioler.

O Du, som elskte mig,
 Hør Skialdens Stemme!
 Nei, aldrig kan han Dig,
 Dit Minde glemme.
 Og aldrig ham Dit Bennesmil forlader.
 Det styrke skal min Hu,
 Og lære mig som Du
 At vorde Fader.

Oehlenschläger.

Sang for Danste.

Hvor Bølgen larmer høit fra Søe
 Om Danmarks gamle Rige,
 Hvor Bølgen franser Land og De
 Som uskyld Glettens Pige,
 Der er min elskte Fødestavn,
 Der jubler jeg mit Danmarks Navn,
 Thi der er godt at være.

I Danmark kneiser intet Fjeld,
 Ei glemme stolte Bjerger

Det røde Guld til Ladheds Træl,
 Ei Jern til vældigt Bærge;
 Men Guldet rigt paa Agren groer,
 Og Jernets Kraft i Armen boer,
 Uvæbnet har den Bærge.

O straal fra Diet uforsagt,
 Du Præg af Nordens Stempel!
 Et Ord, et Haandslag være Pagt,
 Og Barmen Trostabs Tempel!
 Ja Trostabs! du est Danmarks Bærn,
 Du est et Skjold af hærdet Jern,
 Du est vort Dannevirke!

O Dannebrog! vort Himmelflag!
 Tilaand os Mod og Styrke!
 Vist høit mod Skye i blodigt Slag,
 Spred Lys i Kampens Mørke!
 Fra oven har en Stemme talt,
 Thi du til os fra Himlen faldt,
 Og skal til Himlen hæves.

Og ret som i dit Purpurflag
 Det hvide Kors staaer tegnet,

At tyde skyldfrit Sindelag,
 Af Kjærlighed omhegnet,
 Saa styrke Ketsind Krigens Mand,
 Og knytte Fredens Broderbaand,
 Og skjærme Land og Konge!!

Chr. Wilster.

Alfliden.

Skjøn Malfred løser sit tunge Haar,
 Den lyse Flamme mod Jorden slaaer;
 Alfliden sig tumler paa Blomstertop
 Og samler de flygtende Guldstraaler op.

”I Bækken nedrulled min Guldring rød,
 Alfliden! den lægge du i mit Skjød.”
 I Bækken sig styrter Alfliden med Hast,
 Den Guldring ham vorder saa tung en Last:

””Det Siv, du træder med hvide Fod,
 Skjøn Malfred! kan frelse mit unge Blod.””
 ”Der har du et Blad, det er stort nok for dig!
 Glem ikke den Guldring at bringe til mig.”

Da runger i Lunden saa huult et Fied,
 Smaafulgene falde fra Dviste ned.
 En Skovtold griber skjøn Malfred fat:
 Nu skal du vorde min Brud i Nat.

Skjøn Malfred græder ved Brudebord,
 Den Skovtold bruger saa haarde Ord.
 Afsliden saa venlig ved Bækken sad,
 Nu ligger han Liig paa det visne Blad!

Arminius.

Den brudte Myrthe.

(Octoberfortælling.)

* *

Motto: Das Vögelchen liebt — doch kalt wie Schnee
 Sind Herzen der Menschen — o weh! o weh!

En deilig Sommeraften, medens Solen kastede sine Straaler forgyldende over Skov og Borg og Hytte, sad to unge blomstrende Piger under de løvrige høie Træer, som stegge over Ræmpehøien i det yndige Frederiksbergs Slotsbage. De vare just begge muntre og spøgede med en ung Herre, som var deres

Ledfager, og den ene af Pigerne, Julie Gyldensees, Trolo-
 vede. Som de saaledes spøgede, mærker de, at noget i Nær-
 heden bevæger sig. En stor Jagthund kommer farende hen
 imod de unge Damer: Herren løfter sin Stok, for at forsvare
 dem, da i det Samme et Ord af Hundens Gier kalder den
 pludselig tilbage. En lille Mand, stærk af Lemmer og vel-
 bygt, gik hurtigt forbi, kastede et skarpt, glødende Blik paa
 den ene Pige, raabte paa Hunden: "Zante!" — og forsvandt
 pludseligt bag Havens Trær. Den arme Pige blev af Angst
 bleg og skjælvede hæftigt. —

"Milla! hvad fattes dig!" spurgde Julia.

"Frøken! er De syg? for Himlens Skyld, hvad er der?" —
 sagde Herr Resenio.

"Nej jeg er saa syg!" — svarede Milla! — "Aften-
 luften" —

"Min Gud" — sagde Julia — "den lille Mand's Blik
 synes at have ramt dig som en dræbende Lynstraale! hvorledes
 er det dog fat? Kjender du ham, Milla?" —

Milla taug et Dieblis, stirrede hen for sig mellem Trærne
 og sagde: "for Himlens Skyld, lader os ile hjem: det er
 silde: Solen er jo næsten nede — og jeg er hjertesyg." —

Hun støttede sig paa Julia og Herr Resenio og gik med
 hurtige Skridt til Haugens Udgang, hvor Karetten ventede

paa dem. De traadte ind og fore iilksomt af Sted til Byen. Milla sagde sin Cousine, Julia, Farvel og ilede op paa sit lille Bærelse. Steppe var hun her, førend hun stødte et Bindue op og stillede sig hen i det, medens Maanen skinnede klart ind gjennem Ruderne paa et lille Billede, som hang paa Bæggen under Millas Speil. Hun sukede dybt og stirrede med Taarer i Diet over til sin Gjenboe, som om hun ventede, at ogsaa denne skulde aabne sit Bindue. Men hverken kom der i aften Lys, ikke heller blev Binduet efter Sædvane aabnet. Hun lyttede længe, men forgjæves: den blide Fløite tonede heller ingen Kjerlighedsmelodie i Aften. Alt var stille, som om Bærelset var uddøet. Selv Turtelduen, der pleiede at kurre og flagre rundt derinde, var taus. Med Bedrøvelse og Angst stod nu den arme Pige der, og, da hendes Hænder faldt paa Myrthetræet, som stod i Elskerens Bindue, brast hun i Graad og sukede saaledes:

Udi Belsklands grønne Skove
 Mellem Kjerlighedens Myrther,
 Mellem Roser og Kjerminde
 Vandre elskovsfulde Hyrder,
 Med de smilende Hyrdinder,
 Alle monne Gros love!

Og saa her bag Sølvpile
 Nattens hulde Dronning lys
 Elskeren paa sine Stier!
 Hvi mon da hans Hjerte fryser?
 Hvi mon da hans Fløite tier?
 Hvi mon da hans Mund ei smile?

Er da her, i Nordens Riger,
 Ingen kjerlig, tro Veninde?
 Nu! saa syng da ud din Klage!
 Jeg er jo din Elskerinde!
 Jeg vil ei din Sjæl bedrage —
 Af! hvi mon du fra mig viger!

Hulde Elsker! Hjertet banker!
 Hulde Elsker! Hjertet sukker!
 Hulde Elsker! Hjertet bløder!
 Hvis dit Hjerte du tillukker,
 Hulde Elsker! du mig døder:
 Thi kun du — du er mit Anker!

Maa den stakkels Pige klage?
 Maa af Kjerlighed hun klynke?
 Maa hun natlig eensom sørge?

Hvi mon du din Pande rynke?
 Hør mig om min Brøde spørge!
 Jeg vil ei din Sjel bedrage!

Åh, min Elsker! i din Brede
 Straffer grumt du Elskerinden:
 Taushed er et Bud fra Døden!
 Saae du Taarerne paa Kinden,
 Saae du Kindens Febergløden,
 Kom da, Lindring at berede!

Hulde Elsker! Hjertet banker!
 Hulde Elsker! Hjertet sukker!
 Hulde Elsker! Hjertet bløder!
 Hjertet banker, Pigen sukker!
 Hjertet sukker, Sorgen døder!
 Hjertet bløder: kom! mit Anker!

Saaledes aabnede hun sit Hjerte: men intet Tegn fornam hun til Gjensvar. Udmattet fastede hun sig endelig paa sit Leie og slumrede urolig, indtil Morgenrøden brød frem: da ilede hun atter til Vinduet, for at speide efter den elskende Gjenstand — og see! han stod der, tæt bag Ruden og stirrede med et skarpt Blik over til hende, men som om han dog ei

bemærkede, at hun var traadt til Vinduet. Et Dieblig efter syntes han at samle sine Tanker, saae hende — gik nogle Skridt tilbage i sit Bærelse og nærmede sig derpaa det skjønne Myrthetræ, der stod i Vinduet og som han fra en lille Kvist af havde opelsket saa omhyggelig hidindtil, efterdi Kvisten var en Gave af Milla. Med begge Hænder greb han fat paa det uskyldige Træ og sønderbrød det ganske. Han aabnede derpaa Vinduet og kastede Grenene ud med en hæftig Haanlatter. —

Den arme Milla! hun saae derpaa — blegnede og sank magtesløs om paa Gulvet og udstødte et Skrig, hvorved Faderen, der just opholdt sig i Bærelset ved Siden, blev kaldet derind, og fandt med Forfærdelse sit Barn livløs paa Gulvet. Hans Røst sammenkaldte Familien til Hjælp — Lægen hentes: Pigen bragtes til sit Leie, hvilket hun kun lang Tid efter igjen skulde forlade: en hæftig Feber havde angrebet hendes Nerver, og truede med hendes Død. Der var stor Sorg over dette Tilfælde. Man granskede efter Grunden til, hvi dog vel den blomstrende Pige, saaledes kunde pludselig hensefalde — og Grunden var da ikke saa vanskelig at udfinde, efterdi Faderen blev opmærksom paa Billedet under Speilet og saavel Moderen var indviet i Datterens hemmelige Forstaaelse som og Broderen, Alberto. — Denne Sidste løb hurtig over til Elskeren, hvis Navn var Silvio, traadte hæftig ind ad

Døren og raabte: hvad har du gjort! du er min Søsters Morder! — ”Saa?” svarede med tilsyneladende Rolighed Silvio, medens hans Indvortes var inderlig rystet og han fortrød sin hæftige Udfærd. — ”Saa? er hun da død? Jeg har sønderbrudt min Myrthe! Havde jeg maaskee ikke Lov dertil? er det denne Handling hun maaskee tager sig saa nær? hvorledes kommer hun da i al Verden til dette?”

Alberto svarede: Hun havde jo givet dig Myrthen. Hvorfor har du da nu brudt den?

Silvio sagde: Dertil havde jeg mine gode Grunde.

Alberto: Gode? — Give dog Gud, det var saa; men jeg tvivler meget derpaa; og dersom da disse dine gode Grunde ikke slyge Lyset — saa kom frem dermed.

Silvio: Hvo har sat dig til at kræve mig til Regnskab for mine Handlinger?

Alberto: Min arme Søster, den Syge!

Silvio: Hun? Af Alle behøver hun mindst Oplysning, efterdi hun vel maa kjende sin Brøde mod mig.

Alberto: — Silvio! dersom hun kjendte hos sig nogen Brøde mod dig, har du da Grund til at troe, at hun, der eengang elskede dig saa inderligt, med Trodsen vilde affordre dig Regnskab ved en Anden? — Mener du ikke, at det samme kvindelige Hjerte da vilde med tusinde Bønner om Tilgivelse,

maaſkee for det Ubetydeligſte af Verden, nærme ſig dig? —
hun, ſom eengang elſkede dig —

Selvio: Gengang? Gengang? — Alſaa ſom jeg formo-
dede! Alſaa har jeg Ret! — Forlad mig?

Alberto: Nei! Jeg fordrer Regnſkab.

Silvio: Saa kom — ſeer du! Hiſt i Vinduet — hiſt i
Vinduet — men hvad nytter det? — Det er jo ſaa forbi!
Alting er forbi! Det er alt for viſt! Hun kan ikke nægte det.

Alberto: Hvad? tael! Hiſt i Vinduet alſaa —

Silvio: Jeg mener Vinduet der henne i Hjørnet — der
hængde hun efter Aftale ſtedſe ſin hvide Silkepunng til Tegnet,
naar Ederſ haardhjertede Herr Fader var i Klubben eller paa
Biinkjeldereren, for at jeg da kunde begive mig ſikker derover;
thi den indbildſke bondeſtolte Mand ringeagtede formeget en
ſimpel ung Embedsmand uden Karakter, eller Udfigter til at
naae op til ham — Herr Statsraaden nemlig, Ederſ haardhjer-
tede Herr Fader —: han ringeagtede mig formeget til, at han
nogensinde ſkulde have tilladt en Forbindelſe mellem mig og hans
Datter, hvem han formodentlig havde tiltænkt en Baron eller
Greve! Da jeg nu igaar efter Sædvane ſeer Tegnet ophængt
paa ſit Sted, iler jeg ufortøvet derover. Paa Trapperne mø-
der mig den lille Ganne. Jeg ſpørger: er Søſter Nilla der-
oppe? — "Nei!" — Hvad! er hun ikke hjemme? — "Nei!"

Min Gud! hvorledes? hvor er hun da? — ”Hun er for kort siden fjørt ud!” — Alene? — ”Nei!” — Hvo var da med hende? — ”Herr Resenio!” — Resenio! ham den lange Mand med Pudderet i Haaret? — — ”Ja!” — ”Ei! det er ubegribeligt!” mumlede jeg, iler op paa Kammeret, finder det tomt og Pungen hængende i Vinduet. — ”Utsaa min Fjende, ham, som jeg ogsaa aandelig affæyer for hans litterære Sovmod og Arrogance — ham — ham rækker hun Haanden — med ham følger hun ud og haaner mig ovenikjøbet? Han er rigere; han er betitlet: — jeg er fattig. Han har maaskee vunden Faderen — Datteren forlader mig troløs, som de fleste Døttre gjøre ved deres Elskere, naar Faderen beder eller befaler!” — Ha! mit Blod kom i Oprør! Jeg havde elsket din Søster saa høit og nu forhaaner hun mig saa dybt. — Jeg vidste næsten Intet mere af mig selv at sige; endelig blev jeg lidet roligere: jeg forlod Byen — jeg vandrede planløs omkring hid og did, indtil jeg i Aftenstunden nær ved det ægyptiske Tempel i Slotsaugen hører Røsten af den muntre Milla og Herr Resenios tordnende Skoggerlatter. Jeg gik nærmere, og traf dem tilligemed Cousine Julia, der var med for Anstændigheds Skyld, ved Ræmpestenen under de høie Træer. Jeg blev forbittret, men betvang mig selv, værdigede dem ikke et Ord, men kastede et gjennemtrængende, foragteligt Blik paa Milla, i det jeg gik dem med hurtige Skridt forbi. — Derpaa

ilede jeg hjem; og nu spørger jeg Herr Dommeren, hvad han har at indvende imod Beskyldningen for hendes øiensynlige Forbrydelse og opdagede Korstaaelse? —

Alberto stod forundret og svarede: "Jeg veed ikke selv at finde Rede i dette; men saameget er vist, at du maatte kun have saare ringe Tanker om din Elskede, dersom du kunde troe, at hun saaledes, saa udelicat, vilde ophæve Forbindelsen med dig. — Jeg veed ikke hvorfor hun er fulgt med hiin Herre; men jeg vil søge Oplysning derom og er fuldkommen overtydet om Pigenes Uskyldighed, ligesom om din raae og barbariske Fremfærd, der saa aabenbar var lagt an paa at knuse hendes Hjerte, et Hjerte, som du ikke var værdig at eie, og, som du, om Himlen lader hende leve, aldrig mere skal komme i Besiddelse af saalænge jeg lever og er til."

Silvio. Godt! — Jeg seer nu tilfulde, hvilken Familie, jeg var kommen ind i. Vel, at jeg itide oplod mine Dine! — Nu ikke et Ord mere imellem os, naar jeg blot endnu har sagt: forlad mit Bærelse! gaae!

Alberto gik opbragt bort. Smidlertid kunde dog Silvio ikke, efter nøiere Overlæg, finde Pigen skyldig i saa sort en Ondskab, og, skjønt det Hele var ham en Gaade, tilstod han dog for sig selv, at det var en herlig, talentfuld og elskelig Pige, at han uden hende ei vilde kunne blive lykkelig, og, at det derfor var saare slemt, at Myrthen laae paa Gaden. —

Åh! sagde han med Bedrøvelse: Myrthen er jo brudt! Kan den da aldrig mere groe paa nye? — Hans Hjerte blev efterhaanden rørt; han begyndte at indsee Skinsygens farlige Magt; han tænkte paa den arme Desdemonas Lod og greb Pennen, for i et Hjertesuf at bede den fornærmede Pige om Tilgivelse og Forsøning.

Men stundom, naar Hjertet har været vildfarende, blive alle Forsøg forgjeves; en egensindig Skjæbne synes at straffe det. Saaledes gik det ogsaa her: Myrthen var brudt! — Da Silvio havde fuldendt sit Brev, stak han det til sig, gik ned ad Trapperne og bøiede om ved Hjørnet, hvor han vidste den lille Sanne skulde forbi, naar hun gik til sin Skole. Den Lille kom; han nærmede sig, spurgde om Milla og erfoer, at hun var hæftig syg endnu. Han gav den Lille Brevet og bad hende levere Milla det i Centrum. Hun lovede det og gik. — Om Middagen indfandt han sig, da Barnet atter gik til sin Skole, paa samme Sted, og spurgde: "Gav du Milla Brevet?" — Barnet græd og svarede nei. "Hvad? hvo fik det da?" — "Fader!" — Min Gud! hvorledes da? — Den Lille svarede: "da jeg traadte hen til Millas Seng og havde givet hende Brevet, og hun havde aabnet det for at læse det, traadte Fader pludseligt ind, og sagde til hende: "hvad er det, Milla, du der har? Et Brev vel fra ham, din Tyran! — Det er ikke gavnligt for dig i din Tilstand, mit Barn! giv mig det:"

det indeholder vistnok Bebreidelser!" — Derpaa tog han Brevet og forlod Værelset!" — Den Lille græd og Silvio blev som forstenet, da han mærkede, at en ond Genius greb ind med i Begivenheden. Endelig tænkte han ved sig selv: det er vel muligt at den haarde Mand ved Gjennemlæsningen af mit Brev vil føle sig bevæget, og nu er det maaskee just Diebliffet at vinde hans Hjerte. Han foer op ad Trapperne; den Gamle kom ham i Møde, bukkede for ham og sagde: "De her, Herr Silvio? I Sandhed, De overrasker mig, skjønt ikke behageligt: jeg havde ikke ventet, at De kom her, medens jeg var hjemme, men først, naar jeg, — jeg mener den bondestolte, haardhjertede Fader, — var gaaet i Klubben eller paa Wiinhuset."

Silvio greb hans Haand med Barme og sagde: "Tilgivelse! Tilgivelse for det som er skeet! Åh! hvis jeg har troet, at De var kold, saa beskæm mig nu, ved at vise mig, hvor lidet jeg har forstaaet mig paa et Menneskes Hjerte."

"Herr Silvio!" — var Svaret — "vistnok har De kun lidet forstaaet Menneskets Hjerte —"

"Anuus ikke mit!" svarede Silvio — "jeg er" —

"Herr Silvio!" — lod atter Svaret — "De har knust mig min Datters!" —

Silvio begyndte paa ny — "jeg er kommen, Herre! for at gjøre godt, hvad jeg har gjort ilde —"

”Herr Silvio!” — lod atter Svaret — ”kan De virkelig det, saa er De min Mester; ja De er en Herremester, en Mirakelmager; men jeg tænker der er sat en Pind for” —

Silvio begyndte paa ny: ”jeg meente det saa vel, saa ærligt med deres Datter —”

”Herr Silvio! kjære Herr Silvio!” — fik han til Svar — ”dersom De taler sandt, saa lov mig som ærlig Mand, da, efterdi De er en fattig Karl, ikke nogensinde at begjære min Datters Hjerte; thi De vilde kun gjøre hende ulykkelig, da De ikke kunde føde hende efter hendes Stand. Lover De mig det? giver De mig derpaa Haanden? Saa ere vi gode Venner!” —

Silvio saae, at han her stod for en uoverstigelig Muur, at han kun vilde stride forgjæves, og rakte den Gamle Haanden. ”Jeg lover og sværger” — sagde han — ”at jeg nu aldrig skal anholde om Deres Datters Haand — førend jeg kan føde hende standsmæssig!” —

”Et Ord et Ord, en Mand en Mand” — svarede hiin — ”saa ere vi gode Venner, — jeg mener vi ere gode at skille ad, have intet mere at strides om! — God Lykke Herr Silvio! — Erbødige Tjener, min Herre!” — Han bukkede atter, gik og lod Silvio staae alene med Sjælen fuld af Forestillinger om den frygtelige Selvfornægtelse, han nu havde paalagt sig. — Saaledes fandt han sig mere og mere hildet og kunde nu hverken røre Fod eller Haand mere, for at bringe Forbindelsen

paany istand — og dog ønskede han blot een Gang endnu at tale med den Elskede, for at bede om hendes Tilgivelse. Endelig gik han bedrøvet, haabløs hjem, og, da han traadte ind paa sit Bærelse, udbød han, i det han med Graad fastede sig paa Sengen: "ah! min Myrthe, min Myrthe er jo brudt!"

Ofte gjorde Silvio Forsøg paa at nærme sig Milla, for at erholde den Tilgivelse og den Dplysning, der begge vare saa fornødne for hans Livs Rolighed; men alle Forsøg derpaa mislykkedes. Dmsider var det ham umuligt at tøve længer og han besluttede nu at gjøre et dristigt Boveskue i denne Anledning. Han vidste nøie, hvilke Selskaber Milla tilforn havde besøgt; men nu fandt han hende ingensteds: hun havde indsluttet sig i sig selv. Han vidste imidlertid ogsaa, i hvilken Kirke, hun pleiede at komme, — men den fromme Pige saae her hverken til Høire eller Venstre. Men en Aften silde, da Lygterne vare tændte paa Gaden, seer han, i det han tungsindig vankede alene hid og did, en Bogn rulle sig forbi og gjenkjendte strax Millas Faders Tjener og Liberie. Da han kom fra den modsatte Side af Bognen, saae han ved Lygteskinnet tydeligt at Milla ene befandt sig i Karethen. Nu er det Diebliffet, tænkte han. Nu gjelder det — nu eller aldrig! — Han vendte hurtigt om, forfulgte Bognen og naaede, i det han løb af al Magt efter den, atter paa et Torv den Kjørende. Han nævnte nede den velbekjendte Kudsk ved Navn og bød ham holde stille.

Han holdt. Pigen blev forfærdet; men, inden hun kunde tale eller bevæge sig, havde Silvio aabnet Karethdøren og raabte: — "Milla! Kjære Milla! forfærdes ikke. Det er mig, det er Silvio! Endelig, endelig har jeg dig dog: stiiig ud —"

"Nei" — svarede Pigen — "forlad mig: jeg har lovet min Fader ingensinde at tale med dig!"

"Vel" — svarede Silvio — "vel! saa bliv da og — jeg stiger ind til dig — jeg følger med —"

"Nei" — sagde Pigen da — "hvad skal jeg gjøre!" —

Han rakte hende Haanden, hun steg ned og Vognen rullede langsomt fort, medens de gik ved Siden af den. Men neppe vare de komne nogle saa Skridt, neppe havde Silvio begyndt paa sine Bønner og Kjærlighedsforsikringer, førend de saae tæt foran sig Alberto, der slog Silvio med Haanden paa Skulderen og stirrede stivt paa ham, sigende: "Min Herre! har De maaskee forglemt, hvad jeg har sagt Dem? — Saalænge jeg lever skal min Søster aldrig blive Deres Brud! De husker jo dog nok, skjønt det nu alt er fem Aar siden — De husker jo dog nok, siger jeg — den brudte Myrthe?"

Derpaa gav han den forfærdede Pige, der taus fulgte ham, sin Arm, steg med hende i Vognen, lod Vinduet synke, og raabte ud til Kudskene: Fjør! Fjør, som om Du havde stjaalet Heste og Vogn! Fjør — i Satans-Navn! —

Og han fjørte.

* * *

Silvio til sin Broder, Bonaventura.

”Åh! otte Aar, otte lange Aar ere nu henrundne siden den ulykkelige Myrthe blev brudt; og endnu græder jeg. Om jeg har grædt? om jeg har sørget al denne Tid? O! jeg har ofte leet, leet af Hjertet over Menneffenes Daarlighed, over deres Stolthed, Vresfyge og øvrige Feil. — Nu er da Faderen død; men med ham gaaer jo ikke mit Løfte i Graven. Hvor smerter det mig, naar jeg seer Pigen gaae hen saaledes i Sorg; maaskee føler hun dog i sit Hjerte Noget, der siger hende, at Alt kunde endnu have blevet Godt, dersom ikke en ond Genius var traadt imellem os og havde forbudet vore. Hjertes nogensinde mere at nærme sig hinanden. Jeg er endnu i min forrige Stilling, der Kuns lidet har forbedret sig, da Man har, som hele Staden siger, spillet en Comødie med mig. — Jeg stod paa Punctet at gjøre et Skridt fremad, da et Tilfælde berøvede mig Frugten af 15 Aars utrættelige Virksomhed i Statens Tjeneste. Var dette ikke skeet, vilde jeg maaskee endnu være bleven en lykkelig Mand, uagtet den sønderbrudte Myrthe — — Åh! — jeg bliver syg — Græmmelse — Lev vel! — — de sidste Linier — Lev evig vel! — ”

*

*

*

Dette Brev blev evig ufuldendt og fandtes paa Silvios Pult, ved hvilken han var sjunken tilbage, rørt af et Tilfælde, der pludseligt blev hans Død. Af hans Broder har jeg hørt, at han den ganske Sommer havde lidt hæftigt af ængstelige Syner i Drømme. Saaledes hændtes det omtrent 3 Maaneder førend hans pludselige Bortgang fra Livet, at han en Nat, i vilde Fantasier, havde seet sig selv i Skuespilhuset, hvor han sædvanlig pleiede at indfinde sig, den Aften, han vidste Milla havde Loge. Hun havde vinket ad ham og sagt:

”Naar Vinden suser paa min Grav,

”Da er jeg evig din!” — — —

”Nei,” havde han sagt, ”Du er ingen Dødningbrud!” Derpaa havde de begge forladt Skuespilhuset, for endnu samme Nat at holde Bryllup. Han var da gaaet hjem, havde iført sig sine Høitidsklæder og ilede Klokken 12 op ad hendes Trapper; men see! der stod den onde Mand, Alberto, og svingede et blankt Sværd til alle Sider, for at forhindre ham Dypgangen. ”Kloffen er jo 12?” — sagde Silvio. ”Broder, Bruden venter! du er jo selv høitidsklædt i Sort! lad mig med Fred komme ind.” — Da havde Alberto svaret kold: ”vel er jeg fort: det er Døden jo ogsaa! Endnu er hun ikke din! Gaa bort! hvor har du hendes Brudefrands? hvor er Myrthen?” — Ved dette Spørgsmaal var Silvio brusten i Graad og gik bedrøvet atter ned ad Trapperne, for hjemme at søge om.

Myrthen. — Da han ingen fandt, var han bedrøvet og sorgfuld vandret hen til St. Zebaoths Kirkegaard. Her fandt han Kirken oplyst og traadte ind. Nu fornam han i det Fjerne en dyb Sørgemusik, Orgelet tonedede: "hvo veed hvor nær mig er min Ende!" — og et Liigtog lod sig tilsyne. Man satte den aabne Kiste foran Altaret. Det var Millas Liig. — uden Myrthekrans. Den gamle, gode Moder gik grædende i Følget. Man bar atter Liget ud. Orgelet sang. Han fulgte med Skaren; men den gamle, udmattede Moder havde sat sig ned ved Altarfoden derinde i Kirken. Da nu Liget var nedsat og Jorden kastet derover, og Man havde bestrøet Graven med Sand, kom Alberto, trykkede Silvios Haand og sagde: "nu, Broder! nu er hun din! see, her ere Myrthekvistene! Plant dem paa Graven! der vil du vel ikke atter skinsyg oprykke og brække dem!" —

Silvio græd, strøede Grenene paa Graven og ilede ind i Kirken, hvor Moderen endnu sad for Altarfoden. "Min Søn," sagde hun — "see her er dit Billede, som Milla eiede. Hver Gang hun i hine Dage saae dig bedrøvet komme hjem, da opsprættede hun et Sting af denne guldstukne Indfatning. Husker Du, at Du engang, da Du en Aften bekymret fulgte hende hjem, lovede at ville drage til Amerika, for at gjøre Lykke, for at fremme hendes Held? — Nu maa Du, for at naae dette Held drage efter hende!" — Da hun sagde dette, fore-

kom det ham, som om han i Fortvivlelse havde af Crucifixet paa Altaret uddraget et Spiger og stødt det i sit eget Hjerte — hvorved han da var opvaagnet. —

* * *

Det eneste, som endnu staaer tilbage at oplyse, var maa-
 skee, hvorfor Milla saaledes, hiin ulykkelige Aften, var, efter
 givet Tegn til Silvio, i Selskab med Julia og Herr Resenio
 taget af Staden. Det Sande deri var følgende: Milla havde
 blot forglemt at borttage Tegnet til Sammenkomsten. Benin-
 den Julia, der ikke ene kunde være i Selskab med sin Elskere,
 havde anmodet Milla om at ledsage dem, og denne elskelige
 Pige lønnedes bittert nok af Skjæbnen, der af denne lille Blod
 vidste at opflamme den hele Lue, der skulde fortære hendes
 Elskovstempel. Man veed siden ikke at fortælle mere om hendes
 Skjæbne og Hændelser; men hun skal i Silvios Dødsaar have
 forladt Staden og være reist til Tydskland, formodentlig for
 at undgaae alle sørgelige Minder om hendes korte lykkelige
 Vaars Roser og Myrther.

Søtoft.

Den sande Lykke.

n3) (En Efterligning af den gammelengelske Sang: "My Mind to me a kingdom is.")

Jeg ejer i mit eget Bryst
 Et ubegrændset Kongerige;
 I Syd og Nord, i Vest og Øst
 Min Rigdom haver ej sin Lige;
 Og, mangler jeg end hvad de fleste have,
 Kan intet Gavn min Lykke undergrave.

Min Rigdom er mit glade Sind,
 Min Nøjsomhed mit Kongedømme;
 Al anden Rigdom er kun Bind,
 Al anden Højhed lutter Drømme.
 Med ingen Konge ønsker jeg at bytte;
 Thi hvad, jeg selv er Konge i min Hytte.

Hvorfor mon da til Wrens Top
 Af Tusinder saa daarligt hastes?
 Af! hvo som flyver høiest op
 Med dybest Fald til Jorden fastes;
 De kæmpe — vinde hvad der tabes atter —
 En slig Lyksalighed min Sjæl ej fatter.

Jeg leer ej ved min Næstes Kval,
 Langt mindre ved hans Lykke sukker;
 Jeg skjælver ej i Kongesal,
 For ingen Overmand mig bukker;
 I Wrens Solskin jeg mig aldrig bader;
 Jeg Fiende hverken frygter eller hader.

Skjøndt hiin har hver en Skuffe fuld,
 Dog højere hans Attraae stiger.
 Jeg har kun lidt af Sølv og Guld,
 Men nøjsom, efter meer ej higer.
 Thi er han fattig midt i sine Dyrger;
 Og jeg er riig — han græder; og jeg synger.

Min Rigdom er min Nøjsomhed
 Min Sundhed er mit glade Hjerte.
 Min Sjæl af ingen Brøde veed:
 Det er mit Værn mod Angers Smerte.
 Jeg ej ved Glands Misundelsen fremkalder;
 I Skygge trygt min jevne Bane falder.

En anden gaaer den krumme Vej,
 For Skurkens Fodder Støvet slikker;
 Til Smiger kjender ikke jeg,
 Mit Hjerte paa min Tunge ligger.

Jeg væmmes ved den Feiges Hylfagter ;
 Jeg kysser ej den Haand , min Sjæl foragter .

Jeg aldrig mig bekymrer om
 Bekymringer , som tusind bære,
 Der bejle ræd til Høbens Dom,
 Og trygle om en borget Ære.
 Forbuden Lyst min Slummer ej afbryder ;
 Min er med Rette hver en Lyst jeg nyder .

Dilfreds med det , mig Himlen gav,
 Jeg aldrig efter mere iler .
 Jeg prøver ej det falske Hav ;
 I Stormen jeg paa Kysten hviler .
 I Dalen sidder jeg og rolig stuer,
 Hvor Storm og Lyn den høje Bjergtop truer .

Jeg elsker ej — jeg hader ej —
 Den Riges Slot — den Armes Hytte ;
 Jeg gaaer den gyldne Middelvej,
 Med ingen af dem vil jeg bytte .
 Gaa er mit Balg , og saadant er mit Lykke ;
 Et nøjsomt Sind er Jordens største Lykke .

S. S. Blicher.

Buggesang.

Gyng nu stille i din Bugge!
 Moder luller Dig i Blund.
 Hos dig sover alt Din Duffe;
 Luf nu de Smaasine fun!

Saa skal Moder for Dig synge
 Om de Børn med Binger paa;
 De vil gjerne med Dig gynges:
 Det er de Gudsengle smaae.

Blomster skal de til Dig bringe,
 Stjernegyldne, himmelblaae,
 Og vil Du i Luft Dig svinge,
 Bringe de Dig Binger smaae.

Slotte skal de hos Dig bygge
 Af det klare Maaneskin,
 Skal med Stjerner Baret smykke,
 Bære i Guds Himmel ind.

Der de boe, de Engle fromme,
 Der er Alle Børn som Du;

Der skal Moder til Dig komme,
Naar Du bliver from som nu.

Sødt Du slumrer alt og smiler,
Drømmer alt om Engle smaae,
Leger, flyver og heniler
Med de gyldne Binger paa.

Drøm og smil og leeg i Blunden!
Flyv med de Gudsengle smaae!
O, naar Drømmen er forsvunden,
Glem ei Himmelen, Du saae!

B. S. Ingemann.

Minnesangeren.

1.

Sangeren.

Du lille røde Bolig!
Jeg maae forlade dig;
Naturen saa fortrolig
Derude vinker mig.

Dg Nattergalen sjunger
 En Sang om Kjærlighed,
 Mens hundred glade Tunger
 Af Fryd istemme med.

Hen til de dunkle Skove
 Jeg gange vil i Duæl,
 See i den blanke Bove,
 Saa fryder sig min Sjæl.
 Der staae de Blomster røde,
 Der staae de Blomster blaa;
 I Sommernatten gløde,
 Foroven Stjerner smaa.

Dg Borgen venlig vækker
 Sit Spiir bag Skoven hen;
 Til Fortid stille vækker
 De Sagn vor Hu igjen.
 Paa Borgetinde oppe
 En Jomfru sidder bly;
 Seer over Lindetoppe,
 Gaaer saa i Skovens Ly.

Og jeg vil Krandsse binde
 Alt for den Tomfru der,
 Hun er min Sjæls Veninde,
 Hun er mit Hjerte nær.
 Hun er en Hind i Dalen!
 En Lillie i mit Beed!
 Og sødt som Nattergalen
 Hun vækker Kjærlighed.

Jeg plukke vil de Blommer,
 Som staae saa glade der;
 De vist i faure Sommer
 Har og en Hjertenskjer!
 Saa i de Bølger blanke
 Jeg kaste vil dem ned;
 De skal til hende vanke
 Og hvikke Kjærlighed!

* * *

2.

Bølgernes Sang.

Hen under Blomsterløvet
 Vi rulle i det Blaa!

Vi aldrig er bedrøvet
 I vore Gange smaa.
 Saa lystelig vi synge
 Alt om vor Kjærlighed;
 Hvert Aar vi os forynge
 Og glæde os derved!

Dybt ind i Jorden ile
 Smaabølger tit med Lyst;
 De Alfer aldrig hvile,
 Som hamre der saa tyst.
 Der har de dem en Bolig
 Af Jordens bedste Skat,
 Arbeide derfor troelig
 Alt i den mørke Nat.

Og naar saa Vaaren kommer,
 Saa er vi dobbelt glad;
 Vi kysse Engens Blommer,
 Og væde Træets Blad.
 Foroven Nattergalen
 Sin søde Trille flaaer,
 Og tæt ved den i Dalen
 Do fromme Elskte gaaer.

Og dybt i Bryftet føle
 Vi og til Kjærlighed,
 Og Solens Flamme kjøle
 Ej kan vor Salighed.
 Hen i de dunkle Gange
 Vor Elfte følge vi,
 Og quæde vore Sange
 Med Breddens Blomsterstie.

Dybt Solens Lue følger
 Sig i vort Speil saa glat,
 Og i de lyse Bølger
 Er Jordens Blomster sat.
 Naar Natten klar fremskrider
 Med sine Stjerner smaa,
 Da sagtelig de glider
 Alt i de Bølger blaa.

Naar saa en Yngling banker
 Til Kildens Bølgebred,
 Da Blomster smaa han banker,
 Og kaster dem derned.
 Men Roserne de røde
 Til hende ruller hen,

Saa gaaer hun glad imøde
 Sin Sjæls udkaarne Ven.

* * *

3.

Somfruen paa Borgetind.

I Skoven lyder Harpeklang,
 Dertil en from og stille Sang,
 Det maa en Sanger være;
 Og alle Fugle lytte til,
 Som vil de Sangen lære.

En Minnesanger er saa bly
 Han sidder under Rosenlye,
 Og om sin Elskte quæder;
 Saa lytter Svend og Mø dertil,
 Og dem i Hjertet glæder.

Dernebe ruller Bølgen blaa,
 Og kaster op de Blomster smaa,
 En Krands af Roser røde,
 Og af Violerne de bly,
 Og af Kjærminder søde.

O hulde Blomster! ham det er!
 Han bringe vil sin Hjertenskjær
 Et kjærligt Elskovsminde!
 Saa gav han det til Bølgerne
 At bringe sin Veninde!

Min Tomfrutro jeg sværge vil
 Den bly og fromme Sanger til,
 Ham gjennem Livet lyde!
 En Sanger, som er from og god,
 Kan ej min Uskyld bryde!

* * *

4.

Sangeren i Skoven.

Jeg gik mod Aftenquælden
 Og lytted til Fuglens Sang,
 Og det saa kan jeg melde,
 Kuller de Bølgers Gang.
 Og trindt saa stod de Blommer
 Og nejed i Solens Glands;
 Ej før i nogen Sommer
 Jeg saae sig underlig Dands.

Der vare røde, hvide
 Og gule, og dertil blaa,
 De blomstred under Lide,
 De Store som og de Smaa.
 Da greb jeg Harpens Streng
 Og sang under Rosenblad,
 Saa sprang hen over Enge
 Den Smaahind saa let og glad.

From sad paa Borgetinde
 Foroven den Tomfru god.
 De lune Sommervinde
 Omflagred det Ungdomsblod.
 Da lod i mørke Skove
 Saa herlig den Fuglesang;
 Hun saae til Kildens Bove,
 Og saa til den Blomstergang.

Nu sidde vi i Quælde
 Og see til de Stjerner smaa,
 Og hvor de Bøge hælde
 Sig over de Bølger blaa.
 Det er saa sødt om Sommer
 Alt trindt i den Blomsterrad,

Thi som en Yngling kommer
 Naturen saa from og glad.

* * *

5.

Borgen.

Med Spire ranke
 Staaer Borgen der;
 De Stjerner blanke
 Den stræber nær.
 Af Piller baarne
 Er Taget rød,
 Med stærke Taarne
 Saa er den fød'.

Der sidder stille,
 I Sommerquæl,
 En Pigelille,
 Og glædes vel.
 Paa Høiløftsvoale
 Saa sidder hun,
 Seer over Dale
 Mod dunkle Lund.

Du fromme Lillie!
 Du Rose rød!
 Du Mø paa Lillie!
 Du Ungdomsglød!
 I Harpens Streng
 Jeg gribe vil:
 Du sidde længe
 Og lyde til.

Saa vil jeg sjunge
 Om Kjærlighed,
 Min Sang skal runge
 I Mattens Fred.
 Smaafugle søde
 I Stoven er,
 Skal gaae imøde
 De Sange her.

Du saa hidrække
 Din hvide Arm,
 Saa vil jeg lægge
 Den til min Barm.
 Saa skalst du fange
 De Sagn med Lyst,

Dg blier ej bange
Her ved mit Bryst.

* * *

6.

Midderen.

De Gange lyder i den Midienat,
En Yngling gaaer under Linderad.
Hvad mon den Yngling vel ville?

Han er saa from og han er saa bly,
Dg Djet stirrer mod Nattens Skye;
I Strengene kan han spille.

Paa Højlofts Svale foroven her,
Der sidder stille min Datter kjær,
Dg lyder saa til de Gange.

En Minnesanger han er forvist,
Der sjunger om Elskov baade først og sidst,
Alt under de Lindegange.

Dg han skal have min Datter god,
Saa vil hun frydes, det Ungdomsblod,
Thi Elskov glæder saa saare!

En Ridder er vel saa kjæk og skjøn,
 Men bly og from er jo Harpens Søn,
 Han bortkalder Sorgens Taare!

Han er en Fugl under vilden Sky,
 Som har ej Hjem, og ej heller Eye,
 Men flager for alle Vinde!

Men han skal sidde i Borgen her,
 Og alle lytte den Sanger nær,
 Saa ere de glad i Sinde!

* * *

I Højelofts Sale
 Nu sidder den Sanger
 Saa bly og saa stille,
 Med Harpen i Haand.
 De Piger i Dale
 Saa glade henganger,
 At høre ham spille
 Saa henrykt i Aand.

Dg yndig paa Tillie,
 En Blomst i det Høje,
 Den Elskte nu lyder
 Til Sangerens Qvad.
 Dg from som en Tillie,
 Med Kjærligheds Dje,
 Hun stille sig fryder.
 Dg er nu saa glad.

Naar Riddren mon fremme
 I Kampen sin Hæder,
 Dg blodstænket fanger
 Erobrerens Glands;
 Da sidder derhjemme
 Paa Borgen og quæder
 Den elskende Sanger,
 Dg vinder en Krands.

Mr. Winther.

Dødningsedansen.

I Lungt Uglens Binger fuse mod Taarnets hvide Muur,
 Paa Midnatsstund alt peger det høie Kirkeuhr;

Huult drøner gjennem Natten dets sidste, tolvte Slag;
Dybt lød det under Stenen som fjerne Tordenbrag.

Det reiser sig, det klapper, det ryster sig saa tykt,
Dg tørre Knokler rangle til Suk fra hule Bryst;
Det hopper over Grave, det hopper ikke seen;
Den Nattevind den ryster de nøgne Dødningbeen.

Dg i en Kreds forsamler den hele Skare sig.
Hui! over Krat og Stene de flyve lystelig.
De Dødningsgrine saafælt i vilden Lyst;
Høit rangle nu de Knokler, høit piber hule Bryst.

”Om Dagen Livet færdes, Midnatten er for os!
Hui! lad det rangle!” hviner det, lystelige Dros.
”De Levende sig tumle den ganske Dag saa frie:
En Time os blev undet, i den regjere vi!” —

Forsærdet staaer den Vandrer ved Kirkegaardens Dør;
Tungt al Naturen sover i Nattens sorte Slør;
Bort Livet er bortveget med Dagens sidste Skjær:
Kun Gravens Duft han aander, kun Dødningsgrane han seer.

Det presser ham saa voldsomt af Panden kolde Sved ;
 Vel vil han Foden flytte , han mægter intet Fjed.
 Han støttet staaer ved Staven , vel skjælver da hans Fod,
 Og Dødens Gysen farer ham gjennem Marv og Blod.

”Hui ! lad det rangle lystig ! Snart endt er Mattens Færd ;
 Hui ! tumler Jer , I Knokler ! Snart klaprer I ei meer !
 Snart Hanen atter galer ; I lægges skal til Roe,
 Og spærres dybt dernede i Ristens snævre Boe !”

Fra Kirketaarnet drøner et enkelt , rædsomt Slag ;
 Brat farer gjennem Matten nu Livets Mandedrag.
 Forsvundne er' de Døde ; hver hviler i sin Grav ;
 Den Vandrer fromt sig forser og flytter nu sin Stav.

H. V. Liunge.

Manines Sang.

(Af en utrykt Fortælling.)

Du , som formastelig og svag
 Vil Herrens Bærk bedømme,
 Og troer , at Dydens gode Sag
 For Ondskab's Magt skal rømme,

Du kjender ikke ret din Gud,
 Du kan ej Engle finde,
 Kun den, som følger Herrens Bud,
 Har Engle smaae i Hjertet inde.

See, hvor de friske Blomster staae
 Og smile dig imøde,
 Kjærminder og Fioler smaae
 Og Roser purpurøde;
 Nyd deres Duft, og svar mig saa,
 Om du ei Engle kjender?
 Dit arme Hjerte monne staae,
 Forskyder sine bedste Venner.

Og naar den muntre lille Fugl
 Godt fløiter i det Fjerne,
 Naar Skyn fjærligt leger Skjul
 Med hver en gylden Stjerne,
 Kan du da ei med barnligt Sind
 De Engle smaae fornemme,
 Du kommer ei i Himlen ind,
 Hvor Børn og Engle have hjemme.

Chr. Wilster.

Korsdragerne.

De Riddre sadde
 I gyldne Sale
 Og vendte Tale
 Til Spær og Plade:

”Vi Christne ere,
 Vi Sværdet bære
 For Christi Ære;
 Men Hedningtunger
 I Templet runger,
 Og Bantro bygger
 I Troens Skygger!” —

De Riddre stunde
 Fra Bolstre bløde:
 ”Med Vandringstaven
 Vi gaae til Graven!
 Ei Hedning blunde,
 Hvor Christus døde!”

Og frem de brøde
 Med Stav i Haanden,

Dg Mod i Manden,
 Dg Sværd ved Belte,
 De giæve Helte.

Dg som de ginge
 I Matten stille,
 Paa hellig Binge
 Mon Engle svinge
 Hen over Jorden;
 Da rulled' Jorden
 Dg Lyn mon spille;
 Dg Stemmer fromme
 I Luften komme:

"Ei Haand paa Sværdet,
 Men Tro i Hjertet
 Er Christi Daaben,
 I fik i Daaben —
 Men Pandserplade
 Dg Sværdehjalte
 Dg Hjelme hvalte,
 Mon Kristus hade."

De Riddre bade: —
 "Vel Troens Styrke

I Hjertet lyser;
 Men Hjertet gyser,
 At Helligdommen,
 Og Helgenlue
 I Tempelbuen,
 I Haand er kommen,
 Som ei vil dyrke
 Det lidet Noer, —
 Vor Frelser stor! ” —

Og Røsten svoer:
 ”Ei Offerhaanden,
 Ei Altarflamme,
 Men Fromhedsaanden
 Er Troens Stamme!” —

De Riddre knæle: —
 ”Er Hjelmene brusten
 Og Sværdet rusten, —
 Vor Kind er gusten!
 Hør, Hedningtonen
 I Tempelets Halle;
 Ha! lad dem falde!

Ds vinker Kronen,
 Ei her vi dvæle!" —

* * *

Dg de gaae i stolte Skarer
 Over Land og over Bølge:
 Ahnende de ikke følge,
 Hvad dem Himlen aabenbarer.

Fromheds, Troens, Jesu Stemme,
 Høre ei de Kæmper stolte,
 Komas Ord i deres Skjolde,
 Ordens Vælde kun de fremme.

See! om Zions Muur de stande,
 Svinge Spær og gyldne Landse,
 Blod med Redron sig mon blande,
 Muren Helteliig omkrandsse.

Rasende de Løver stride
 Dg i Hjerteblood de vade:
 Af, af hine Bølgerade
 Kan ei spire Blomster blide.

Nei! en Staalblomst er kun Sværdet,
 Naar i Retfærd's Arm det flammer;
 Brænder Lidenſkab i Hjertet,
 Ei ſom Herrens Sværd det rammer.

J ſom bort til Zion droge!
 Derfor flynge Melpomene
 Ei ſin Krands om Eder's Bæne,
 Ei for Sandhed ſelv J floge.

Ehi paa Jeſu Grav J ſtrafte
 Blodig Haand mod Fredens Engel:
 Blodet farved Blomſtens Stengel,
 Som ved Jeſu Kors J lagde.

Hvo ſit Sværd af Balgen drager,
 Han bør falde jo ved Sværd:
 Hver, ſom voldte Suk og Klage,
 — Aldrig var han Himlen kjær!

Søtoft.

Elskovs Magt*).

Moder lærte hun Datter sin
 Forinden den Steenstue:
 Du skal ej gifte dig i Kar,
 Og det mon du mig love!
 Om der staaer nogen Raad til.

En Krone skal du have af Guld,
 Besat med ædelige Steene;
 En Mand du love ej i Kar,
 Du gjøre mig ej den Meen.
 Om der o. s. v.

En Krone faaer jeg vel i Kar,
 Besat med ædelige Steene;
 Den Vinternat er kold og lang
 At sove i allene.

Af Morstind skal du Klæder faae,
 De ere saa lune og varme;
 En Mand du love ej i Kar,
 Og volde mig den Harm.

*) Efter et Rjempevisemanuscript paa Stiftsbibliotheket i Odense.

Jeg Morfjinds Klæder vel kan faae,
 Som ere lune og varme;
 Men jeg en Mand vil have mig,
 At hvile i hans Arme.

Saa have du Skam, kjær Datter min!
 Du have vil en Mand.
 Jeg sætter dig i liden Baad,
 Og skjuder dig fra Land.

Dg sættes jeg i liden Baad,
 Dg flydes jeg i Vand,
 Jeg vinder op min Silkesærk
 Dg styrer saa til Land.

Saa faae du Skam, kjær Datter min!
 Dig tøver ingen Ord.
 Jeg bygger dig et Huus saa høj,
 Vel tredive Alen fra Jord.

Dg bygger I et Huus saa høj,
 Vel tredive Alen i Sky,
 Saa sidder jeg deroven udi,
 Dg raaber Mand af Bye.

Nu sidder Tomfruen i Højenloft
 Med Ungersvend i Arm;
 Den Moder sidder i Steenstuen inde,
 Og døer udi den Harm.
 Om der staaer nogen Raad til.

M. Winther.

Dukkerne.

Hvad er det vel, som saared dig,
 Nyslægede Barm?
 Som skænkede vel Glæde mig
 Men oftere Harm;
 For Kjærlighed kun Kjærligheds Qvide —
 Det længes jeg saa saare at vide!

Jeg spørge vil det Pigebarn
 Ved Kilden saa froe,
 Som luller lidet Dukkebarn
 Saa kjerlig til Noe:
 O! siig mig, hvis du kan det, Barnlille!
 Hvad kalder du vel Nummerens Kilde?

Du spørger mig saa underlig,
 Du fremmede Mand!
 Som snoede kun Kilden sig
 I brændende Sand,
 Og Blomsterne stod visned' ved Bredden:
 Hvi gjorde Dig Din Kilde fortræden?

Du smiler kun saa sørgelig
 Med Diet i Vand. —
 Kom! speil Du i min Kilde Dig,
 Du fremmede Mand!
 Hvor mild dog, og hvor stille den flyder,
 Mens blomsterklædte Bred Dig indbyder.

Forglem den Kilde paa Din Bei,
 Som Diet gjør vaad!
 Din Tale den begreb jeg ei,
 Forstaaer dog Din Graad;
 Du har lagt med for pyntede Duffer:
 Derfor er det alene Du sukker!

P. S. Friis.

Kong Gustavs Varsler.

* *

En Aften sad Kong Gustav den Tredie silde alene i det underste Stokværk paa Lynstøttet Haga. Det var faa Dage før hans Afreise til Gesle: derfor var hans Sjæl sysselsat med store Ting; og, ganske hensunken i sig selv, sad han længe ved et Vindue, der vendte ud mod Slotsaugen. Ingen Stjerne var paa Himlen: et tykt Mørke rugede over den skønne Egn. Gustav tænkte paa sin Stamme, dens Magts Forøgelse og Stændernes Indskrænkning; hans Stamme skulde frit hæve sit Hoved og voxé som et frodigt Træ paa Marken, ikke som det til Muren lænkede Espalier; og alt som Stammen voxde, skulde hans Navn blomstre i dens friske Krone og kjendes vidt og bredt over hele Jorden; thi for Uergjerrighed var Heltens Sjæl ei fri. —

Morderne snege sig imidlertid i Mulmet ind i Slotsaugen. De listede sig ind mellem Træerne, noget borte fra Støttet, men dog lige over for de Værelser Kongen beboede. Nu skulde Mordet skee! Pistolen havde Ankerstrøm ladet med Krudt, blandet med Kampher, for at formindske Raldet af Skudet. Han trak den frem under sin Kappe og besaa den endnu en Gang før Mordet. —

Medens han saaledes havde den i Haanden fløi ved hans Uforsigtighed Fængkrædet af, til Mordernes store Forstrækfelse; men, da Skudet i Løbet ei blæstes af tillige, forarsagedes intet Knald. Da Mordvaabnet derfor var bragt i sin forrige Stand gik de nærmere til Lystflottet.

I Mørket havde Kongen seet Glimtet mellem Stammerne: dette uventede Syn vakde ham af hans dybe Grublen: en kold, uvilkaarlig Gysen greb ham, og han blev dødbleg, uden at vide hvorfor hans Indre bevægedes saa underligt. Helten blussede jo saa ofte af Lyst og Glæde under Kartovernes Torden til Lands og til Bands; Helten foer jo saa ofte henrykt fra Fare til Fare, fra Rædsel til Rædsel, fra Ild til Ild; Helten saae jo saa ofte Døden freidig under Die, og foer som Valkyrien paa Skyn over Kampens Marke, — hvi forstenes han da nu af en ubevidst Skræk? — Det var et Snigmords Glimt! Det var ikke den ærlige Kæmpers Dødbild, som flammede for Heltens Syn.

Maanen stod op; Skyerne adspredtes af Stormen: Morderne nærmede sig; — men som et Bæsen fra hiin Verden stirrede Kongen bleeg og stille ud gennem Ruderne. —

Morderne saae ham: de forfærdedes: deres Mod forsvandt, ligesom de flygtige Natteskyer alt vare forsvundne over det kongelige Hoved: — de ilede bort — og Gustav var denne Gang frelst fra den truende Død. —

Dog gav han ikke mere Agt paa den Dødsfulde, som hiint natlige Glimt havde ladet ham føle. Driftig drog han til Gesle, og her veed Man, at Morderne atter forgjeves stode ham efter Livet.

Gustav var atter i Stokholm.

Man gav en Maskerade og Kongen indfandt sig i Redoute-salen. Han blev her opmærksom paa en Maske, der stedse fulgte efter ham: den forestillede en Pyramide. Kongen stod endelig stille i et af Sideværelserne og her forefaldt følgende Samtale:

Kongen. Hvem er du, som forfølger mig?

Masken. Dine Planer!

Kongen. Kjender du mig?

Masken. Bedre end du selv.

Kongen. Hvem er jeg da?

Masken. Du er en indskrænket Konge; du er det, som du ikke vil være: du vil være det, som du ikke er! Men du naaer ikke det Maal, du har bestemt for dine Bestræbelser: du har bygget dit Taarn som Pyramiden paa en bred Fod — men Pyramiderne ere Kongernes Grave! —

Kongen. Forklar din mørke Tale! Jeg er vant til at fornemme Kartovens Torden i mit Dre: — ogsaa for Sandheden stod dette aabent: jeg kan høre begge Dele.

Massen. Saaledes siige alle Konger; men de bedrage sig selv. Deres Lyst til Sandheden er som Bindens Lyst til Avner, hvilken den adspredter letsindigt! — Og hvad gavner Sandhed Kongen meer end Avnen gavner Binden?

Kongen. Du er dristig!

Massen. Ikke dumdristig. Jeg spotter ikke over din Kongekaabe, som du agter over Alt. Jeg advarer dig kun — jeg er dine ærgjerrige Planer!

Kongen. Du er dumdristig! Hvilke ere mine Planer? Hvo har lært dig at see i mit Indre? —

Massen. Dit Liv! dine Gjerninger! — Du er dumdristigere end jeg — og, Konge, der gives dem, som ere det mere end du selv! —

Kongen. Af Veien! Stands mig ikke i min Glædesgang! Bæf ikke sorte Tanker i min Sjæl; thi, ved Himlen! du gjorde ilde imod dig selv.

Massen. Jeg gjorde vel mod dig; men Blindhed flaaer Stolthedens Dine.

Kongen. Af Veien! Bort! Gik fra mig!

Massen. Dine Planer træde dig overalt i Veien: de ville hindre din Glædesgang; thi de hindre Folkets Rolighed. Bogt dig! Bogt dig! Misbrug mig ikke!

Massen traadte ud af Bærelset. **Kongen** stod forvirret; thi paa en underlig Maade blandede den sig med hans Underste —

og som et Speil for Dette stod den foran ham. Han vinkede derfor ad sin Kammertjener og sagde til ham:

”Sørg mig for, at denne Mafke ikke forlader Redoutefalen.
”Personen skal demaskere sig. Det er en Mand, som det lig-
”ger mig paa Hjertet at kjende!”

Munter blandede nu Kongen sig i den brogede Skare og tænkte paa Intet videre. Lampetterne vare nu snart udbrændte, det dagedes i Osten, Munterheden tabde sig, Folket forsvandt og Musikken taug: Ballet var tilende. Nogle faa Mafker bevægede sig endnu under det tvetydige halvudgaaende Skin af Galens Lys og den unge Morgen, som straaede ind igjennem Kuderne. Iblandt disse var Kongen og Pyramiden. Denne stillede sig bag et Bord, Kongen ligeover for, og Kammerherren nærmede sig Pyramiden med følgende Ord: ”Alle ere nu bortgangne! I Kongens Navn befaler jeg Dem at demaskere sig!” —

Mafken stod ubevægelig og taug.

Kammerherren talte anden Gang: men den blev den samme. Han sagde derpaa: ”tredie Gang byder og befaler jeg
”Dem i min Herres og Konges Navn at kaste Mafken! Hvis
”ei, nødsages jeg til at hjælpe Dem!”

Men Mafken taug og gjorde aldeles ingen Bevægelse. Da nærmede sig Kammerherren med opbragt Sind, stødte til den

— — og see! — den faldt tom, uden nogen Menneffeffikkelse, om paa Gulvet.

Kongen studsede: Kammerherren blegnede: — og der laae nu Gustavs forfængelige, tomme Planer, der dog kunde varfle ham, — fuldkastede paa hans egen Befaling.

”Hvad?” udbrod han og sparkede Maskinen hen i en Krog —
 ”du vilde spille min Læremester? — Nei! ved Himlen, saa
 ”intetsigende var ikke det, hvorefter jeg har stræbt og hvorfor
 ”jeg har virket! En Tassenspillerkunst er her fkeet. Den
 ”Mand, som stak herunder, var enten en Skurk, der ikke vo=
 ”vede at tale Ansigt til Ansigt og dog ønskede at foruroilige sin
 ”Konge og forstyrre hans Glæde — eller en Nar, der vilde
 ”fordriste sig til at gjække sin Herre. Men behændig i at und=
 ”flye os har han været: det maa Man lade ham: og nu er
 ”det Tid at gaae hjem!”

Derpaa forlod han Salen og førte til Slottet, uden nogenfinde mere at tænke paa denne besynderlige Hændelses Op=
 løsning.

Saa ligegyldig var derimod den forundrede Hofmand ikke. Om Aftenen begav han sig derfor hen til Mafferade-Bestyreren; og han traf Manden hjemme.

”Jeg tvivler ikke paa, at Herren jo kjendte den gode
 ”Herre, som stak under Pyramiden,” — begyndte han — ”og,
 ”som allevegne fulgde Herren, min Konge!” —

”Kors bevare os, gode Herre! nei! jeg kjendte ikke
”Herren!”

”Glet ikke?”

”Nei, tage mig tusind Djevele, naar jeg gjorde, gode
”Herre!”

”Utsaa kan Herren ikke tjene min Herre, Kongen, med
”nogen Slags Oplysning om Herren?” —

”Alt hvad jeg kan tjene Herren, min naadige Konge, med”
— svarede Herren — ”er jo Sandhed; og Alt, hvad Kongen,
”min naadige Herre, kan være tjent med er jo Sandhed.”

”Herren er dog vel en tro og ærlig Svensker?”

”Kors bevare os! ja jeg er en Svensker!”

”Jeg veed ikke — kan jeg ikke tjene Herren med nogle
”tusind Daler uden Renter? Herren sidder vist i stor Bedrift?”

”Være være den, som byder! ja, gode Herre! — Kors!
”stor Bedrift. Daleren maa altid staae i Næven!” —

”Glet intet veed I da i denne Sag?” —

”Vel veed jeg Lidet; men, hvad gavner det? Vil gode
”Herren høre? — Jeg vil tale! — Jeg sad i Aftenrumringen
”alene; da traadte en Mand ind til mig i Salen; jeg lod Lys
”bringe. Han pustede det ud i Døren; han havde sin Kappe
”op om Kinderne. ”Hør!” begyndte nu den fremmede Herre —
”der har I en Pung fuldt af Kongens Ansigter af Guld!” —
”Hvad skal jeg med dem! gode Herre?” — ”Naa, naa!” —

"svarede han — "lad kun ikke som om du hadede din Konges
 "Ansigt! — Lad en Lem gjøre her i Salen bag dette Bord,
 "for at jeg kan stige op og ned der igjennem, ud og ind af en
 "Pyramide, som jeg lader bringe herop. Jeg har en Spas
 "for med en god Ven!" — Derpaa gik han."

"Og Navnet?" spurgde Kammerherren begjærlig.

"Navnet tænkte jeg gjør intet til Sagen i Spøg: og det
 "var jo kun Spøg altsammen!" — —

Hofmanden maatte da gaae med uforrettet Sag. Han kom
 til Kongen og sagde med bedrøvet Mine: "Eders Majestæt!
 "jeg har gjort mig al mulig Umage, men desværre forgjæves!"

"Og hvormed?" svarede Gustav.

"Med at udspionere Pyramiden, Eders Naade!"

"Dumbhed!" — sagde Kongen vred. "Spild ikke Dagene
 "med tom Tant! Anvend Eders Kræfter og Tid til Gavn
 "for Folket og Kongen: derved gjør I Jer bedre fortjent!
 "Over tomme Ting kan kun en tom Hjerne gruble! Kom!
 "lad mig vise Eder paa den rigtige Wei! her er fuldt op at
 "tage Haand i!"

Derpaa begyndte Kongen at tale om Statsanliggender. —

Smidlertid var Uveiret ingenlunde draget over Kongebor-
 gen, men nærmede sig meer og meer; og det gik her den dyg-
 tige, talentfulde, snilde og kraftige Konge, som den ubefarne
 Sømand, der paa den klare Himmel ikke veed at frygte den

lille sorte Skye, spænde sine Seil ind itide og undgaae det frygtelige Uveir, som udvikler sig af sin lille foragtede Begyndelseskye. Men saaledes er Menneskets Lod, at det altid maa befrygte paa Livets Skib at fulseile eller løbe paa de ubekjendte, bag de høielige Bølger skjulte, blinde Skjær.

Sammensværgelsen var modnet.

Dog manglede Gustav ei heller det tredie Varsel: thi faa Timer før Mafferaden aabnedes, Natten mellem den 16de og 17de Marts, tilstilledes ham jo en Billet, hvori Man forkyndte, at i dette Solemærke vilde Man udføre Mordet paa ham. Kongen sagde: "En Navnløs er ei min Tiltroe værd. "Paa Mafferaden er jeg jo midt iblandt mit Folk, i hvilket "der ikke findes Een, som jeg forsætlig har krænket. Men "gives der dog en Snigmorder — da kan han jo allevegne "træffe mig!" —

Klokken henimod elleve fastede Kongen sin Kappe om sig, steg i sin Vogn og rullede til Ballet. Man veed, at han her en Tidlang opholdt sig med Grev Esen i en Loge og sagde derpaa: "Seer De, jeg havde dog Ret. Var der nogen Sammensværgelse i Værk — da kunde Man jo lettest træffe mig "her i Genrum med Dem!"

Han gik ud blandt Mængden, blev omringet fra alle Sider og fornam en Stemme, der sagde til ham, i det han fik et Slag paa Skulderen: "god Nat Maffe!" —

Paa dette Tegn kjendte Ankerstrøm sin Helt — og den
 noksom varfede Konge aabnede nu Dinene, for snart at lukke
 dem evigt. —

Et fuldkomment Lys er imidlertid ikke endnu trængt ind i
 Maskeradesalen, saa at alle de ubekjendte Mafyn ere blevne
 nærmere betragtede, eller Masken aldeles revet fra deres Pander.

Søtoft.

Til Haabet.

Blide Engel fra det lyse Fjerne!
 Vær mig hilset med Din milde Trøst!
 Følg mig stedse som min Ledestjerne,
 Du, som selv i Sorg kan trylle Lyst.

Tro Du var mit Livs Ledfagerinde,
 Tro, mens Verden og dens Held mig sveeg; —
 Af, hvor vilde jeg forladt mig finde,
 Dersom Du og fra min Side veeg!

Øne Dig har end min Sjæl tilbage,
 Øne Du gør end min Vandring let,
 Øne Du kan dæmpe hver en Klage,
 Og mig skænke Glimt af Held og Ret.

Hver en jordisk Fryd for mig er svunden,
 Nat og Mørke paa min Bane er;
 Ved Dit Lys en Morgen er oprunden,
 Smilende i yndigt Rosenskjær.

I det dybe Fjerne den sig breder;
 Glad mit Dje dvæler ved dens Skin:
 Tillidsfuld ad dunkle Sti jeg træder,
 Selv mens Taaren brænder paa min Kind.

Evig saa mig smiler Morgenskjæret, —
 Først i Graven tændes Dagens Glød! —
 Dog hvert Dnske, som min Sjæl har næret,
 Hver en tænket Fryd er med det fød'. —

Aldrig veeg for Birk'lighedens Kulde,
 Søde Haab! Dit hulde Tryllespil!
 Aldrig svandt Dit Lys, Du Underfulde!
 Det for Sjælen evig stragle vil!

O hav Tak da, Engel fra det Fjerne!
 Evig Tak for al Din milde Trøst!
 Følg mig stedse som min Ledestjerne,
 Du, som selv i Sorg kan trylle Lyst.

Dg naar eengang træt jeg lægger Staven,
 Naar for Verdens Last jeg finder Fred,
 Mig Din Fakkell vise over Graven
 Glimt af Herren og hans Salighed!

A. P. Liunge.

S en stjerneklar Nat.

Skal jeg lukke til mit trætte Dje,
 Eller skal det end mig bringe Lyst?
 Rives det med Diet i mit Bryst,
 Som end dvæle vil ved Stjernefyrt,
 Ved de blanke Kloder i det Høie?

Sku hvad her dig Sandfen skue lader:
 Verdens Dag igjennem Klodens Nat!
 Svimmel ei om Tanken end er brat: —
 Mens du kun er paa en Tue sat
 I Alfaders Wiisdomsbog du blader.

Han, som vakte Længsler i dit Indre,
 Tændte Lyset ei for det at slukke,

Skulde Han da Bogen vel tillukke .
 Just naar Barnet seer de Blade smukke,
 Naar du skuer meer end Prikker tindre ?

Nei ! derforre fik du ikke Higen,
 Higen til at kjende meer end Kloden,
 Meer end Støvet, som du træ'r med Foden !
 Stig mod Træets Top, men agt paa Roden,
 Thi fra den begynder dog din Stigen !

Her Guds Storhed er som i det Fjerne ;
 Soleglands dit Die end ei taaler —
 Først naar Kloden du fra Rummet maaler,
 Og du samled' seer dens matte Straaler,
 Hvor den smiler som en venlig Stjerne —

Da — er Støvet rystet af min Binge,
 Diet i mit Indre vorden Glar,
 Alt det Dunkle skuer jeg saa klar ;
 O ! er Evnen da som Tanken snar,
 Skal min Hand som Tanken nu sig svinge !

P. S. Friis.

Sonett.

Jeg glemme Dig? Hvorhen sig Diet vender,
 Det skuer svage Glimt af dine Ynder:
 Din purpurøde Kind, naar Dag begynder,
 Dit Afskedsblik, naar Solens Afsked brænder;

Som Liljen er din Barm, de bløde Hænder,
 Og Maanen mig dit Die fromt forkynder;
 Men intet lignes kan i Nord og Sønder,
 Af! ved dit Hjerte, naar man ret det kjender!

Jeg glemme dig? nei, altfor vel jeg føler
 I Barmen end den Brand, som intet kjøler,
 Skjøndt du saa grusomt med min Smerte leger.

Som en Magnet jeg mod min Stjerne peger;
 Du straalers høit, jeg sjunket er i Støvet:
 Du er den røde Frugt, og jeg er — Løvet!

Christian Winther.

Sommernatten.

Den Ungmøe vandrer i Natten tyst;
 Det suser i Espens Blad;
 Paa Himlen staaer den blege Maane,
 Mildt vinker de tindrende Stjerner's Rad.

Den Ungmøe sukker af forrigfuldt Bryst:
 "Hvor færdes Du nu, min Ven!"
 Saa fjernt, af! saa fjernt han var bortdraget;
 Hun ventede saa længe, han kom ei igjen.

Beemodig hun vandrer i dunkle Skov,
 I Sommernatten saa klar.
 "Af, mindes og Du, min Hjertenskjære!
 Hvad Stund for ti Somre i Nat det var?"

"Di Sommeres Nætter hensnege sig,
 Af, siden hiin salige Nat!
 Monne Du mindes endnu Din Pige?
 Af, svandt ei Din Troe som mit Held saa brat?"

En Skygge saa mørk ved Bøgen staaer;
 Huult flapper Harnisf og Skjold;

Luffet var Hjelmens sorte Bitter,
 Bildt vifter i Binden hans Rappes Fald.

Vel kjender Pigen den Riddersmand,
 Saa bleg hen til ham hun treen;
 Da aabned sig Hjelmens sorte Bitter,
 Ud af det et Dødningehoved green:

”Vel mindes hiin Sommernat Din Ven,
 Nu ligger i Muld hans Støv;
 Ei Somre i Lænker han maatte smægte,
 Saae ei Himmel, ei Blomst og ei Løv.

Vel mindes Din Ven hiin Sommernat,
 Nu smuldre i Graven hans Been,
 Nu har sin Frihed han atter vunden:
 Thi kom han at hente sin Brud saa væn.” —

Høit Klokkerne lude i dunkle Nat,
 Og tyst, under Fakkelskin,
 Til Jorden de bære den Døde,
 Paa sorten Baar, i det sneehvide Linn.

Og Alt i Natten er taus og tyst,
 Det suser i Espens Blad;

Over Graven staaer den blege Maane,
Mildt vinker de tindrende Stjerner's Rad.

A. P. Liunge.

Det oldenburgske Underhorn.

Grev Otto i Borgens Vindue staaer,
Ham Morgensolen saa huld opgaaer.

Han skuer ind i den grønne Skov,
Der springer en Hjort paa sin lette Hov;

Den stander stille ved Træets Fod
Og gnaver den friske Urterod.

Alt som han skuer, han bliver vaer
Om Halsen en underlig Stribe den har;

Og da den springer i Solens Blød,
Da er det en Kjæde gyldenrød.

Hannem lystet at eie saa ædeligt Bildt,
Fra Vinduet lyder hans Stemme snildt:

”I Svende! drag flux eder Gangere frem,
Den Hundeskare tillige med dem!”

Saa steg han behende i Saddelen op,
De Svende ham følge i fuld Gallop;

Men da de sig henimod Skoven svang,
Bort Hjorten paa lette Fod da sprang.

Dog frist over Sump, gennem Tjørn og Hæf
Ham Greven følger foruden Skræk.

Dg Jægerhornet han tone lod;
Da standsed den, lytted og stille stod.

Flux lagde han an, og sigted og skjød;
Han troede: "jeg gi'er den sin visse Død!"

Han tænkte: "Nu ligger den rød i sit Blod;"
Men Hjorten sprang paa sin lette Fod.

Da bliver Greven baade vred og gram:
"Jeg hviler ei før jeg fælder ham!"

Dg sporer Hengsten, og farer afsted,
Saa Jorden flyver i Luften derved.

Svergang han sender, han nøie sigter;
Men fælder den ikke, ham Skudet svigter.

Dg Hjorten svandt bag de grønne Grene ;
Dg Greven saae sig i Skoven allene.

Endskjønt han saa længe og vide omfoer
Han kunde ei finde Bei eller Spoer.

Til sidst han naaede Skovens Ende,
Da monne ham Solen svarlig brænde ;

Dog meer af Tørst end af Sol han leed,
Dg skuede for sig den tørre Heed'.

Ret for ham stod der et nøgent Fjeld,
Men intetsteds var et Rildevæld.

"O! hvo der gav mig en Lædskedrik,
Min bedste Skat han gjerne fik!"

"Dg den som mig frelste af denne Nød,
Han eied mit Vennskab indtil sin Død!"

Da treen der frem af det Fjeld med Brag,
En Nø, saa saur som den klare Dag.

De sorte Lokker fra Nakken flød,
Dg dertil smilte Rinden saa rød.

Hun svæber frem som i Bølgedands,
 I Haaret bær hun en Egefrands.

”Ei Tørst skal være hos mig din Sorg,
 Du ædle Greve af Oldenborg!”

Hun gi'er ham et Horn, udaf Guld saa rød,
 En underlig Drik indtil Randen flød.

Men skjönt han saa gjerne det førte til Mund,
 Ham varfler en Stemme i Hjertets Grund:

Misnøiet Tomfruen saae derpaa;
 Thi mælte hun med de Læber smaae:

”Du ei behøver at sky den Drik,
 Vist aldrig et bedre Bæger du fik!”

”Ja! om du tilbunds det tømme kan,
 Skal Lykken følge din Slægt og dit Land;

Men drikker du ei, da Krig og Pest
 Skal træffe dem, som du elsker mest!”

Da bliver Greven heel vred i Sind:
 ”Mig vil du true, du Troldeqvind!”

Han Hornet flur over Arlen fljød,
Den lede Drik henad Jorden flød.

En Draabe faldt dog paa Hestens Lænd,
Der blev ei Hud eller Haar igjen.

Dg Dyret, der følte Giften brænde,
Sig monne hurtig mod Skoven vende.

Bel hørte Greven Møens Klage:
"Hvi gi'er du mig ei mit Horn tilbage?"

Men fro han naaede Skovens Kroner,
Der lode saa liflige Baldhornstoner.

Snart stod han mellem sin Jægerfære,
Dg talte med dem om Dagens Fare.

Saa drog de til Borgen med Sang og Klang,
I Riddersalen han Hornet hang.

Der bragtes dem Vinen, der var det først
Han svarlig lædsked sin lange Tørst. —

* * *

Guldhornet vandred fra Slægt til Slægt,
De holdt det stedse i Baretægt;

Dg over dem smilte Lykkens Sol,
 De steg indtil Danmarks Kongestol!

Adam Leo.

Natten paa Tellinghoje.

(Skrevet i October 1817.)

Aften.

Fra Tordenskyen synker Solen rød,
 Dg ruller flammende paa brune Hede;
 Dens sidste Glimt det sorte Forhæng brød,
 Dg Taagen løfted sine Ringer brede.
 I blege Taager hyllet var dens Gang,
 Bag tykke Dampe skred den Himlen over,
 Mens Stormen leged paa den mørke Bang,
 Dg dansede med Havets hvide Bover.
 Kun stakket er dens Smil — den tykke Sky
 De røde Flige over den tillukker;
 De vilde Storme hæve sig paa nye,
 Den gamle Aft nedbøjer sig og sukker.
 Dg Aftenstjernen over Højens Top

Ustadigt glimtende i Syden hæver,
 Og Maanen skynder sig paa Himlen op,
 Og frum og bleg igjennem Taagen svæver.
 Synk du kun, Maane, i dit Taagehav!
 Slut dine Glimt, du blege Aftenstjerne!
 Hyl, Storm, i Græsset paa den gamle Grav!
 I Storm og Mørke dvæler Skjalden gerne.
 Lad Støvet rasle i det gule Krat!
 Lad Tordner blande sig med Hvirvelvinde!
 Jeg bliver her hos Konning Gorm inat,
 Og hos den Ræmpes kongelige Kvinde.

O Du, det gamle Danmarks store Drot!
 Din Vældes Glands den grønne Tue gemmer;
 Dybt ligger Du i Søvnens skumle Slot,
 Og hviler Dine trætte Ræmpelemmer.
 Dit Sværd, som flammed tit paa hede Bal,
 Med Spyd og Bue ved Din Side rustet,
 Og Tidslen kneiser paa Din Kongesal,
 Og om Dit Sovestammer Stormen puster.
 Din stærke Arm, som Stridens Landse svang,
 Hensmuldret kraftesløs i Dødens Hytter;
 Din Hest, som stolt paa Kampens Marker sprang,
 Er Afke som sin kongelige Kytter.
 Nu skjælver ingen for Din Dommerrøst,

Og ingen for Dit vrede Djes Flamme;
 Indsunken er det høje Heltebryst,
 Og Djet slukt ubi Dit mørke Kammer.
 O Du, som nu saa stille ligger her,
 Urolig var Din Kæmpegang heroppe;
 Bild og forfærdende Din Herrefærd
 Paa brune Hede, som paa Bølgens Toppe.
 I Danmarks Ungdom Du dens Konge stod —
 Den stærkeste i Dine stærke Skarer;
 Du som Dit Folk forlystede i Blod,
 Som det Du spogte smilende med Farer;
 Du Døden trodsede, og Døden veeg
 Tilbage for den Tappe allevegne;
 Rød gik Du ud fra hver en Hildurs Leeg,
 Mens Tusinder omkring Dig maatte blegne.
 Saa tømte Du tilbunds Dit mørke Liv
 For blind og kroget ved Din Stav at famle;
 Den stærke Eeg blev som det svage Siv —
 Til Højen bar de Dig som Gorm den Gamle.

O Du, som nu i Sekler sover her
 Den dybe Søvn i disse grønne Bakker,
 Du est et Billed paa et Folkefærd,
 Hvis Liv som Dit nu og til Enden lakker;
 Hvis Kraft var og engang i Barndoms Svøb

I fjerne Old, som Din, o Konge! bundet;
 Hvis skjønne Baar i Tidens raske Løb
 Er som en længst hentørret Elv udrundet.
 Den lange Sommer brændte lummerbarm,
 Hentæred Marven af de faste Lemmer:
 Omsider flappes senestærke Arm,
 Og Oldingen sin Ungdoms Idræt glemmer.
 Den kolde Vinter lønlig nærmer sig;
 Dens dorste Taage sidste Gnist udslukker;
 Og skjælvende — udlevet Olding liig —
 Den skrante Slægt i Tidens Svælg neddukker.

O Fædreland! min Bugge og min Grav!
 Du grønne Skov! og du min brune Hede!
 Du klare Bæk! og du fortladne Hav!
 Som flaaer mod Stranden dine Bølger brede!
 Du est den samme, evig ung og skjøn;
 Men ikke saa de Nutids Slægter svage.
 Ak! hvor forandret er din yngste Søn
 Fra dem Du fostred i de ældre Dage!

Lyt ej, o Gorm! sov fast, Du Konge god!
 Den dybe Søvn med Dine Kæmper stærke!
 Bliv i Dit Sovestammer, Dannebod!
 De have brudt Tert gamle Danneværke.
 Det store Værk er borte som en Drøm,

Den høje Dæmning under Gruus nedhyllt;
 Blødagtighedens giftiggule Strøm
 Har Eder's grønne Bange overskyllet.
 Den vilde Surtur alt er draget nær
 Med al sin Flok af Syndens fejge Laster;
 Bortflygtet er de gode Guders Hær;
 Den golde Simbulvetur' brat fremhaster.
 Forgjæves brøler Gjallarhornets Mund;
 Bifrost er revnet, Frej sit Sværd har mistet;
 Men Slangen løfter sig fra Havets Bund,
 Og Fenrisulvens gamle Baand er bristet.

Du som i Trængsler tit paa nye blev født,
 Hvor ere dine djerpe Fædres Lyder?
 Har du da al din Fædrearv forødt,
 Og brammer kun med dine Fienders Lyder?
 Er' disse Børn af hine stærke Mænd,
 Der færdedes tilforn med Glands i Norden?
 Er denne Vt allene da igjen?
 O Dannished! er det din Ende vorden?
 Hvad er det vel, at stundom bryder ud
 En Straale af den undertrykte Lue?
 I mørke Nat et sjældent Stjernesud,
 Et Meteor paa Vinterhimlens Bue.
 Hvad hjælper vel en enkelt mandig Daad?

Kan det de længst hendsøde Mander vække?
 Paa Dybet danser kjæk den liden Baad,
 I Havnen raadner dog den dovne Snekke.
 Hvad hjælper det, en Heimdal hist og her
 Vil raabe vældigt og formane kjerligt?
 En Hoftrumpeter staaer ham altid nær,
 Og skinger højt sit: "Hurra! det gaaer herligt!"
 Hvad hjælper det, at mangen vakker Skjald
 Fortryllende i Danmarks Vinter synger?
 Naar gamle Svane hører Dødens Kald,
 Den og med sødest Sang paa Bølgen gynger.

Syng, gjæve Skjald! syng af Din fulde Barm!
 Lad Du dit varme Hjertes Toner stige!
 Den kolde Vinter bliver aldrig varm;
 Dig hører ingen i de Dødes Rige.
 Men vil Du høres af den vilde Flok,
 Da syng en Waltser til Taranteldansen.
 Giv dem af faade Eventyr en Skok,
 Giv dem et Stykke, som kan kildre Sandten!
 Syng Biin og Piger! syng dem Nat og Dag!
 Syng for enhver, som haver Guld i Pungen.
 Syng aabent Røverie og lumskt Bedrag;
 Kun fattig Dyd lad være ubesungen!
 Syng Bryllupsvers for hver en fornem Purk!

Naar han er riig, saa stød kun i Basunen!
 Skriv Epitaphier for hver en Skurk,
 Naar han var riig, faaer Du nok lidt for Runen.
 Og saadan følger Du blot gammel Skik —
 Held hver en Skjald, som smukt at lyve vover!
 Naar Poppe sang, den og sit Sukker fik,
 Saa var — saa er det hele Verden over.

Bee! Bee dig, Fædreland! da førstegang
 Satiren inden dine Grændser fødtes!
 Med saaret Sjæl en Digter Svøben svang,
 Da Laster frækt med Daarligheder mødtes.
 Dog — hvorfor harmes? hvorfor klage saa,
 At Skjæbnen ej sin vante Gang forlader?
 Alt hvad som fødes, skal jo og forgaae,
 Og Sønnen ældes — visner som sin Fader.
 Det Gamle bliver aldrig ungt igjen,
 Men ældes uden Dphør alle Dage;
 Den Flod, som udi Havet bruser hen,
 Vil til sit Udspring aldrig gaae tilbage.
 Som Menneskets — saa Folkeslægten's Liv,
 Hvis første Dphav sig i Mørke gemmer;
 Hvis spæde Barndom gaaer i Leeg og Riv,
 Hvis viltre Glæder ingen Viisdom tæmmer.
 Den raske Ungdom stormer hastigt hen,

Det varme Blod i vældigt Oprør syder;
 Da bygges der og rives ned igjen,
 Da spire, blomstre alle store Dyrer;
 Paa Manddomsaldren bliver Præget sat,
 Det Gode Fasthed naaer, men og det Onde;
 Den svage Alderdom fremiler brat:
 Det raadne Skib opløses — gaaer til Grunde,
 Vel kan det stundom bæres længe fort
 Paa Pumperne; men eengang skal det synke;
 Thi Aldrens Mærke flettes aldrig bort,
 Og aldrig glattes ud den dybe Rynke.

O du, den unge Friheds Fosterland!
 Du Borgerdydens første Hjem paa Jorden,
 Hvis Land forjaget grumt fra Strand til Strand
 Landflygtig vanker mellem Syd og Norden:
 Hellenien! du ved hvis store Navn
 En hellig Fryd mit Hjerte gjennembæver;
 Gjenfinnet af din ødelagte Baun
 Som Morgenstjernen frem af Mulmet svæver.
 Hvor er nu Frugten af din haarde Kamp —
 Det Træ, som du med Helteblod har vandet?
 Forbrændt i Tyranniets lumre Damp,
 Forsvundet brat som Stormens Spor i Sandet,
 Nu rinder Trællesved, hvor før randt Blod

Paa Marathontis sejerfron­te Sletter;
 Nu skjælver Grækeren ved Tyrkens Fod,
 Hvor Herres skjælv for Thermopyles Jetter,
 I vil­den Drk dykt i Taygeti Lund
 Den sidste Rest af Spartas Kraft sig dølger;
 Om Salamis Sørsverbar­ken kun
 Frem­lister sig paa Themistoclis Bølger.
 Og af! for­bundet snart er sidste Spor
 Af Konstens Bærk i selve Konstens Bugge;
 Kun Scythens Sø­nner fra det barske Nord
 Paa Gruset af Athenis Templer sukke.
 I Taushed rinder nu Castales Væld,
 Og uden Gange Sippocrene Springer;
 I Vodans Drk — paa kolde Thules Fjeld
 Tyrtaei Fløjte — Pindars Lyra klinger.
 Hvor stakket var den søde Frihedsruus!
 Een Slægt opbyggede Piræi Mure —
 Og snart en anden vandred' paa dens Gruus,
 Og over Theben traf den sorte Fure.
 Forgjæves Cleomenes gif i Strid,
 At værg­e om de halvnedbrudte Stene;
 Den Gjæve i en dybtfordærvet Tid
 Forgjæves stod, thi af! han stod allene!
 Forgjæves Lacedæmons sidste Mand

I Kamp mod Gud og Belyst modig traadte:
 En Leonidas døde for sit Land —
 Og Leonidas det for Guld forraadte.

Du, som i Ræmpekloe en Verden bar,
 O Romas Dn! hvo knuste dine Binger?
 Hvo er det, som din Krone røvet har?
 Du Jorderigs forfærdende Betvinger!
 Har derfor da det skarpe Dommersværd
 Din Brutus over sine Sønner svunget?
 Er derfor Decius i Fiendehær,
 Og Curtius i Svælget derfor sprunget?
 At nu udi dit Capitolium
 En Pave sig i Belyst kunde vælte
 Og spænde det fribaarne stærke Rom
 I Dumheds Nag og Dvertroens Belte?
 Skjøndt mange vare dine Ungdoms Aar,
 Du ælledes omsider, stærke Hero!
 Paa Bjergets Top du nærmest Dalen staaer —
 Der er ej langt fra Cicero til Nero.
 I Trældomslænken var du smeddet alt,
 Da Graccherne for Friheds Skygge døde;
 Og længe før — o Slavefolk! du faldt,
 End Brutus ved Philippi maatte bløde.

Jerusalem! Du som Profeters Blod
 Udi din blinde Grumhed vilde drikke!
 En Friheds Første i dit Tempel stod
 At frelse dig, men af! du vilde ikke!
 Det himmelbaarne Lys forgjæves steg
 Til Zion ned, og sine Flammer tændte;
 Thi Zions Datter bort fra Lyset veeg,
 Og i sin Blindhed sig til Mørket vendte.
 Forsvundet var Deborahs Helteaand;
 Og Samson laae i Bellustlænken bundet;
 Det stærke Harpeslag fra Davids Haand
 Var brat af Salomos Pallads forsvundet.
 I Drken derfor lod Johannis Røst,
 Og Juda ej sin Frelses Time kjendte:
 Han gjennemstak sin Frelser's Guddomsbryst,
 Og flukte Lyset, som Alfader sendte.
 Op! arme Sanger! over Havet flyv!
 Forlad de skumle blodige Ruiner!
 Til Tinderne af Uris Fjelde flyv!
 Blant Gletscher og blant torbnende Laviner!
 Blant Gletscher og Laviner tryggest boer
 Den Dyd, som trænges overalt paa Jorden;
 Der Friheds faure Alperose groer,
 Og Fromhed bygger under Fossens Torden.

Bryd , gamle Rhin ! af Gothards Fjelde bryd !
 Bruus ned , o Rhone ! bruus fra Furtas Lænder !
 Forkynd det højt , forkynd i Nord og Syd :
 Her er det Land , hvor Friheds Lue brænder !
 Det beste Blod , som end for Frihed flød ,
 Har farvet disse ubetvungne Bjerge ;
 Og ingensteds var Døden end saa sød
 Som her i Kamp mod Trældoms sorte Dværge.
 Som hver en Romer fordum Konge var ,
 Saa hver en Hyrde Helt i Schweitserrige ;
 Kun Bejen Struthahn gjennem Landser skar ,
 Men alle Schweitsere gif den tillige.
 Men af ! paa Bjerget ligger længe hvid
 Den rene Somfruesnee foruden Pletter ;
 Skjøndt ogsaa den vil mørknes i sin Tid
 Lidt senere end paa de lave Gletter.
 Saaledes ogsaa Du , o Klippeland !
 Har dine gyldne Ungdoms Dage levet ; .
 Din Slægt udvandrer alt til fremmed Strand ,
 Og din Historie er alt opskrevet.
 Til fremmed Strand jeg og vil skynde mig ;
 Jeg noksom nu den gamle Verden kjender.
 Den nye af Svøbet raak udvikler sig :
 Jeg til det store Skuespil mig vender .

Udsovet er nu her den sidste Ruus,
 Den sidste Farce her forgjæves prøvet;
 Den unge Verden rejser nu det Huus,
 Den gamle sidstegang nedrev i Støvet.
 Byg, unge Dreng! byg i din Styrkes Baar!
 Dit Tempel gjennem mange Slægter stande!
 Hvad Tiber saae i de henfarne Aar,
 Det see nu Platas og Marannons Bände!
 Din Brutus og din Cocles har du alt,
 Men — din Octavius du og vil finde!
 Naar Himlen har din Ungdoms Dage talt,
 Forgaaer du i dit Ragnarokurs Binde.
 Naar du din Marcus og din Maro seer,
 Din Sol sig og i Natten snarlig sænker;
 Naar — gammelt Barn — du ad din Plautus leer,
 Da bær du ogsaa Alderdommens Lænker.
 Hvad er da Storhed her i Skyggers Land?
 Hvor alt i evig Cirkelgang omskiftes,
 Hvor Borg og Hytte hviler kun paa Sand,
 Og Træet som sit lette Løv bortviftes.
 Hvad er din Stolthed? svage Søn af Jord!
 Du bygger hvad den næste Slægt nedriver;
 I dag din Blomst i Solens Varme groer —
 Imorgen den et Rov for Stormen bliver.

Din Vældes Tumleplads er kun en Plet,
 Din Højheds største Glands er kun en Skygge,
 Dit længste Liv er kun et Mandedræt,
 Og Dødens kolde Rys din sidste Lykke.
 Af! selv hist oppe i det høje Blaae
 Er alt ustadigt som paa Jorderige:
 I dette Nu en Verden maae forgaae,
 Og nu en anden tindrende fremstige.

Men Et skal dog i Evighed bestaae,
 Naar Elementerne sig atter blande;
 Naar Jord og Himmel skal engang forgaae:
 Den Kraft, som gjorde dem, skal evig stande!
 Frygt ej, min Sjæl! for Dødens mørke Huus;
 Du est en Gnist, som Almagts Lue tænder.
 Naar og din Baaning synker ned i Gruus,
 Du gaaer tilbage til din Skabers Hænder!
 Blæs, Storm! dit Hyl kan ej forfærde mig!
 Den er Musik som Foraarsvindens Hvislen.
 Lad dine Bølger, Hav! optaarne sig!
 Dit Brøl er Melodie som Kildens Rislen.
 Gaf ned, o Maane! Natten er ej mørk;
 En Straale huld igjennem Nulmet glimter:
 I grønne Dal og i den gule Drk
 Den samme Almagtshaand mit Dje skimter.

Den hvide Vinter og den grønne Vaar
 Er' Sødskende som Blæden og som Sorgen.
 Som Nattens Maane Dagens Sol forgaaer;
 Men efter begge blier det atter Morgen.

* * *

Midnat.

Blegt glimte Stjernerne i mørke Nat,
 Den røde Maane ned bag Højen synker;
 Huult suser Blæsten i det fjerne Krat,
 Og dybt i Heden traurigt Hjeilen klynker.
 De gule Nordlys blusse vældigt frem,
 Som Slanger de sig op ad Himlen bugte;
 Kometen gaaer med Riset bag ved dem,
 Og truer Jordens svage Slægt at tugte.
 Den løber vildt igjennem Stjerner's Hær,
 Som Ulven gjennem Hjorden udi Dalen,
 Som Lynildstraalen mellem Skovens Træ'r,
 Som gjennem Fiskestimlen skrider Hvalen.
 Hvem gjælder det forfærdende Besøg
 Af hine Verdner, som i Uthren svømme?
 Skal den gaae op i Flammer eller Røg,
 Hvad eller drukne under Regnens Strømme?

Maaskee du ogsaa tørned her engang,
 Og dasset Jorden med din brede Hale;
 Da Høje sank, og Klipper søndersprang,
 Og Bjerger steeg af Havets dybe Dale.
 Du frysted Jorden, og dens Skorpe brast;
 Af Revnerne Afgrundens Strømme vælted;
 Skypompen bruste, Jordnen hamred fast,
 Og Stormen Land med Vand tilsammen ælted.

Du foer i Rummet ind; men bag dig laae
 I Daager dybt den ødelagte Klode;
 Dens Farve trindt var kun det skumle Graae,
 Og Liv ej meer paa Jorderige bo'de;
 Til Kraftens Vand smelted Dødens Skye,
 Og Vandet atter fra det Tørre skilled:
 De unge Bakker grønne des paa nye,
 Og Bølgen klar i sine Grændser trilled.
 I Mark og Enge mylred Blomster frem,
 Og smilende den kolde Skorpe brøde;
 Og Fiske vrimled tæt i Hvalens Hjem,
 Og Fugle trindt i Himlens Morgenrøde.

Saa ligger færdig den nyfødte Jord,
 Og smykket huldt med alle Vaarens Farver;
 En anden Slægt paa Bjerg og Slette boer,
 Og de dybt under sig Begravne arver.

I Sekler rejses møjsomt op igjen
 Hvad let forgik i Djeblikes Bulder.
 Kar efter Kar om Verden ruller hen,
 Og Sønnen stiger paa sin Faders Skulder.
 En Slægt opporer — færdes — er ej meer,
 En anden lysler travlt med egne Bærker;
 Og Nutid bygger dristig paa det Leer,
 Som dækker Fortids sunkne Underværker.
 Hvor Dagens Søn opgraver nu sit Gruus
 Til Hytten, som for Børnebørn skal stande,
 Der stod maaskee engang et bedre Huus,
 Som dog henfyles af Flodens Bænder.
 Hvor nu en Bondes usle Baaning staaer,
 Som fuld af Haab hans Oldesader rejste;
 Der stod maaskee tilforn en Kongegaard,
 Hvis stærke Taarne højt mod Himlen knejste.
 Og hvor han nu hen paa sin sorte Bang
 Smaanytter, og det tørre Plovhjul skriger;
 Lød før maaskee til Harpens søde Klang
 End sødere et Kvad af faure Piger.

I Heden hist saa skummel, tør og graae,
 Hvor Lyngen bølger over gamle Grave,
 Var — gennemstrømmet af en yndig Aae —
 Tilforn maaskee en venlig Blomsterhave.

Hvor mangen Alpe dækker med sin Is
 Den grønne Dal med sine klare Bække;
 Højt over det nedsunkne Paradiis
 De nøgne Klipper gjennem Skjen række.
 En nogen Klippe var maaskee engang
 Hiin Dal, med Blomster nu saa rigt begavet;
 Og hiin velsignede guldgule Bang
 Paae før maaskee i gule Sand begravet.

Maaskee? hvorfor maaskee? see! hvilket Syn
 Den svundne Oldtids tykke Mulm oplyser!
 Den sunkne Verden stiger for mit Syn;
 Jeg stirrer, og i glad Forundring gyser.

Du længst forglemte Verden, er det Dig
 Med alle hine navneløse Fjelde?
 I gule Marker Bække slynge sig,
 Og over Dale grønne Skove hælde;
 Paa Fjeld — i Dal, og selv paa vilden Strand
 I muntert Liv en tallos Brimmel svæver;
 Graae Hytter ligge spredte trindt om Land,
 Og røde Slotte sig mod Himlen hæver,
 Og mellem dem jeg skuer fjern og nær
 Af tusind Dyr en broget Flok omvante:
 Sølvklare Næe den hvide Svane bær'
 Og Lærken dirrer over brune Banke.

Men Drnen svømmer og paa sorte Skye;
 I Skovens Skygge Ulven listig træder;
 Paa Havet Fiskene for Hajen flye;
 Ved Flodens Bredde Krokodillen græder.

Dg see! to mørke Hære nærme sig
 Af hines Herrer — Jordens stolte Konger.
 Nu flygter Ulven ræd; thi gyselig
 Det stærke Drøn henover Jorden runger.
 Dg Hajen dukker i sin Afgrund ned;
 Hans Bølger skjules trindt af Røg og Flamme;
 Dybt Søen bæver, naar dens Drot er vred,
 Dg Luften hylar, naar hans Jorden rammer.
 Ha! selv i Luften vover han sig op,
 Blodtørstende udi sin blinde Harmes.
 Han myrder dristig over Skyens Top,
 Dg viser Himlen de blodstænkte Arme.

Saa vidt, o Mongolfier! er ej din Kunst
 Endnu i vores unge Verden steget.
 Hidtil Din Lærling med den lette Dunst
 Har som et Barn med Sæbeboblen leget.
 Men Alvor blier vel eengang ogsaa her
 Den raske Leeg; thi Fredens Konster milde
 Maae enten døe for Heltens Mordersværd,
 Svad eller trælle for hans Lyster vilde.

Hvad seer jeg hisset? en uhyre Stad,
 Der sine Mure milevidt udstrækker:
 Af høje Master en utallig Råd
 Som Bred til anden Havet tæt bedækker.
 Rom? — Ja! saa stolt stod og Augusti Rom,
 Og knejsede ved Tibers gule Bænde;
 Men her er meer — en Verdens Herredom,
 Et Middelpunkt for alle Klodens Lande.
 Her sidder Verdens Drot paa højen Stol —
 Een Konge kun paa hele Jorden troner;
 Hans Vældes Arme naae fra Pol til Pol;
 Hans Ord er ene Lov for alle Zoner.
 Her knæler hvide Lap og sorte Moor;
 Her bøjer Orkens Søn sin Slavenakke —
 Han som i Sydens hede Dale boer,
 Og han som boer paa Nordens kolde Bakke.

Hvor mangt et Sekel — før det hertil kom —
 Er ej i Tidens Ocean neddukket!
 Hvor mangan Stat og mægtigt Kejsersdom,
 Hvor mangt et Folk med Sprog og Navn udslukket!
 Hvor ofte er det store Folkespil
 Med Fryd begyndt — tilendebragt med Rummer!
 Her svandt en Stat — hist blev en anden til;
 Nu vaagned een — og nu faldt een i Slummer.

Hvor mangen Washington har ej antændt
 Den Friheds Ild, der varmt og yndigt straalere!
 Et Blink af Tiden — og den er udbrændt:
 Banflægtet At den lede Svøbe taaler.
 Hvor mangen Kæmpe ligger ikke her,
 Forglemt af dem, hvis Fædre han befri'de!
 Hvor mangen Konge, som sit Dommersværd
 Af ædel Iver stak i egen Side!

Hvor mangen Grandfæter gemmer Jordens Skjød
 I Glemfels Nat med Frugten af hans Nøje!
 Hvor mangen Skjald, hvis stærke Lue brød
 Fra Jorden straalende imod det Høje!
 Her ligger den, som Skyns Lue bandt,
 Her ligger den, som maalte Stjerner's Beje,
 Den som Magnetens Kraft udfandt
 Tilsammen dybt paa Dødens tause Leje.

Hvad Visdom virked, og hvad Dunden streed,
 Er i et mørkt og bundløst Svælg begravet;
 Hver Bæk, som fra sit eget Bjerg randt ned
 Umærket blandedes med Verdenshavet.
 Hvor er vel nu hiin Laurbærkrands, o Skjald!
 Hvormed et skjønnsomt Folk din Tøse smykked?
 Hvor er den Sang, der udi Kongehald
 Med Himmelvælde Hjerterne henrykked?

Din Krands er Muld, som Jæsen, der den bar;
 Din Sang er borte, som et Pust i Løvet;
 Og ingen veed, hvor Kongeborgen var:
 Med Drot og Skjald den ligger nu i Støvet.
 Det anede du ej, da stolt beruust
 Du selver dig Udødelighed spaa'de;
 Hvor Synlægestens Lire ligger knuust,
 Et lige Maal din Sølvharpe naa'de.

Hvor er, o Philosoph! dit Mesterværk,
 Som nye Veje aabnede for Tanken?
 Hvor er, Veltalenhed! din Strøm saa stærk,
 Der svulmed lys og varmende fra Skranken?

Hvor er den Stjerne, som paa glade Bryst,
 Du Kongers stolte Yndling! fordem funkled?
 Hvad? straalere hine end saa mildt og lyst
 Paa Himlens Blaae, og din er plat fordunklet?
 Staaer i din Forsal ingen Skare meer,
 Og ydmygt paa din Slaves Raade venter?
 Er du og Slaven nu kun Støv og Leer
 Saavel som dine bævende Klienter?
 Hvor er din Herre? hvor det Mildheds Blik,
 Der før lyksaliggjorde Millioner?
 Det Brebes Ord, som fra hans Mund udgik,
 Og slog til Jord de skjælvende Nationer?

Erobrer! hvor er nu dit Heltenavn,
 Du grov saa dybt i Marmoryramiden?
 Gik det end dybere i Jordens Favn?
 Har du ej bedre sejret over Tiden?

Tid! — Tankens Grændse! uden Grændse selv! —
 Saaledes du vor Stolthed's Boble knuser!
 Og din ustandselige dybe Elv
 Hen over Tuen som Palladset bruser.
 Du Legemets fordærvende Tyrann!
 Du Sjælens uopløselige Gaade!
 Hvor er den Kraft, som dig omfatte kan,
 Og dine evigdunkle Runer raade?
 Den — ene den, som Rummet har udstrakt —
 Det Rum, der uden Maal og uden Skranke
 Kun spotter skabte Manders svage Magt,
 Og trodser Sjælens forbyrne Tanke —
 Kun den kan gribe i din Ræmpegang,
 For hvem der ej er Frem og ej Tilbage,
 Der Solsystemer ud i Rummet svang,
 Og gav dem Aar og Maaneder og Dage.
 Kun den, for hvem der ej er Op og Ned,
 For hvem der ej er Før og Nu og Siden;
 Kun den kan fatte Rum og Evidhed,
 Som selv er over Rum og over Tiden.

Hul frem da, Tid! Udbreed dig, vide Rum!
 Hvi skal min Sjæl for eders Afgrund svimle?
 Er tusind Aar ikkun en stakket Slum,
 Er kun et Spænd imellem tusind Himle:
 I ere dog kun Slaver af en Magt,
 Der over Eder enevældig rækker;
 Det samme Bliv! som Eder har udstrakt,
 Det Sjælen og til bedre Lys opvækker.
 Thi sørg ej, Sjæl! for de fremfarne Aar!
 Og grue ej ængstelig for dem, som komme!
 Om denne Jord med al sit Tant forgaaer;
 Naar Maalet fuldt, og Dagene er' omme,
 Naar hver en Videnskab, og hver en Konst
 Har naa't den Højde, de nu hige efter;
 Naar spredt er hver Uvidenheds Dunst,
 Og heelt udtømte alle Mandens Kræfter;
 Naar hver en Plet paa Jordens hele Rund
 Sit største Maal af Frugtbarhed skal nyde;
 Naar Bjergets Indvold og naar Havets Bund
 Har intet meer for Dnsket at frembyde:
 Da vil den sidste store Time flaae,
 Og dette hele Optrin gaae tilende;
 En yngre Verden atter skal fremgaae,
 Og intet til den undergangne kjende!

Forgjæves er dit Haab! Du stolte Drot!
 Dit Navn vil glemmes i de fjerne Tider!
 Ej Spor engang blier af dit Marmorflot
 Saa lidt som af Sesostris Pyramider;
 I Mørket ligger alt dit Kejsersdom,
 Den Støtte, som paa Alpespidsen knejste,
 De Troner, som din Højre styrte om,
 Og de, som du paa hines Gruus opreiste.
 Der studser ingen meer ved din Bedrift;
 Af al din Rigdom kun en Grav du haver.
 Ukjendt er Smigersang og Smædeskrift
 Med selve Navn og Sprog af dine Slaver.

Da gaaer en Fremtids Helt din Ræmpegang,
 Og tumler de forfærdede Nationer;
 Og over Jorderig en anden Sang
 Vil lyde sødt i end usødte Toner.

Det samme Dde venter ogsaa dig,
 Du dybe Grandsker! dig, du høje Digter!
 Uk! Laurens Løb er dog forvisnelig,
 Og — som Guldkronen — Bladefransen svigter.
 En anden Newton og en anden Kant
 Skal dybt i Tankens vide Rige trænge;
 En anden Solberg lee ad Hobens Tant;
 En anden Ewald flaae de søde Strænge;

Naar Marmoret som Eiin er smuldbret hen,
 Naar andre Rafaeler skal henrykke
 Hvert Dje; naar en anden Thorvaldsen
 Skal vise Verden Mejslens Mesterstykke,
 Og naar maaskee engang en Fremtids Skjald
 Skal paa en Kongegrav i Natten sjunge,
 Og Sangen under Himlens mørke Hald
 Tungfærdigen om sunkne Verdner runge.

*

*

*

Morgen.

Nu skyder Lyset sig i Osten op,
 Den unge Morgen Nattens Tæppe løfter;
 Dens blege Rødme farver Skyens Top,
 Og skinner gennem Skovens fjerne Kløfter.
 Og Stjernefaren ind i Himlen gaaer,
 Der viger, naar den Solens Komme skimter;
 Kun Morgenstjernen end i Æthren staaer,
 Og smilende ubi sin Bortgang glimter.
 Og Morgenvinden foran Solens Karm
 Gaaer frem, og fjølgt vifter mig imøde.
 Mildt tindre Bølgerne paa Søens Barm,
 Og Skovens Kant og alle Bakker gløde.

Narvaagen Lærke hæver sig i Skye
 At hilse Solen med sin glade Trille;
 Dens Sang opvækker Mark og Skov og Bye,
 Og Dagens Larm afløser Nattens Stille.
 Den stille Nat med skumle Skyggehær
 Maae brat for Dagens milde Lys bortstrømme;
 Thi Solen paa sit Nafsyn Glæden bær',
 Og spreder Midnatsumlæts svare Drømme.
 I Morgensødens Flamme Glæden leer,
 Forynget vaagner Haabet af sin Dvale;
 Det aabne Dje Kraftens Godhed seer
 Paa Fjeld og Søe, i Mark og Skov og Dale.

Stig ogsaa du, mit Haab, af hævet Bryst!
 Blik over Jorden, du mit glade Dje!
 Fyld dig, min Sjæl, med Troens milde Trøst!
 Paa Haabets Straale hæv dig mod det Høje!
 Hæv dig igjennem Eviolens tykke Damp!
 Kast Mismods Nag, som tynger dig til Jorden!
 Føel glad, at al din Eviol, din Sorg, din Kamp
 Er Wiisdoms Plan som Jordskjælv, Storm og Torden.
 Føel, at en evig, skjøndt usynlig, Magt
 Alt til et udførykket Maal fremleder;
 Den samme Haand, som Lyset har udstrakt,
 Er den, som Mørket over Jorden spreder;

Den samme Kraft, som Blomsten visne bød,
 For Blomsten Jordens haarde Skorpe bryder;
 Den samme Røst, som gennem Skyen brød,
 I Dalens Kilde, Lærkens Strube lyder;
 Den, som nedsender Haglen paa din Mark,
 Og splintrer Egen med sin Tordenfile:
 Han klæder Skovene med Løv og Bark,
 Og varmer Dalene med Solens Smile!

Hvad er Uorden i det store Alt?

At her en Stad og hist en Hytte brænder,
 At her et Blad og hist en Trone faldt,
 Er det ej Bærk af samme Almagts Hænder?
 Den, som har Millioners Soles Gang
 Bestemt ved faste Love — mon han fejler,
 Naar Floden drukner Høsten paa din Bang,
 Og naar dit Skib mod skjulte Klipper sejler?
 Og mon han fejler, for dit korte Blik
 Går rækker til det sidste Leed af Kjæden?
 Mon Universets Bærk urigtig gik,
 For det ej følger Mandens Plan herneden?
 Du Svage! som dig saa fordriste vil
 Formasteligt i Verdens Gang at rette!
 Du, som ej veed, hvordan et Straae blev til,
 Lær dig som Dommer over Skjæbnen sætte?

Hvo est du, som paa Dommerstol dig svang,
Dg i de evige Annalet læser?

Du som end ikke kjender Vindens Gang,
Hvorfra den kommer, og hvorhen den blæser.

Hvad tør du kalde Ondt? at Døden dig
Paa Midten af din Bane overfalder?

At Evighedens Porte aabne sig,
Dg dig fra Sygdom, Sorg og Smerte kalder?

Er Sorg og Sygdom her det Lod du faaer,
Dg est du her en Arving kun til Smerte:

Er Døden jo en Ven og Frelser, naar
Den knuser kun et harmbetyngt Hjerte.

Dg er da Sygdom vel et Onde her,
Der Følelsen af Sundhed dig forhøjer?

Den som angrebes ej af Sorgens Hær,
Ham mæt af Fryd vist ingen meer fornøjer.

For den er Sommeren ej mild og varm,
Som barste Vinters Kulde aldrig rysted;

Dg den, som ej har følt en Fiendes Arm,
En Ven ej heller til sit Hjerte kysted.

Dg aldrig skinned Dagen dig saa klar,
Naar du ej savned den de mørke Nætter;

Hvis Hunger ej din Føde frydret har,
Du væmmes skal ved alle Græsi Retter.

Hvad tør du falde Dødt i Skyggers Land?
 Er Sorg da meer end Længsel efter Glæde?
 Men begge ligeligt afvejer Han,
 Som holder i sin Haand den store Kjæde.
 I lige Skaaler vejer Wiisdoms Gud
 Til hver en Sjæl dens Lod af Fryd og Kummer;
 Enhver sin Kalk af Kummer tømmer ud,
 For fuldt at naae den Fryd, hans Hjerte rummer.
 Du sørger, for du ei en Krone sik?
 Fryd dig, at ej dens Bægt skal dig nedtrykke!
 Og om paa Wrens Blodmark ej du gif,
 Du laae jo roligt udi Fredens Skygge.
 Misunder du den Rige Guldets Glæde,
 Hvorfor ej al den Harm, som Guldet følger?
 Misunder Helten du hans Laurbærkrands,
 Hvi ej Blodpletterne, som Krandsen dølger?
 O klag dog ej uskjonsom, Jordens Søn,
 Fordi du sik ej alle Lyffens Gaver!
 Priis Himmelen, at du endnu en Bøn,
 Endnu et Haab, et Savn, et Ønske haver!
 Priis Himlen, at den gav det i din Haand,
 Selv dig at skæbe Hjerteroe hernelen!
 I det den vakte Haabet i din Aand —
 Haab -- Anelse og Troe paa Evigheden!

Priis Himmelen, som i dit Bryst har vaft,
 Til Dyd og Wiisdom, Kjærlighed og Længsel!
 Ulyksalighed er i din egen Magt
 Paa Kongetrone og i Slavefængsel.

Er Socrates ulykkelig, naar han
 Maae drikke Giften, Lastens Træl ham rækker?
 Og Regulus, naar de paa fjerne Strand
 Den ædle Helt paa Pinebænken strækker?
 I sit Pallads Maria skjælvne maae —
 Johanna Gray paa Ketterstedet smile;
 Montrose sover paa sit mugne Straae —
 Hans Dommer sukker efter Søvns og Hvile.

Ondt her paa Jorden ene Lasten er;
 Kun Lasten er den eneste Ulykke.
 Sin egen Bøddel er kun Sjælen her,
 Naar den forvilder sig i Tvivlens Stygge.
 Og hvorfor tvivle? Gik da fremad du
 Af Tankens Verden for at gaae tilbage?
 Kan dette vel din Frygt opvække nu,
 Som var din Lyst i Tankens Fødselsdage?
 Nej! dette stærke Frimod i dit Bryst
 Det Inver ej — det springer over Døden,
 Saa vist som hvert et Foraar har sin Høst,
 Og Dagen ledes frem af Morgenrøden!

Og vakler du, da grib den Faderhaand,
 Som Kjerlighed fra Himmelen dig rækker!
 Paa Troens Himmelstige hæb din Aand;
 Saa smelter Taagen, som dit Dje dækker.
 Vel stiger du ved egen Styrke op;
 Men vogt dig! af! saa let dig Foden glipper;
 Saa let du svimler paa den stejle Top,
 Naar dig et Leed af Tankens Kjæde slipper.
 Men evig du urokket stande skal,
 Naar du foroven fast dit Haab begrunder;
 Da stiger du til høien Himmelhald,
 Naar Verden svigter — synker ned under.

Hvo er du da, som dette Lys modtog,
 Der dig vejleder, trøster, varmer, fryder;
 Og dog dit Blik i Sorg til Jorden slog,
 For al din Salighed ej flux frembryder?
 Et Straaleglimt dig sendte Himlen ned,
 En Stjerne paa din Stie i Jordens Dale,
 Et Gjenskin af en evig Kjerlighed,
 Et Skjær fra Evighedens Glædesale.
 Saa svag var ej den ædle Dannebod,
 Der hviler under denne grønne Lue;
 Hun fuld af Haab, skjøndt halvt i Mørket stod,
 Og varmede sin Barm ved Syndens Lue.

Og staaer du fast, da see ej med Foragt
 Til den, som ledes af en mindre Flamme!
 Er den ej tændt udaf en evig Magt,
 I Wiisdom og i Kjærlighed den samme?
 En Kjærlighed, som sender Haabets Skjær
 Til alle sine Børn paa Jorderige —
 En Wiisdom, der blot giver til enhver
 Hvad just er nok for højere at stige.
 Get ønsket Maal dog for os alle staaer,
 Een Himmellængsel i os alle brænder;
 Og skjøndt vi ad forskjællig Bane gaaer,
 Til fælleds Gud vi vore Suk opsender.
 Den vilde Jæger, rød af Dyrets Blod,
 Ved Blod vil den Useetes Raade vinde;
 Hans Hu er Strid, og grusomt er hans Mod,
 Og derfor maae paa Altret Blodet rinde.
 Den fredelige Landmand bærer frem
 Af Jordens Grøde, som hans Flid belønner;
 Den meer Dplyste fromt til Lysets Hjem
 Opsender Sukke, Taarer, Sang og Bønner.
 Den Bises Dffer er hans Kjærlighed
 Til alt det Levende og Livets Fader —
 En Sjæl, som grandsker, men i Ydmyghed,
 Som ynker Lastens Træl, men Lasten hader.

Med Lastens Træl han dog tilfældes har
 Een Troe: at Dyden er den største Hæder;
 Og med den Blinde dette Haab saa klar
 Om bedre Lyk, om bedre Himmelglæder.
 See! Negrens Himmel er hans gule Sand,
 Hans Paradiis er blant hans Fædres Grave;
 Langt skjønnere den fjelne Musfelmand
 Udpynter sig en evig Edenshave;
 En Græker havde sit Elysium;
 Til Skyen hæved sig den gamle Galler;
 Han svæved højt ubi det vide Rum
 Fra Sol til Sol igjennem Himlens Haller.
 Mit Anker kaster jeg paa Golgatha!
 Forgjæves kan ej Dydens Konge bløde.
 Hvor Han til Faderen sig svang — derfra
 Jeg svinger mig i Haabets Morgenrøde.

Du Mismods Søn? hvi vaander du da dig?
 Vee dig! har du forlaget alle Glæder!
 Den Onde kun er heelt ulykkelig;
 Den Gode smiler — selv i det han græder.
 Kun hiin fortvivler; men den Gode veed,
 At Sorgen er kun Mindelse om Glæden —
 Et fast, et helligt Pant paa Evighed,
 Den Storm, som bøjer, men som modner Sæden.

Dg drøm ej meer om Frihed her paa Jord ;
 Den Vise kun er fri og fro tillige ;
 Den sande Frihed i dit Indre boer,
 Dg intet andet Sted i Verdens Rige.

Kom, Biisdoms Søn! bekræft du Sangens Ord :
 Sit Maal af Glæde hvert et Hjerte nyder,
 En Helbreds Urt for hver en Sygdom groer,
 Dg Trøstens Kilde ufortørret flyder ;
 Hver Dal, hver Klippe fik sin Kilde klar,
 Hvert Jordens Land med egne Blomster brammer ;
 Hvert dødt Bryst sin egen Glæde har,
 For hvert et Dje Trøstens Straale flammer.

Min Fryd er Sangen — Sangen er min Trøst,
 Min Fryd i Lyffens milde Solffinsdage,
 Min Trøst de mørke Timer, naar mit Bryst
 Udaander Sukke og tungfæindig Klage.
 O skjønne Gave! kjære Himmelpant!
 Jeg bytted dig ej for et Kongerige ;
 Om hver en jordisk Lust end brat forsvandt —
 Som Haabet trofast du skalst aldrig svige!
 Du følger med i Fængslets skumle Braae,
 Dg du ledsager op paa Kongestolen ;
 I Kampens Brag, i Storm paa Bølgen graae,
 I Nigers Ord og oppe under Polen,

Foruden dig hvor er dog Vejen trang!
 Bort Liv en Døsen mellem Søvn og Vaagen;
 Til Dans opliver du den tunge Gang,
 Forjager Sønnen og adspreder Taagen.
 Du farver lysere den grønne Baar,
 Den skønne Rose skønnere du smykker;
 Du gjør, at Solen klarere opstaaer,
 Og Maanen rødere af Havet dykker.
 Hvad uden dig er Druens ædle Saft?
 Du først med glad Beruusning Hjertet fylder.
 Spildt uden Sang er Tankens stærke Kraft,
 Og Evn halv sin Magt Apollo skylder.
 Du aabner frygtsom Ynglings tause Bryst;
 Du siger skjønt og kjæft hvad Pigen stammer;
 Du luttret, hæver Livets beste Lyst;
 Du tænder og du nærer Hjertets Flammer.
 Ved Sang gaaer Helten dobbelt kjæft i Strid,
 Ved Sang han lysteligt til Døden danser;
 Thi Sang foreviger hans raske Id,
 Og lifliggrønt den blege Tinding franser.
 Mørk fra Persopolis Philippi Søn
 Seer hundrede Nationer lagt i Lænker!
 Han sukker efter Heltens søde Løn,
 Og Asien for en Homer bortskjænker.

Din Ild oplyser Templets høje Gald,
 Du laaner Andagt dine Englevinger;
 Barmt banker Hjertet ved Basunens Skrald,
 Og Sjælen sig i Sang til Himlen svinger.
 Ja selv blant Gravene, du Himmelmøe!
 Din Røst er sød, og yndig er din Taare;
 Din Søn du lærer smilende at døe,
 Og uden Skræk at see den sorte Baare.

Saa bort nu fra den kongelige Grav!
 Lad Frygt og Mismod blive hos de Døde!
 Let griber jeg min Harpe og min Stav,
 Og vandrer fro mod Østens Morgenrøde.

S. S. Blicher.

Sveizer-Sang.

Trofaste Sveizer! hvi bæver din Stemme?
 Kan du ei Klippen og Dalen forglemme,
 Glemme dit Fædreneland?
 Her er ei Klipper, her er ei Dale,
 Her er ei Luftninger, friske og svale,
 Her er ei Fossens hvidskummende Vand,

Trofaste Sveiker! en Fremmed dig møder;
 Fremmed hans Hilsen for Dret dig lyder,
 Fremmed hans venlige Ord!

Fremmed er Luften, fremmed er Vandet,
 Fremmed er Folket, fremmed er Landet,
 Gene, blandt Fremmede fremmed, du boer!

Trofaste Sveiker! hvor staaer det derhjemme?
 Hører du ikke de Raldendes Stemme?
 Vennerne vente paa dig!

End staaer din Hytte høit over Dalen;
 Tom er nu Reden, bortfløien Svalen;
 Længe den lader vel vente paa sig! —

Trofaste Sveiker! hvad vil du herude?
 Hjemme den Elskede seer gjennem Rude,
 Henover blaalige Søe!

Søger du efter Ven i det Bide?
 Søger du efter Pigen den blide?
 Hjemme dig vente jo Venner og Møe!

Trofaste Sveiker! du frifødte Broder!
 Kom kun tilbage til eensomme Moder,

Fribaarne Vtling af Tell!
 Sveigerfke Hjerter her du ei finder;
 Fremmede Herre listig dig binder,
 Kjøber en fribaaren Sveiger som Træl! —

C. S. Visby.

Torgen og Thrine.

(Træsnit.)

I græsbevroede Enge, tæt ved Østersøens Bugt,
 Der slynger sig den klare Bæk, saa vevert og saa smukt;
 Paa dens ene Side hæve sig vel Eg og Bøg i Skye,
 Paa den anden sig leirer en Kirke og en Bye.

Hvo vader gennem Bækken der med stive Støvler paa?
 Hans vajende Kasse sig speiler dybt i Aae?
 Det er Torgen Rytter, en Krigskarl saa rank;
 Forsigtig han sig støtter paa Pallassen blank.

Hvo sidder paa hans Arm? — det er hans Thrinemoer!
 Det er hans lille Pige, med de sølvspændte Skoer;
 Som paa en kroget Eggreen hun sidder der saa tryg,
 Og slaar sin ene Arm om sin Kjærestes Ryg.

Hun læner paa sin Hofte den pæne Maltespand;
 Bag de smilende Læber der sad den hvide Tand.
 Men Svenden? hvorfor sukker han? hvad gaaer ham vel imod?
 Nu sætter han jo Pigen ved Bøgetræets Rod.

I Græsset reen han stamper sin klirrende Fod,
 Paa Kinderne ham brænder hans røde Hjerterblod:
 "Farvel, min lille Thrine! jeg maa nu bort i Krig;
 "Men bliver du mig ogsaa tro, foruden Falsk og Svig?"

"Jeg veed det nok, min Fæstemø! du holder lidt af mig;
 "Men vor Skovriders Peter danser altid med dig;
 "Det er en vakker Knøs, ja, han valser grumme snildt;
 "Men takke ham du kunde dog en Smule mindre mildt.

"Hør! øiner du i Stranden fjernt den store Kampesteen?
 "Den salte Bølge bruser, og slikker den reen;
 "Hvis mig min Pige svigter, da redeg hist engang
 "Min Brudeseeng forsenden af Søgræs og Tang!"

Hvad tog han frem af Tassen? En gylden Ring paastand!
 Den satte han saa venlig paa hendes Guldbrand;
 Han trykkede sin Knebelsbart paa hendes søde Mund,
 Og vandrede saa bort gennem tykke Bøgelund.

”Å! det er tungt at skilles; men sødt at sees igjen!

”Jeg bliver dig vist huld og tro, min kjæreste Ven!”

Saa hvisted’ hun og satte sig, og malkede i Spand,
Fra begge hendes Dine randt det klare Perlevand.

Det var ved Foraars-tide; — men da Høet skulde ind,
Da gik hun med sin Rive, og sang med muntert Sind;
Hver Morgen saae hun Peter, naar han gik i Skoven hen,
Hver Aftenstund hun valsed’ med den fjønne Jægersvend.

Da Vinteren var kommet, og Kornet sat i Hæs,
Alt Dvæget stod i Huus, og man slagted’ Lam og Gæs;
Saa Thrine just i Stalden hos sin hjelmede Roe,
Der bad hende Peter om Hjerte og om Troe.

”Ung Peter, han eier baade Gaard og Skov og Eng,

”Han rede kan sin Hustru saaa blød en Egteseng; —

”Jeg hører ei fra Jørgen; — han staaer sig vel brav, —

”Og Gehested blev mangen god Dannemands Grav!”

Saa tænkte hun i Hjertet, og rakte Haanden hen,

Hun kyssede saa blussende den friske Ungersvend.

Da var hun vel glad; men underligt engang

Hendes Fæstensring imellem blev Fingeren for trang.

Alt Vinteren nedsendte sit kolde Svaneduun,
 Hver Søe var melkehvid, hver Bøgestamme bruun;
 Da var der ogsaa lyst tregange over De
 For velagte unge Karl og dybsirede Møe.

Clarinetter, Violiner fra Brudehuset klang,
 Da de rødgule Aftenfyer alt i Luften hang;
 Da skulde Glædefarten over Strandbugten gaae
 Til Peters Gaard paa Næsset; der skulde Dandsen staae.

Den første Glæde gjemte den rødmende Brud,
 Den elskovsdrukne Brudgom i den anden drog ud;
 Saa kom de Gamle, alle med den dygtigste Ruus,
 De foere ned til Stranden fra det larmende Huus.

Hver Glæde skinner broget, og Bjælden gjør Musik;
 Da stiller sig en Rædsel for det undrende Blik:
 Tvert over Veien stormer en Rytter i Galop,
 Og Jisbroen knager ved de vældige Hop.

Fra Kassen nedvifter et Svæv af Hestehaar,
 Den lange, brede Pallast mod venstre Spore slaaer;
 Han sidder skarpt i Sadlen, med Næven paa sit Laar;
 Men i Brystet til Venstre der bløder dybt et Saar.

I den dæmrende Aften han stirrer som et Liig;
 Ak! Bruden dækker Diet med et hvinende Skrig.
 Han vinker blot med Haanden: hendes Kudst styrter ned,
 Og de fnyssende Heste over Gladen afsted!

Langt ude hist i Stranden ved den store Kampesteen,
 (Den salte Bølge bruser, og slikker den reen,)
 Der Rytteren med Bruden nedsynke Skaren seer;
 Man hørde blot et Klageskrig, man saae dem aldrig meer.

Hvert Aar, naar Dagen kommer, og Vinden bærer hid,
 Da hører man det Klagehyl i skumle Aftentid;
 De Piger hvikke ængsteligt paa deres Qvindeviis,
 Men liden Dreng om Morgenens faaer af sin Moder Riis.

Den, som har Bisen sjunget, det er en dansk Student,
 Og endnu er ham aldrig sliig Hjerteqvide hændt;
 Han eier ingen Kjæreste; men vælger han sig een,
 Mon hun vel ogsaa voldet hans Hjerte saadan Meen?

Christian Winther.

Dithyrambe.

Med Guldpokalén,
 Vi hilse dig
 I Hytten her
 Af Ranke!
 Kom, sæt dig ned!
 Læg Staven bort!
 Lad Stormen lege
 Med Luftens Bølge,
 Gi med din Lokke,
 O Fremmede! —
 O herlige Syn!
 O Brødre! Brødre!
 Hvad seer jeg?
 Thyrsisvingeren,
 Druernes Fader,
 Bacchus, ham selv!
 Ham selv, ham selv!
 I den dæmrende Nat
 Sit hellige Alter,
 Sine aarvaagne Præster
 Hjem søger han selv,
 Den Bevingede!

Brødre! stemmer i et Chor
 Dionysos! o vor Fader!
 Hvilken herlig Perlesnor
 Bjergets Nø han smykke lader;
 Røde Druers tætte Krands
 Blinker herligt for vort Dje,
 Vinker os op til det Høie,
 Hvor vi boe i Solens Glæds.

Med mørke Miner,
 Og vilde Blik,
 Og stærke Muskler,
 Og tunge Trin
 Af Taagen hist
 En Vældig vandrer
 Herind.

Hvo er du da, du Vældige!
 Jeg frygter dig ei; jeg frygter dig ei,
 Var du Herkules selv! —
 Og see!
 Det er Herkules selv.

Bort, Brødre! med Haanden,
 Som holder mig.

Lad mig kæmpe,
 Kæmpe med ham,
 Kæmpe ene!
 Tømmer i Fred
 Tmens Eders Bægre.

Med Guldpokalen
 Jeg knuser ham jo;
 Med Thyrsisstaven
 Jeg knuser ham jo,
 Den frække Gigant,
 Som stormer min Himmel,
 Min Drueborg!

Styrke fører Herkul i sit Belte,
 I sit Legem, i sin Haand,
 Dog! han er den største ei blandt Helte:
 Jeg har ogsaa Styrke i min Aand!

O standser mig i Geiren ei!
 Hans Borg jeg knuser, som naar Zeus
 Adsplitter Skyer med sit Blik.
 Hør! Porten sprænges,
 Skjøndt støbt af Malm!

O mægtige Gave,

O Thyrsisstav!

Hvo kan modstaae

Bacchus! dit Scepter!

Bacchus! din Præst!

Men see! hvo kommer af de sprængte Porte?

Jeg skælver, jeg blegner; o Under!

Liig Duggen, som paa bløde Blomster sov,

Dg drømte sødt og søarmende om Natten,

Til Morgenrøden reiste sig i Purpur,

Dg raabte: "fly, Vanhellige! du Taage!"

Saa flyer min Kraft ved dette hulde Syn!

Thi Bacchi Helt

Er stærk som nogen Mand,

Langt mere stærk end Tusinder

Tilsammen,

Men af, ei stærk som — Kvinden!

See! af Styrkens Borg hun triner ud,

Cypris i de sølvblaae Bølgekæder;

Anadyomene, liig en Brud,

Der til Altret festligsmykket træder!

Brødre! knæler ned! — See! det er godt!
 Glagne ligge I af Lynets Straale!
 Glemmer saa ei Guldpokalen blot!
 Tømmer Eders fulde Offerkaale!

Synger: "Cypria! o vor Gudinde!
 Som blandt Rattergal og Due bygger,
 Lad dem trone her i disse Skygger:
 Vi en Hytte dig af Ranker binde!"

Hun nærmer sig,
 Til mig, til mig
 Hun vandrer!
 Liig Morgenrøden, o Dionas Datter!
 Du straalers for mig!
 Min Nat er svunden,
 Den vilde Nat,
 Den stormende Nat i mit Bryst.
 Dagen staer op
 Med den rødmende Stjerne,
 O du Deilige!
 Rødm ikke for mig:
 Jeg sværger jo Troskab
 Til Døden!

O hører nu, I Venner! hører mig!
 Og fremfor alle dem, hør du mig selv,
 Du, Bacchus! du!

Hvis denne hulde Nø jeg svigter troløs,
 Forglemmende som Mand den skjønne Rose,
 Hun bandt med Nys i mine Ynglingslokker:

Da bryd, o milde Guddom! bryd din Stav,
 Din Thyrsisstav,
 Run over mig! —

Sa! straf mig meer end tusindfold den Arme,
 End selve Tantalus, Bandsmægteren!
 O Bacchus! Bacchus! lad som Rasende
 Mig vandre da i dine Druers Blod,

Men aldrig
 Min Læbe
 I Druen
 Sig læske,
 For Læben,
 Ufølsom,
 I Døden
 Medstyrter!

Endt.

Da jeg var stor.

Der var en Tid, da jeg ret herligt leved,
 Jeg syntes mig den Største paa vor Jord;
 O svar mig, du, som sidst Student er blevet,
 O svar mig, er en Mus ei meget stor?

Og, Fændrik! du som nys har Feldttegn faaet,
 Hvis Snorefrakke end er splinternye,
 O svar mig, om det dig som mig er gaaet?
 Hvo tør mod Folk som os det mindste knye?

Mig kunde Ingen skolemesterere,
 Thi jeg var fri og spilled frit en Laps,
 Og ingen Rektor kunde protestere
 Mod at jeg drak mig en Studentersnaps.

Saa jeg var stor, det maa man vel mig lade,
 Saa stor var Ingen knap i gamle Rom;
 Hast du mich nicht gesehn paa Østergade,
 Dengang jeg først fra Studiigaarden kom.

Med Hat paa Snur, heel ivrig udi Kanden,
 Jeg som en Bind igjennem Gaden foer,

Mens Stofken balancerede i Haanden,
 Og hele Byen saae, hvor jeg var stor.

Man nye Klæder saae mig altid bære,
 Jeg ad hver Kjole loe, naar den var vendt,
 Thi Skræderen jeg kunde mores lære:
 Hold Mund! du Skrinkelbeen! jeg er Student.

I Spidsen var jeg Stykker at udpibe,
 Thi Verdens Wiisdom havde jeg alt slugt;
 Men klapped vældigt, kan man vel begribe,
 Naar Digteren jeg fulgte i hans Flugt.

Sa uden mig blev ingen Daad bedrevet,
 Al Slags Commers var ganske min Tdræt;
 O Fader Solberg! hvis endnu du leved,
 Du malte ganske sikkert mit Portræt. —

Det er forbi, — nu er jeg saare lille,
 Min hele Krop halvtredie Alen lang,
 Bemodigt stundum mine Taarer trille,
 Thi at! jeg føler, jeg var stor engang.

Chr. Wilster.

Prolog.

(Ved et Privattheaters Aabning.)

Høistærede Herrer og Dannekvinder!
 De mig i den største Forlegenhed finder:
 Prologen jeg nemlig skulde fremsagt —
 En behagelig Pligt, man mig havde paalagt —
 Jeg kommer præcis som Klokken er fem,
 Og venter, Forfatteren skal træde frem
 Med sit Landsproduct; men der kommer ingen,
 Og sagtens burde jeg see lidt til Tingen,
 Jeg skal fremsige — Men Tiden render:
 Orchestret stemmer, Man lysene tænder;
 Enhver er færdig, paaklædt og sminket,
 Suffløren i Gullet — man venter paa Binket;
 Døm nu om den Angest, i hvilken jeg fattes:
 Alt er istand, men — Prologen fattes!
 Hvor kan jeg sige hvad ikke jeg veed?
 Sligt skrider langt over min Duellighed. —
 Jeg kunde da rigtig nok finde paa
 Udskillige Tanker, og sige som saa:
 Mine Herrer og Damer! Tiden er kort,
 Derfor bør den ikke gaae unyttet bort;
 Ved sindrig Spøg og ved vittig Skjemt

Blier alffens Bekymringer lettest glemt;
 Naar Thalia smiler som Sol i Vaaren,
 Da glattes Panden, da tørres Taaren.
 Jeg kunde end videre sige: De seer,
 At Vinteren nærmer sig meer og meer;
 Den grønne Vaar og den gule Høst
 Er borte med al sin oplivende Lyft;
 Løvfaldet begynder i mørknende Skove,
 Og Søen vælter en højere Bølge;
 Regnskyerne drive og Blæsten tuder,
 Og Hagelen pidsker paa dugflaa'de Ruder.
 Men det er jo noget, de alle vide:
 At det vil fryse om Vinters Tide,
 At Dagen kortes og Nætterne længes,
 Og at under saadan Omstændighed trænges
 Til muntert Samkvem — Musik og Dands,
 Til Føde saavel for den indre Sands
 Som for den ydre. Jeg kunde end mere
 Ret net og tydeligt deducere,
 Bevise baade med Alem og med Syn:
 At skyldfrie Glæde er ingen Syn.
 Men derfor behøves ej fort paa hvidt,
 Det er altsammen sagt baade godt og tit

Paa Vers og i Prosa — paa dansk og paa tysk:
 Jeg kan ikke sige det bedre paa jydsk.

Sa! saaledes kunde jeg længe nok snakke —
 Skam skulde Forfatteren faae paa sin Nakke!
 For den Prolog, som han ikke har gjort —
 Men bagefter hjælper dog ikke stort.

Jeg derfor enfoldelig vil forkynde:
 Nu skal vor Winterglæde begynde;
 Hil hver, som kommer med ærligt Bryst,
 Hvor Krandsen vi flette for skyldfri Lyst!
 Hil hver en ædel Ven og Veninde,
 Som villig et Blomster i Krandsen mon blinde!
 Hil den, der spiller! Hil den, der seer!
 Hil den, der skjemter! Hil den, der leer!
 Til gottende Moro med Bennehu
 Vi samle os ofte og glade som nu!

S. S. Blicher.

Harpe spilleren.

(Efter L. C. Pape.)

Den Junker sad i Marmorsal;
 Han tog den funklende Guldpokal,

Han gjød den fuld af ædel Wiin,
 Han farvede rød sin Kappe fin.
 Ind treen en from, bedaget Skjald:
 "Guds Fred, Herr Junker von Eberwald!"

Den Junker vendte vel sig om;
 Saa stum og bleg var den Sanger from;
 Hans Barm ei gjemte den stille Fred,
 En Taare randt paa hans Strænge ned.
 Med vaade Blik og veemodsfuldt Smil
 Den Sanger rørte sit Strængespil.

"Min Reise gjelder Bjerg og Dal
 Og Bondehytte og Kongesal.
 Da Hanen goel ved Morgengry
 Jeg ilte bort fra den store By.
 Kun Graad jeg saae ved hvert et Fjed;
 Omsonst jeg søger Retfærdighed.

Den Junker greb Pokalen sin,
 Han drak den skummende røde Wiin;
 Han tænkte vel: Du faade Mand!
 Hvad gaaer Retfærdighed Dig an?

Dg Taarer hist og Taarer her:
 Ut tænke paa sligt er ei Møien værd!

Dg Skjalden sang: "I dyben Dal
 En By der ligger saa tyst og sval;
 I Engen risler Bækkens Vand,
 Belsignet smiler det Ugerland;
 Paa herlig Most er Ranken riig
 Dg dog er Byen ei lykkelig."

Den Junker drak et dobbelt Drag:
 Det var, Du Gamle, en snorrig Sag!
 Du siger, at Byen paa Biin er riig
 Dg dog den ikke er lykkelig?
 Hvo ei ved Biin sig glæde kan,
 Han er, ved Himlen! en ussel Mand.

Dg Skjalden sang: "I gyldne Sæd
 En Fodsti fører til Byen ned;
 Dg see! en Enke, ung og skøn,
 Paa Beien stod og græd i Løn,
 Med Rinden bleg og Haaret vild,
 Men dog i Diet saa god og mild."

Den Junker skjænker i saa seen,
 En Feber rysted ham Marv og Been;
 Ei Binen smagte ham nu meer
 Og Guldpokalen ham blev for svær;
 Han havde givet den Pokal,
 At Skjalden var over Bjerg og Dal.

Og Skjalden sang: "Hun vinked tyst;
 Jeg gif, jeg græd af det rørte Bryst,
 Hendes Haand jeg trykte og græd derpaa,
 Læs skued hun op til den Himmel blaa;
 Hun førte mig ind i den dunkle Lund;
 En Liigsteen skinted jeg der paa Stund."

Den Junker stirred som blegen Død;
 Hver Perle syntes ham blodig rød;
 I Bægeret Binen ham tryktes Blod,
 Han tømte det ud, saa fræk, saa mod.
 Han havde givet vel Gods og Guld,
 At Skjalden laae dybt under sorten Muld.

Og Skjalden sang: "Paa Knæ hun laae,
 Og talde med smeltende Stemme saa:

I Gravens Mørke, i Dødens Nat
 Den Junkers Belyst Dig styrtes brat.
 Snart følge skal Dig din Liv saa tro,
 Sov sødt i Graven, o sov i No!"

Og Skjalden taug. En Taare sneeg
 Sig ned paa hans yndige Strængeleeg;
 Den Beemods Taare faldt saa varm;
 Det bølged, det bruste vel i hans Barm.
 Da gik den fromme, bedagede Skjald:
 "Lev vel, du Junker von Eberwald!"

A. P. Liunge.

Den elskende Riddersvend.

Å! hvi sidder jeg Natten lang
 Her paa de kolde Klippefene,
 Slumrer og drømmer Dig alene
 Her paa min Klippeseng saa trang? —

Drømmer jeg vaagen mangengang
 Skuende op mod Borgens Tinde;
 Mens Du i Dandsen gaaer derinde
 Hører jeg kun de Fløiters Klang. —

Lytter jeg til Din Harpes Klang,
 Lytter jeg til Din Sølvstemme;
 Kolde Seng vil jeg gjerne glemme,
 Naar jeg kun hører fjernt Din Sang. —

Hører jeg end kun fjernt Din Sang,
 Drømmer jeg mig i lyse Sale,
 Mindes igjen Din søde Tale,
 Som jeg den hørte mangengang. —

Bedre aldrig end mangan Gang:
 Hørte jeg den — jeg saa Dig smile:
 Derfor har jeg nu ingen Hvile,
 Derfor er Livet mig saa lang. —

Derfor min Tid ei her er lang,
 Fordi Du smilte mig imøde:
 Derfor maa dette Hjerte bløde;
 Du det tilsmilte sidste Gang! —

Da smilte Glæden sidste Gang! —
 Veileren Din mon Borgen gjæste,
 Bryllupsdagen er vel den næste!
 Da sjunger jeg min Svanesang!

Graven er ei som Livet trang;
 Klippen jeg glad med Kisten bytter!
 Skjænk den en Taare, naar Du lytter
 Til min Gravklofkes dumpe Klang. —

P. S. Friis.

Die Hieronimus Mynster.

Utter foer en Genius fra Jorden,
 Gled sig løs fra sine Baand;
 Utter faldt en Edelsteen fra Storden,
 Sielent var hans Hierte, som hans Aand.
 Harpen vilde gierne tone,
 Skialden offre Dig en Sang;
 Ak, men ak! Cypressens dunkle Krone
 Dæmper Strængens sagte Klang.

Du, som gierne hørte Skialdens Stemme,
 Skulde han ei siunge her?
 Skulde han saa tidlig glemme
 Den, som længe var ham fiær?
 Nei, ved mine Strænge vil jeg sukke,
 Sangen skienke Hiertet Trøst!

Skovens Bemodfanger kan kun flukke,
Men til Siælen trænger dog dens Røst.

Mynster! brast Dit store Die
Med det muntre Godhedsblik?
Maatte det sig udslukt høie?
Smagte Du saa tidlig Dødens Drik?
Å! Apol! hvi vilde Du ei skaane
Ham, som faderlig Du Meget gav?
Følesløs din Søster med sin Naane
Stirrer koldt nu paa hans Grav.

Phœbus! Lægekunsten Du ham skienkte,
Sundhedsstraaler af din Soleglands!
Lyren Du om Drengens Skulder hængte,
Vis ham vorden var en Digterkrands;
Men han skued Brødres Smerte,
Fandt sig fro i Lyrens Tab,
Og det smme, vennehulde Hierte'
Vendte sig mod Vestulap.

Og Hvormangen har han vederqvæget,
Revet ud af Gravens halve Skjød,
Som nu dybt og inderlig bevæget
Græder ved den Elstes Død!

Ind i Kredsen ikke meer han træder,
 Hvor der bliver tænkt og spøgt,
 Og forstærker Venfæls Glæder
 Med sin Munterhed og Kløgt.

I hans Huus er alting øde!
 Øde — Gud — men tomt? Af nei!
 Liv og Børn i Sørgedragt vi møde:
 "Fader! af vor Fader er der ei!"
 Tie min Harpe! du kan ikke klinge —
 Trøster ei med Haabet, som du bør —
 Mismod stækker Modets Vinge,
 Syller Harpen i et Sørgeslør.

Men jeg vil igjennem Mulmet stirre,
 Stierne atter paa sin Himmel see!
 Smerten skal mig ei forvirre,
 Blomsten spirer jo bag Sneen!
 Ja, Elysium, fra dine Lunde
 Seer han venlig til de Kiære ned.
 Stands, min Graad! Kan du misunde
 Engelen sin Salighed?

Dehtenschläger.

Ei evig tabt.

”Ei evig tabt!” O dyrebare Tanke!
 Du favre Himmelstin paa Støvets Bei!
 Ved dig i Haab jeg føler Hjertet banke;
 Indtil min sidste Slummer svig mig ei.

Naar Vaarens stolte Pragt jeg saae bortvige,
 Hver Blomst at døe, hvoraf jeg fletted Krands:
 ”Ei evig tabt!” jeg følte Tanken stige;
 Den bryder atter frem med Duft og Glænde.

Naar mangan Fryd liig Vaaren brat hændede,
 Og bævende i Sorgens Nat jeg gik:
 ”Ei evig tabt!” som Trøstens Morgenrøde
 Sig viste for mit taarefulde Blik.

Mit Hjerte gemmer i et trofast Minde
 Saa mangan Stund, der mig tilsmilte Lyst,
 Og, naar de skjønne Drømme maatte svinde,
 ”Ei evig tabt!” gjentoned i mit Bryst.

Og denne Røst fremtryller Haabets Stjerne,
 Der spreder Livlens Mærke i min Sjæl;

O favre Lys! Dig følger jeg saa gjerne!
 Ei evig tabt er Haab om Fremtids Held.

Men skal end Støvets bittre Lod mig ramme,
 Og skuffet Tillid falde Taarer frem:
 Dog ei for evig tabt er Glædens Flamme:
 Den straal'er hisset i et bedre Hjem.

Violanta.

Den blinde Fløitespiller.

Sval luster om mig Skoven alt med sit kjole Læ;
 Kom, væg mig med din Skygge, du høie Bøgetræ!
 Den Middagssoel mig brændte, den Gang var mig saa svær,
 Lad mine trætte Lemmer i Græsset hvile her.

Saa møder jeg dig atter, du smukke Sommerstid!
 Snart strømme de fra Byen i lystig Stimmel hid.
 Saa maa ved Fløitens Toner jeg tolke dem min Nød;
 O Gud! hvor det dog tungt er at betle om sit Brød.

Ak! hvor vil man dig haane, mit stakkels Fløitespil;
 Ei fjender jeg til Blæden, thi er din Klang saa vild.
 Dog til mit Hjerte taler saa blidt din brudte Røst;
 Til det i Døden brister, du er min sidste Trøst.

Jeg intet har tilbage paa vide Torderig;
 Ei noget Haab, som vinker, ei Baand, som binder mig;
 I Gravens dunkle Gjemme saa tryk alt hviler hver,
 Mit arme Hjerte havde paa Torderige Fjær.

Ak, du min Hustru Kjære! og du min vakre Dreng!
 I slumre sødt dernede i snevre Fyrreseng.
 Jeg maa heroppe famle i Hunger og i Nød,
 Og blæse paa min Fløite og betle om mit Brød.

Dog Gud vil sig forbarme, snart ender sig min Qual;
 O da i Himlens Rige jeg med Jer samles skal!
 Mit Liv alt er brustent og brudt min Vandringstav,
 Men tung den sidste Gang er til den stille Grav.

A. P. Liunge.

Subelfang til Hr. Overhofmarschal Hauch.

(Ufsjungen ved Festen paa Skydebanen den 11. Novbr. 1821.)

I Kreds af Mænd at hædre Mænd —

En ædel Skik!

Som Drømmen tomt svandt Livet hen,

Et Dieblik,

Hvis mandig Daad og findrig Tid

Ei efterlod

Et Mække, som fra svundne Tid

Tilbagestod.

Thi siunge vi Saga til Ære.

Snart iler Maanen, flygtigsvag,

Med sine Kar;

Dg længer ei den Dag i Dag

Er som igaar;

Held Den, der ei for Tidens Flod

Udmattet faldt,

Der staaer i Manddom, hvor han stod

Som Yngling alt.

Thi siunge vi Helte til Ære!

Halvhundred Aar! — En fielden Bei

For Virkelyst.

De fleste Gubber naae den ei.

Med kraftigt Bryst;

Og naaer han den: af Alder svag,

Med sølvgraa Lok,

Maa Gubben feire Jubeldag

I Børneskole.

Dog siunge vi Aldren til Ære.

Men ingen Olding blandt os nu

Blier viet ind;

For ædle Saach, end smiler Du

Med røden Kind;

Og stod en Fremmed i vort Lag,

Mon han faldt paa,

Du var vor Jubelhelt idag,

Hvis han Dig saae?

Thi siunge vi Sundhed til Ære.

Paa Legem som paa Sielen karst

Du virked fro,

Som Hirdmand og som Kongens Marst,

Fast uden Ro;

Dog mærked Du ei Tidens Tab, *herunder*

I Flidens Hiem; *178*

Og Kunst og ædel Videnskab *179*

Bed Dig gik frem. *17*

Vi hædre Din Virksomheds Minde. *180*

Og gierne til den glade Færd *181*

Nu flokker sig *182*

Af Kriger, Borger, Kunstner, Lærd,

En Kreds om Dig.

Vi stunde, med forenet Sang,

Til samme Maal:

Vi drikke høit ved Bægerklang,

Vor Sauch, Din Skaal! *183*

Som skönt Du har levet, Du leve!

Wehlenschläger.

Min Trost.

Fra Livets Morgen Du var min Fryd,

O venlige Harpeklang!

Saa ofte svæved Din Strængelyd

Henover min stille Gang;

Du ene tolked min skjulte Længsel,
 Og hæved Vanden fra Støvet's Fængsel.

Om mine Blomster som Barn jeg quod,
 Om Vaarens yndige Lyft,
 Om Engens Lærke, der quidred glad,
 Om Maanen bag fjerne Kyst;
 Naturen lærte mig hver en Tone,
 Jeg sang med Fuglen i Bøgens Krone.

Snart var den salige Tid forbi,
 Mit stille Hiem jeg forlod,
 Mig Harpen fulgte paa Livets Sti;
 Den styrker min trætte Fod,
 Den er mig trofast, naar alting sviger,
 Naar Glædens Solglimt bag Taarer viger.

Naar Ingen deler mit Hjertes Savn,
 Og Ingen fatter dets Ild:
 Da Harpen trykker jeg i min Favn,
 Og Taaren flyder saa mild.
 Naar Strængen toner, da Klagen tier;
 Blidt banker Hjertet i Phantasier.

Bliv da, o Harpe! min hulde Trøst!
 Til Dig vil jeg ofte tye.
 Du stille Stormen i dette Bryst,
 Og vække Haabet paa ny;
 Min Fryd, min Kummer fra Dig skal tale,
 Din sagte Gjenlyd min Sjæl husvare.

Violanta.

Sommerfuglen og Rosen.

Sommerfuglen.

Hei! lystig omkring
 Med muntre Sving!
 Glædes og nyde Livet:
 Det er mig givet;
 Baade disse og hine
 Blomster er' mine;
 Knap En er funden,
 Saa til en Unden,
 Kysser hin paa Munden,
 Denne paa Panden!

De dem vægrer og svinger,
 Men — jeg har Vinger!
 Nu skal jeg hen til Rosen den Engel!
 Lad mig ikke glemme't;
 Kun Lilien paa sin lave Stengel
 Endnu er mig fremmed. —

Rosen.

Her staaer jeg smykket som Brud,
 Staaer saamænd ikke forborgen;
 Bladene nys foldet ud,
 Skinnende Perler hver Morgen;
 Siden det kjerlige Møde,
 Som her ved Busken jeg saae,
 Maae jeg saa længselsfuld gløde
 Kan ei mit Hjerte forstaae!
 Skiebne! som ei gav mig Vinge,
 Som gav mig Skjønhed og Duften,
 Snart til mit Hjerte du bringe
 Ham, som hist flager i Luften!

Sommerfuglen.

Vær hilset, hulde Rose! Vaarens Smykke.
 Hvorlænge søgte jeg i Dig min Lykke!

Nu Stormen ubi denne Barm er stille.
 Tillad jeg maae et Stykke for Dig spille.

(nærmer sig Rosen, spiller paa Guitar og synger:

”Ich weiß nicht was mir fehlet,
 Ich sterb vor Ungeduld” &c.)

R o s e n.

O! hvilke søde Toner han kan trille!
 Ja, det er Ham, som Skæbnen mig bestemte!
 Mit Hjerte det er dit — kun Død os skille!
 (Taus Omfavnelse.)
 Nu var det ret en Skam, hvis Du mig glemte!

S o m m e r f u g l e n.

Jeg kommer snart igjen, min gode Rose!
 Trøst sig, mit Barn, hun er jo smuk endnu;
 Man aldrig paa den Elskede maa skose,
 Man kjedes altid, naar man er jaloux!

S o m m e r f u g l e n,

(nærmer sig Lilien, spiller og synger:
 ”Kan Du elske dette dunkle Die” &c.)

O! hulde Lilie, giv mig ikke Kurven!
 Gudsbed! — der er jo atter Spurven!

Nu maae jeg hen hos Rosen mig at skjule,
 Om ogsaa at hun river mig en smule.

Lilien's Snytsaand,
 lader sig see som en Spurv.

Din Tid er omme,
 Flagrende Blomme!
 Lilien fik Dvalmer;
 Rosen, som falmer,
 Dog sin Forsører
 Kjerlig tilflører;
 Hvis jeg bortflyver,
 Atter han lyver,
 Blomster bedaarer;
 Noe fælde Taarer
 I deres Sammer —
 Jeg ham annammer.

(inapper Sommerfuglen.)

P. S. Sris.

Elegie ved Vinterens Komme.

(Efter Walter Scott.)

Til Sydens Egne hen den blide Sol nu gaar
 Og Luften fjølnes; alt aflovet Skoven staar
 Ved Nordenvindens Magt; graahaaret Vinter stiger
 Paa Thronen, hersker strængt; hver Lustens Sanger tier;
 Kun Spurven quiddrer svagt om Foer ved Bondens Loe;
 Hver Plante visner hen, som nys vi saae at groe;
 Kun ved Ruiner hist, som øde Egn forskjønne,
 Bedbenden skues mørk, og Lundens Graner grønne.

Hvor er dit Ynde, Maj? hvor Blomstrets Balsomduft,
 Løvhyttens grønne Tag, den skjønne rene Luft?
 Hvor Bækens stille Lyd? hvor Larkens Jubelsange,
 Den hvide Lammesværn, adspredt paa grønne Bange?
 Hvor, Sommer! er dit Folk — de Millioner Kryb,
 Skjönt ringe, Fostre dog af evig Visdoms Dyb,
 Hvem Solen Livet gav? — Hvor Kvæget, som i Dale
 Sig kraftig Næring fik, i Træers Skygge svale?
 Hvor er vel Høstens Lyst — da sig ved Stjerneglædes
 De unge Landsbyfolk til munter Sang og Dands
 Forsamlede; hvert Bryst af Elskov og af Glæde
 Bar fuldt, den hele Egn uhyklet Jubels Gæde.

Saa Phantasiens tit et sundet Held attraar,
 Som, mens det nydes, den at glæde ej formaar;
 Os Frost i Vintertid, om Somren Hede plager,
 Og intet Skifte os af Aarets Løb behager.
 Vi ønske til vort Hjem det fjerne skjønne Land,
 Hvor immergrønne Eng en Bæk med gylden Sand
 Omflynger; Skyer ej den klare Himmel graane,
 Men Blomster, Frugter sig fornøje med hver Maane. —
 Dog dette skjønne Land, hvor Baaren evig boer,
 Vi see, naar Sandhed os sin Fakkelluld betroer,
 Opfyldt med Skræk og Død; i vilde Strømme gyder
 Sig Regnen paa det ned, og Luer Solen skyder
 I ledret Straale ud, og, mat af Dagens Blød,
 Naturen kvæges ej af Dug; forbrændt og rød
 Er Eng og løvrig Lund. Ej Bækken mere rinder,
 Og Kilden, Landmands Liv, hans sidste Haab, forsvinder;
 Forspildt er al hans Tid, af Solens Ild forbrændt,
 Og mat af Tørst han tit sit Sommerliv har endt;
 Snart Slangens giftigt Bid ham dræber; snart begravet
 Ham Sandet har, i Storm meer frygtelig end Havet.

Hvo i Naturen Lys og aldrig Mørke seer?
 Hvo haaber varigt Held at naa paa Jorden her?
 Kun uerfarent Barn, af Skinnet sødt bedraget,
 Med Sorger ubekjendt, som ej dets Sind har plaget.

Jeg, som paa Banen alt i mangen Kamp har staaet,
 Af Haabet skuffet tit, jeg aldrig dog har naaet
 Et Fristed her, som Ly og Ro forskaffe kunde
 Mig arme Pilgrim i Uværs mørke Stunde. —

Et Billed paa vort Liv da være Vintren mig:
 Som naar i vilde Storm den raser gyselig,
 Spræker Luft og Jord — saa bruse vilde Smerter,
 Frygt, Sorg og Sjælequal i Menneffenes Hjerter.

O svære Gaade! hvo kan vel opløse dig? —
 Det Gode, Tid og Sted os byde rigelig,
 Os ej fornøje kan; skjønt Livet os ej tækkes,
 Blot ved en Tanke om dets Ende vi forskrækkes. —
 Hvorfor den Gysen vel, som gjennemstrømmer mig,
 Naar Aftnen glider ned, taus og højtidelig,
 Og naar ved Klokkens Klang, som hult i Luften bæver,
 Ligskaren gaaer forbi? — "Det Offer ogsaa kræver
 Din Moder Jord af dig:" saa taler i mit Bryst
 Naturen lydt; "ej meer du nyder da den Lyst
 Den rene klare Luft i Vaaren at indsue;
 Ej mere Himlens Blaa, ej Solen skal du skue!"

Ophæv, o Vinter! da paa Rædslers Throne dig,
 Indhyl dig udi Nat, far frem i Raseri,
 Lad Storme, Hagl og Lyn kun Jordens Skjønhed tære,
 Jeg intet Paradis vil for en Gæst begjære,

Som vandrer kun forbi; den vise Skabers Haand
 Gav Trøst og Glæde nok til at i fremmed Land
 Vi gjerne dvæle vil, gav nok af Graad og Trængsel,
 At efter bedre Liv og Hjem vi føle Bængsel.
 Kun Hun, som fødte ej til vild Begjærighed,
 Som tog hvad Skjæbnen gav med glad Taknemlighed:
 Tilfredshed — Hun det er, som Frommes Daad belønner,
 Hver Aarets Tid, hver Egn hun rundtomkring forskjønner;
 Mangt yndigt Skuespil selv Vintren hende gir,
 I Morgenstunden naar forsolvet Landet blir,
 Naar Middagsolen frem i lysblaa Wether rykker,
 Naar Aftenrødmen sig med Guld og Purpur smykker. —
 Hun veed, at Vinter = Storm gjør Luften klar og sund,
 At Sne, med Hagl og Regn, i kold og dunkel Stund,
 Med beste Kvægesaft vor tørstig Moder væde,
 Og os i hendes Skjød en kostbar Skat berede.
 Hun offrer rørt sin Tak til Ham, som Jord og Hav
 Har skabt, som blide Vaar dens skjønne Klædning gav,
 Gav Sommeren den Pragt, som Fyrsten frem ej maner,
 Gav Høsten Frugt og Vin som Vinteren Orkaner!

Sinn Magnusen.

Sang.

(I Anledning af det kjøbenhavnske Universitets Stiftelsesdag.)

Heel sjelden rørtes Pen og Bog
 Af vore blonde Fædre;
 Men freidig de til Sværdet tog,
 For Odins Land at hædre.
 Mens Franken læste Nat og Dag
 Med Platos Bog i Hænder,
 De Danske sloge djærve Slag
 Iblandt de grimme Bønder.

Den maatte kjøbe Reiseskoe,
 Hvis Hu stod til Latinen;
 Thi her var ingen Læseroe
 For Buestrengens Hvinen.
 Selv Saxo, som Bersærkers Priis
 Med vældig Røst basuner,
 Har lært af Munken i Paris
 At skrive vælske Runer.

Kong Kristian kom, og han paa Stand
 Sit ædle Hoved ryster:

"Mon os paa hjemmesødt Forstand
 "I vore Dale brøster?
 "Er Landens Armod her saa stor?
 "Ei mine Børn med Kummer
 "Skal snige sig til fremmed Bord
 "Dg trygle franske Krummer."

Nu ved den brave Konges Skjænk,
 I stolte Høresale,
 Studenten paa den danske Bænk
 Gav Agt paa Landsmænds Tale.
 Nu løde Hjemmets Alvorsord
 Fra danske Talerstole,
 Dg aldrig mere Mænd af Nord
 Skal gaae i fremmed Skole.

Da klang de svundne Tiders Lov
 Fra djærve danske Lunger,
 Dg hver en Blomst i Mark og Skov
 Blev døbt af danske Lunger.
 Ja hver en Flugt af Himlens Hær
 Fra Kristians Taarn blev regnet,
 Dg for al Verdens Folkesærd
 Med klare Træk betegnet.

Saalænge derfor Gnist af Mand
 I Kristians Skole findes,
 Den danske Lærdoms Skaberhaand
 Med Jubelsang skal mindes.
 Mens een Student ved Arels Havn
 Et Bogstav ved at skrive,
 Saalænge skal Kong Kristians Navn
 Med Hurra hilset blive.

— r.

Til Cæcilia.

(Efter det Engelske.)

Naar jeg kun din Tryllestemme hører,
 Er det mig, som steg til Lysets Sphærer,
 Løst af dette Legems Baand,
 Til Udvalgtes Jubelchor min Land. —
 O Sirene! send til andre Zoner
 Den Lynstraale af saa klare Toner,
 Som min Sjæl afmægtig bløder ved!
 Ti, o Hulde, ti, og lad mig leve,
 Eller syng og dø med mig — da svæve
 Vi derhen, hvor Alt besjales ved
 Sang og Kjærlighed!

Sinn Magnusen.

Digterens Grav.

Hvor Vinden kjølig luster
 Blandt Græs paa Gravens Steen,
 Liigblomsten Bemød duster
 Af Skjaldens trætte Been.

Det kolde Bryst heniler
 Til Verdens Larm og Støi,
 Veed ikke, hvo der hviler
 I Gravens simple Høi.

Ei meer han synger Biser
 Om Kjærlighedens Fryd,
 Ei meer sin Gud han priser
 Ved Harpens fromme Lyd.

Hvor er hans Melodier,
 Nu han er i sit Hjem,
 Nu Hjertets Sange tier,
 Hvad Læbe synger dem?

De gode Sjele vanke
 Fortroligt Haand i Haand,
 Hans Ord er deres Tanke,
 Hans Sang er deres Aand.

De Elskende omvænke
 Saa tit ved Gravens Bred,

Dg skjønne Blomster sanke
Til Skjaldens Hvilested.

Dg Lillier huldt fremspire
Bed Pigens milde Haand,
Dg Blomster Graven sire,
Et Billed paa hans Mand.

D synger Du hans Sange,
Hans Been da finde Roe,
Dg bæver Læben bange,
Saa er hans Mand saa fro.

Dg smeltes sødt dit Hjerte
Bed Sangens fromme Lyd,
Saa glemmer han sin Smerte,
Saa deler han din Fryd.

Dg perler Graad i Diet,
Da er hans Mand hos dig;
Paa Jord den var nedbsiet,
Nu er den lykkelig.

Paa Jord I tit ham glemte,
Fordi han glemte Jer,
Den Mand, som Harpen stemte,
Var aldrig hjemme her.

Dg om han Verdensbrimlen
 Forglemte manges Gang,
 Saa huff, han var i Himlen
 At hente sig en Sang, —

En Sang til sine Kjære,
 Et venligt Hjertes Røst,
 Ei til sin egen Ære,
 Men til de Elftes Lyft.

Naar derfor Binden luftet
 Hen over Gravens Fred,
 Liigblomsten Bemod duffer
 Dg aander Kjærlighed:

D kommer da, I Piger!
 Til Skjaldens Hvilested;
 Hans Aand af Graven stiger
 Dg jubler Kjærlighed.

D synger da de Sange,
 Han quod om hvad han leed,
 D synger da ret mange,
 Saa sover han i Fred.

Chr. Wilster.

Palindrom.

Nævn, Gulde, mig det dybe Ord,
 Som Barmens Bølge hæver,
 Naar for dit Blik et Taareflor
 I Afstedstimen bæver.

Nævn mig den vemodsbliede Klang,
 Som toner i det Fjerne,
 Naar fra din Barndoms Blomstervang
 Dig hilser Aftnens Stjerne.

O nævn det Suk af Qual og Eyst,
 Som sitrer gjennem Lunden,
 Naar Bryst sig rive maa fra Bryst, —
 Da har du Krandsen vunden.

Arminius.

Indhold.

Arminius.	Alfiden.....	85
	Palindrom.....	238
Blicher, Steen	Steenfen. Kjerlighedsdalen.....	15
	Den sande Lykke.....	105
	Natten paa Tellinghøie.....	155
	Prolog.....	206
Sriis, D. S.	Gamle Lirendreier og Kildemanden.....	35
	Gjenhilfen til Taps Kirke.....	52
	Morgen og Aften.....	77
	Dufferne.....	132
	I en stjerneklar Nat.....	145
	Den elskende Ridderjvend.....	212
	Sommerfuglen og Rosen.....	224
Jungemann, B. S.	Den barnlige Konstner.....	10
	Til Billedhugger Freund.....	48
	Buggesang.....	108
Leo, Adam.	Sonetter.....	38
	Det oldenborgske Underhorn.....	150
Magnusen, Finn	Elegie ved Vinterens Komme. (Efter W. Scott.).....	228
	Til Eccilia. (Efter det Engelske.).....	234
———— r.	Sang. (I Anledning af det kjøbenhavnske Universitets Stiftelsesdag).....	232
Oehlenschläger.	Julecantate.....	1
	Hans Heger.....	79
	De Hieronymus Mynster.....	214
	Jubelsang til Hr. Oberhofmarschal Hauch.....	220
Søtoft, Nikolai.	Jordskielv.....	42
	Kiøge Huusfors.....	58
	Den brudte Myrthe (Octoberfortælling).....	86
	Korsdragerne.....	125
	Kong Gustavs Barfler.....	134
	Dithyrambe.....	198

Violanta.	Ei evig tabt.....	217
	Min Trøst.....	222
Visby, C. S.	Fiskerinden (efter Houwald).....	13
	Sveiker-Sang.....	191
Wilster, C.	Sang for Danske.....	83
	Manines Sang.....	123
	Da jeg var stor.....	204
	Digterens Grav.....	235
Winther, Christian.	Bjergmænd.....	11
	Hun til Ham paa Reisen.....	37
	Johan og Lise (Træsnit).....	72
	Sonett.....	147
	Jørgen og Thrine (Træsnit).....	193
Winther, M.	Borgruinen.....	49
	Minnesangeren.....	109
	Elskovs Magt.....	130
Udgiveren.	Juletræet.	
	De trende Gravhøje, (en Fortælling).....	18
	Fademorderen.....	54
	Dødningedandsen.....	121
	Til Haabet.....	143
	Sommernatten.....	148
	Harpespilleren (efter Pape).....	208
	Den blinde Fløitespiller.....	218

